

JAMES LEVINE

jurnalul albastru

Povestea teribilă și
cutremurătoare a
unei fetițe indiene,
vândută și forțată să
devină prostituată,
care se folosește de
puterea imaginației
și a scrisului pentru
a-și depăși existența
tragică

TREI

3

FICTION
CONNECTION

James A. Levine, profesor de medicină la Clinica Mayo, este un savant și cercetător cunoscut pe plan internațional. Locuiește în Oronoco, Minnesota. A scris această carte în urma unui studiu făcut într-unul din cartierele rău-famate din Mumbai, pe care l-a vizitat însoțit de un polițist și un ofițer al Națiunilor Unite.

Jurnalul albastru este primul său roman și a devenit imediat după apariție un bestseller. Este genul de carte care aduce la lumină realități atât de crunte, încât ai prefera ca ele să rămână «închise» între paginile unui roman. Efectul pe care îl creează asupra cititorului este teribil de puternic și incomod. Ca urmare a succesului de public înregistrat de această carte, autorul a declarat că toate încasările din SUA vor fi donate pentru ajutorarea copiilor abandonați și exploatați.

JAMES LEVINE

*jurnalul
albastru*

TREI

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

JAMES A. LEVINE

Jurnalul albastru

Traducere din engleză și note de Laurențiu Dulman

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Coperta colecției:
Faber Studio (S. Olteanu, B. Hațeganu, D. Dumbrăvician)
Imagine copertă: PHOTOLAND/CORBIS IMAGES – Michael Melford/
National Geographic Society

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Redactor:
Domnica Drumea

Dtp:
Marian Constantin

Corectură:
Raluca Goția
Eugenia Ursu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LEVINE, JAMES A.

Jurnalul albastru / James A. Levine ; trad.: Laurențiu

Dulman. - București : Editura Trei, 2010

ISBN 978-973-707-384-6

I. Dulman, Laurențiu (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Copyright © 2009 by James Andrew Levine, MD, PhD

Prezenta ediție publicată prin acord cu Spiegel&Grau, imprint al
Grupului Editorial Random House, divizie a Random House, Inc., USA.

© Editura Trei, 2010

pentru prezenta ediție

C. P. 27-0490, București

Tel. /Fax: +4 021 300 60 90

e-mail: comenzi@edituratrei.ro, www. edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-384-6

Pentru fiicele mele

Recunoștința mea se îndreaptă către Celina Spiegel și Natanya Wheeler.

Această carte nu ar fi fost scrisă fără ajutorul și susținerea pe care mi le-au oferit Organizația pentru Hrană și Agricultură a Națiunilor Unite, Fundația Internațională pentru Diabet din India, Poliția Indiană, Centrul Național și Centrul Internațional pentru Copiii Dispăruți și Exploatați, dr. Michael Tomlinson, prietenii și colegii din comunitatea științifică. Fără încurajările familiei, ale prietenilor și, mai ales, ale copiilor mei, n-aș fi scris această carte.

Cel mai important este că fără Batuk, fata în sari roz, cu bordură în culorile curcubeului, n-aș fi avut ce povesti.

James Levine

Praga

7 octombrie 2007

Toate drepturile de autor obținute în Statele Unite vor fi donate Centrului Internațional pentru Copiii Dispăruți și Exploatați (www.icmec.org) și Centrului Național pentru Copiii Dispăruți și Exploatați (www.missingkids.org). Pentru mai multe informații, vizitați site-ul www.BatukFoundation.org.

Jurnalul albastru

Jurnalul albastru

Am luat o pauză. Mamaki Briila e mulțumită de mine. Și are de ce! Am muncit din greu toată dimineața, iar când i-am spus că-s obosită, mi-a răspuns cu un zâmbet.

— Odihnește-te, micuța mea Batuk, mi-a spus ea. Azi or să vină o groază de bogătani.

De fapt, nu-s deloc obosită.

Mă cheamă Batuk. Sunt o fată de cincisprezece ani, iar cuibușorul meu se află pe Strada Mare din Mumbai*. Sunt aici de șase ani și am fost dăruită cu frumusețe și cu un creion. Frumusețea mea vine din interior, iar creionul, de după urechea lui Mamaki Briila, care este șefa mea.

Am văzut cum a căzut creionul de după urechea lui Mamaki în urmă cu două nopți. Tocmai gătisem o prăjitură, iar ea a dat buzna în cuibușorul meu cu un zâmbet enorm, s-a aplecat spre mine, m-a ciupit de obraz și m-a sărutat pe creștet. Când s-a înclinat, sânii săi ca niște pungi uriașe mi s-au apropiat de față atât de mult, încât am văzut între ei strălucirea transpirației. Mamaki mirosea la fel ca noi, dar mai urât.

Ca să se poată îndrepta de spate, și-a dus mâinile la șale și s-a clătinat ușor, iar sânii i s-au legănat de parcă ar

* Mumbai - numele orașului Bombay, începând din 1995.

fi fost doi copilași care-i atârnau de gât — ai fi zis că dansau. A luat creionul de după ureche, apoi a scos dintr-un pliu al sariului (sau poate al pielii) un carnețel cât o palmă, de culoare galbenă. După ce l-a deschis, și-a plecat iarăși privirea spre mine, iar pe fața ei roșiatică s-a lățit încă un zâmbet, cum se împrăștie apa pe o piatră. A făcut un semn cu creionul în carnețel, mișcându-și iute mâna umflată, apoi mi-a vorbit cu blândețe:

— Scumpă Batuk, ești preferata mea. Am crezut c-o să mă dezamăgești în seara asta, dar într-o singură oră m-ai făcut să te iubesc.

Sunt sigură că avea de gând să-mi amintească miile de favoruri pe care mi le făcea, dar a întrerupt-o un țipăt al lui Puneet.

Puneet este prietenul meu cel mai bun și locuiește două cuibușoare mai încolo. Țipă rar, spre deosebire de prințesa Meera, care urlă de fiecare dată când gătește o prăjitură. Puneet țipă numai când trebuie, iar urletul pe care l-a scos în acel moment ar fi putut sfărâma pietrele. Fusesse un țipăt foarte ascuțit, stârnit nu de vreo durere fizică, pentru că Puneet nu simte durerea, ci de spaimă — Mamaki și-a dat și ea seama de asta imediat. Puneet e cel mai valoros dintre noi, pentru că e băiat.

Țipătul lui Puneet a destrămat liniștea nopții, iar zâmbetul a căzut de pe chipul lui Mamaki, la fel cum pică o monedă care cade pe pământ. Și-a întors spre mine fundul cât toate zilele și a ieșit valvârtej din cuibușor. M-a impresionat că Mamaki — un ditamai obiectul așezat pe pământ — putea să se miște cu o asemenea viteză atunci când era nevoie. Când a zbughit-o din camera mea, coada sariului i s-a înfioat și mi-a adus aminte de pânzele folosite pentru a proteja recoltele de soarele verii. Acela a

fost momentul în care i-a alunecat lui Mamaki creionul de după urechea unsă cu nemaipomenitul ei ulei de corp.

În urma sa, creionul a căzut pe podeaua cuibușorului, s-a rostogolit de câteva ori, apoi a rămas neclintit. Am sărit din pat și m-am repezit spre el. Creionul era al meu prin decret divin.

M-am așezat pe acel obiect mic, tăcut și nemișcat. Mintea mi-a zburat spre anii când eram o copilă în Dreepah-Jil, satul meu natal. Mă cocoțam pe o piatră și stăteam la soare, uneori preț de câteva ore, chiar și în căldura de la amiază, închipuindu-mi că aveam să mă topesc și să devin una cu piatra. Din când în când, câte o șopârliță se strecura prin iarbă sau printre pietre. Cu mișcări iuți și precise, se uita împrejur și, văzând că nu se mișca nimic, se simțea în siguranță. Se relaxa și se încălzea la soare la baza pietrei mele, iar uneori urca pe ea. Rămâneam nemișcată, chiar dacă se oprea lângă mine. Îmi controlam respirația, topindu-mă și mai mult, până mă confundam cu piatra. Îmi foloseam puterea minții ca să controlez mintea șopârlei. Îi vorbeam cu o voce catifelată, iar șoaptele mele coborau asupra ei:

— Liniștește-te, șopârliță, în curând ai să fii a mea.

Se întâmplă să te uiți în sus și să vezi o picătură de ploaie care e hărăzită să te lovească. O vezi, știi că se apropie din ce în ce mai iute și că are să te lovească, dar nu te poți feri de ea — la fel pățea și biata jivină. La un moment dat, mă aruncam asupra șopârliței (cred că privirile ni se întâlneau preț de-o clipă) și cădeam peste ea cu o asemenea forță, încât uneori o omoram — dacă se întâmpla așa, însemna că aceasta îi fusese soarta. Și tot soarta făcuse ca eu să stau întinsă pe pardoseala de piatră a cuibușorului meu și să am un creion.

M-am ridicat de pe podea, m-am cocoțat pe tron, m-am întins și am pus creionul sub pântec, apoi am adormit. A doua zi dimineată, când m-am trezit, creionul era unde îl lăsasem, dar fusese încălzit de vise. Stăteam întinsă în lumina zorilor, iar ochii mi se zbăteau la hotarul dintre veghe și somn, contemplând intrarea în cuibușorul meu. Știam că acest creion mititel n-avea să fie suficient pentru a-mi scrie povestea vieții, dar era suficient ca să încep.

Pauza și așa-zisa mea oboseală or să se termine curând. Peste câteva clipe o să-mi pun jurnalul cu coperte albastre în tăietura pe care am făcut-o în saltea. Astăzi, când am să gătesc o prăjitură, am să simt cum mă împunge în spate și am să știu că e acolo.

*

Ar fi trebuit s-o auziți pe Mamaki în noaptea aceea, când a fugit ca din pușcă în cuibușorul lui Puneet. A țipat aproape la fel de tare ca Puneet. Urletul lui dădea la iveală spaima, în timp ce al ei voia s-o stârnească. În momentul când s-a iscat zarva, doi funcționari îi prezentau omagiile prințului Puneet, o practică întru totul acceptabilă în ochii lui Mamaki Briila, câtă vreme darurile pentru prinț erau pe măsură. În cazul de față, darurile nu aveau mare importanță, întrucât adoratorii erau doi polițiști de rang înalt. Deși la început au spus că nu vor decât să gătească (atunci când au venit, am auzit-o pe Mamaki dându-le binecuvântarea), mai apoi lucrurile au scăpat de sub control, iar Puneet a fost sfâșiat cu un baston de cauciuc.

Mamaki i-a azvârlit pe cei doi polițiști în stradă, îmbrâncindu-i zdravăn. Afară cu ei! Îi urmăream din ușa

cuibușorului meu: s-au ridicat în picioare, și-au curățat de praf uniformele cafenii, au răs ca frații și s-au îndepărtat agale în noapte. Unuia dintre ei îi atârna de încheietura mâinii bastonul de cauciuc. Din pricina lui, Puneet s-a prăvălit la podea, iar sângele — pic, pic, pic, de parcă pământul ar fi vrut să se desfete cu el, la fel ca polițiștii.

Iertați-mă, am devenit melodramatică. Nu doar pentru că Puneet îmi este foarte drag, ci și pentru că am puțin talent de actriță. Mama mă dojenea întotdeauna din pricina asta, poate pentru că tata era atât de încântat de felul în care jucam tot felul de roluri. Când se strângea întreaga familie, puneam la cale mici spectacole: îl imitam pe Navrang, nebunul satului, sau pe unchiul Vishal („unchiul V”), care era atât de gras, încât adormea cu capul în supă. Mama dădea din cap și bombănea în semn de nemulțumire, în timp ce tata râdea cu lacrimi. Întotdeauna am fost talentată la astfel de lucruri.

Ca răsplată pentru reprezentațiile mele, tata mă lua în brațe și, dacă mă rugam de el, îmi depăna povestea leopardului cu ochi de argint. De fiecare dată când mi-o spunea, o înfrumuseța cu noi podoabe. Uneori putea să dureze ore în șir, dacă tata nu era prea obosit, iar eu nu adormeam.

Îmi plăcea grozav povestea cu leopardul. În unele nopți, mă prefăceam că dorm când mama trecea prin dormitorul înțesat cu frații, surorile și verișorii mei. Dacă încă eram trează când tata se întorcea de la câmp și de la femeia cu parfum de levănțică, o zbugheam spre el, mă ghemuiam pe genunchii lui și îl rugam stăruitor să-mi spună povestea cu leopardul. „Nu în seara asta, Batuk”, îmi răspundea el deseori, în timp ce mă cuibăream mai bine în poala sa, simțind cum îi vibra pieptul când

vorbea. Vreo douăzeci de minute mai târziu, după ce-și ștergea de la gură câteva boabe de orez, sfârșea prin a ceda și se apuca să-mi spună povestea, însoțit de strigătele mele de bucurie. Întotdeauna am fost leopardul cu ochi de argint al tatei.

Lui Puneet i-a fost rău, dar Mamaki spune că se simte mai bine. Între orele de gătit, îl strig peste cele două cuibușoare care ne despart, iar el îmi răspunde. La început, Hipopotamul (așa îi spunem într-ascuns lui Mamaki) ne-a interzis aceste pălăvrăgeli de la distanță în timpul orelor de lucru, însă și-a dat seama repede că îl înveselesc pe Puneet, iar acum ne dă voie să vorbim.

Puneet încă nu e pregătit să gătească împreună cu noi. Dacă Puneet se simte atât de rău încât nu poate să lucreze cu noi sau dacă moare, atunci cine o să-mi mai țină de urât? Poate că-i un gând egoist, dar este capriciul unui suflet de actriță.

*

Acum sunt într-o mică pauză. Domnul Urechi Clăpăuge a gătit cu mine o prăjitură foarte mică. N-aș putea spune că-s obosită.

Scriu cu creionul. Poate vă întrebați cum îl ascut. Vă răspund cu un zâmbet. Nu cu un zâmbet care vrea să spună „veniți și venerați-mă”, ci cu unul viclean. Îmi ascut creionul cu vioiciunea minții mele.

La două străzi de cuibușorul meu se află Strada Hoților. Acolo poți să cumperi orice, de la un avion la o mantie care te face invizibil — sau cel puțin așa se zice. Pe unul dintre băieții care transportă mărfuri cu roaba

către și dinspre Strada Hoților l-am botezat Bandu. Bandu trece prin fața cuibușorului meu de cel puțin două ori pe zi. Nu-i greu să-mi dau seama când se apropie, pentru că roata roabei e din oțel și face o gălăgie cumplită, care se aude de la câteva străzi depărtare. Dis-de-dimineață, când merge spre Strada Hoților, roaba îi e ticsită cu mărfuri, iar seara, când se întoarce, lada de lemn e aproape goală. În unele zile, face mai multe drumuri — pesemne că are de onorat niște comenzi speciale.

Bandu pare a fi de-o seamă cu mine și e un băiat frumos, iar în ultimul an s-a mai înălțat și a căpătat o înfățișare mai bărbătească. Zi de zi își ațintește asupra mea ochii mari și migdalați, iar ori de câte ori îi surprind privirea, întoarce capul în altă parte. Cred că, din când în când, adoarme cu mine în gând.

După ce mi s-a tocit creionul, am început, ca o fată vicleană ce sunt, să-i zâmbesc mai șăgalnic. Înclinam capul într-o parte și îi îmi țuguiam ușor buzele. După ce cădea în mrejele voinței mele — la fel ca șopârla —, ochii săi întârziiau asupra mea, iar uneori îmi susținea privirea preț de o secundă. Când și când, arunca o otheadă — așa cum șopârla scotea limba — spre coapsele sau spre sânii mei mici. Stăteam în cuibușorul meu la fel cum stăteam pe piatră cu mulți ani în urmă, așteptând ca băiatul cu roaba să se încălzească la soare dominat de umbra mea. În scurtă vreme, a început să încetinească atunci când se apropia de cuibușorul meu, iar câteva zile mai târziu a mormăit ceva spre mine, în felul primitiv al oamenilor timizi.

După trei zile în care Bandu a tot mormăit, iar eu m-am prefăcut rușinată, i-am făcut semn să vină la mine. Lacătul porții mele e descuiat abia după ce Hipopotamul

Își servește ceaiul și prăjitura de dimineață, dar m-am aplecat în așa fel încât capul meu să fie mai jos decât al lui și l-am privit printre zăbrele.

— Mă cheamă Batuk. Am foarte mare nevoie de ajutorul tău, i-am spus, apoi am făcut o pauză și i-am zâmbit. Aș avea nevoie de o ascuțitoare.

M-a deranjat puțin că i-au trebuit două zile ca să-mi aducă ascuțitoarea. Când a venit (era destul de târziu, Hipopotamul își băuse cea de-a treia ceașcă de ceai), o ținea strâns în mâna lui asprită de muncă, iar eu i-am zâmbit de parcă mi-ar fi adus un rubin, apoi l-am sărutat. Nu mai eram despărțiți de zăbrelele porții. Voiam să-l sărut pe obraz, pentru că, după părerea mea, era tot ce merita, dar până la urmă l-am sărutat pe gură și i-am vârât limba între buze. Am simțit cum limba i s-a retras în fundul gurii, la fel cum se ghemuiește un câine care știe că urmează să fie bătut. Apoi și-a împins încetișor limba înainte ca s-o întâlnească pe a mea, dar l-am îndepărtat imediat, împingându-l cu ambele mâini. Tot acest schimb de mulțumiri a ținut doar câteva secunde, însă știam că aroma mea avea să-i rămână în gură întreaga zi. Iar jindul după mine avea să-i bântuie mintea încă și mai mult timp.

Nu știu de ce m-am purtat într-un mod atât de rușinos, dar important e că am făcut rost de ascuțitoare, iar de atunci, n-am mai vorbit cu Bandu, băiatul cu roaba, și nici n-am mai dat vreun semn că l-aș cunoaște.

*

Ieri, doctorul a venit să-l vadă încă o dată pe Puneet și a plecat după doar zece minute. Poate pentru că Mamaki mirosea îngrozitor și îi plătea întotdeauna un sfert

din onorariul cuvenit. Cu toate astea, doctorul trece de-seori pe aici, prințesa Meera fiind preferata lui când vine vorba să-și întregească onorariul.

Doctorul ne-a dat vești bune. Puneet e în afara orică-rui pericol, deși n-au trecut decât patru zile de la vizita pe care i-au făcut-o polițiștii. Știam eu că am dat prea multă importanță acelei întâmplări! Într-o pauză, am scos capul pe ușa cuibușorului și l-am strigat pe Puneet ca de obicei (știam că nu lucrează), iar el mi-a zis că simte cum își re-capătă puterile. S-a ferit să-mi spună că se simte bine, pen-tru că îi e teamă de urechile Hipopotamului și face tot ce-i stă în putință pentru a-și prelungi convalescența.

Când îl privesc, îmi dau seama că în curând o să de-vină un bărbat în toată firea. Umerii săi capătă contururi precise, mușchii îi devin mai proeminenți, iar coapsele i se îngroașă din ce în ce mai mult. Pe pieptul său lucios au apărut câteva fire de păr și uneori vocea îi sună dogit. Deși râdem de toate aceste schimbări, știm amândoi ce înseamnă. În curând, va trebui să se ia o hotărâre în le-gătură cu Puneet, și nu va fi el cel care va decide.

Dacă vor hotărî ca Puneet să rămână fără castane, atunci nu vor mai avea mult timp la dispoziție ca să-și pună hotărârea în aplicare. (Ultima oară când a venit doctorul, am crezut că or să treacă la fapte.) Dacă îi vor permite să se maturizeze, vor fi nevoiți să-i dea o nouă înfățișare și să-i țină în frâu bărbăția într-un fel sau altul. Se prea poate ca, odată ajuns bărbat, să devină și mai fru-mos, dar e posibil și să se urâtească, situație în care se vor descotorosi de el. Eu cred că ar fi bine să i se scoată cas-tanele acum, ca să fie mereu la fel de frumos pe cât este în acest moment și ca să stea mereu aici, alături de mine. Nimeni nu mă poate face să râd la fel de tare ca Puneet.

Orice s-ar întâmpla, privirea lui Puneet va rămâne întotdeauna la fel. M-am uitat în ochii lui și am văzut că râde și își bate joc de cuibușor, de Strada Mare și de Hipopotam. Când privesc mai adânc în sufletul lui, văd tot mai limpede că-i disprețuiește pe cei care îl adoră și că poartă în el un strop de răutate. Iar dacă mă afund și mai mult, văd un izvor nesecat de apă rece, care nu-i altceva decât iubire.

*

Cuibușorul meu este un pântec de aur.

Închipuiți-vă că sunt învăluită într-o lumină albă. Dacă ați putea pune un pic din această lumină într-o sticlă, ca s-o cercetați îndeaproape, ați vedea în ea nu numai un derviş îmbrăcat în toate culorile pământului, ci și râsete și bucurie. Cât timp ați sta cu sticla în mână, palma vi s-ar încălzi și mi-ați simți gingășia. Dacă ați deschide sticla și ați fi suficient de inspirați cât să beți ce-i înăuntru, nu ați mai flămânzi niciodată, ci ați izbucni în flăcări — astfel devenind și voi lumină. Din chipul meu pornesc râuri de strălucire care alungă toate petele de întuneric, și astfel îmi luminez cuibușorul. Doar această strălucire îmi umple cămăruța, pentru că înăuntru nu-i nicio altă lumină.

Pentru mine, cuibușorul — cum îi spun eu celulei mele — este camera tronului. În ciuda tuturor crăpăturilor și a denivelărilor dinăuntru, forma sa exterioară e simplă: un dreptunghi. Piatră și o poartă vopsită în albastru — nimic altceva.

Când privesc împrejur, nu pot înțelege cum de-a fost tata de acord să vin pe Strada Mare. Cum de și-a lăsat

leopardul cu ochi de argint să ajungă aici și să stea întins pe acest altar pentru sacrificii, în ciuda poveștilor pe care mi le tot spunea, în ciuda hohotelor sale de râs (uneori își dădea capul pe spate atât de mult, încât credeam că o să i se rupă) și în ciuda convingerii că eram hărăzită unei vieți îmbelșugate?

Dar nu despre asta e vorba acuma. Uitați-vă cu atenție la camera tronului și o să vedeți că fiecare centimetru de perete e acoperit cu foiță de aur. Pietrele gri ale pardoselii (pe aici trecea cândva Strada Mare) sunt poleite cu aur, strălucind și scânteind în lumina mea orbitoare. Iar dacă vă uitați cu luare-aminte la pereții auriți, veți descoperi cele mai întortocheate desene — aurarii mi-au înfățișat viața în cele mai mici detalii. Priviți! Aici, în dreapta, sunt verii, surorile și frații mei vânjoși (numai Navaj, fratele mai mare decât mine cu un an, nu-i voinic, pentru că a fost schilodit la naștere). Priviți! Aici, la stânga, înspre tavan, e familia mea, înveșmântată în mantiile pentru Sărbătoarea Primăverii. Iar acum, uitați-vă pe tavan! Acolo! Mă veți vedea înotând în apropierea malului: o fetiță de șase ani, goală și lipsită de rușine. Iată-l și pe bunicul, pe care abia mi-l amintesc — Doamne, ce slab e! În gravurile de pe pereții auriți sunt înfățișată eu însămi. Urzeala lucrării înfăptuite de aurari se aseamănă cu urzeala propriei mele vieți, atâta doar că meșteșugarii nu mi-au gravat și sclavia.

Tronul meu se află lângă peretele cel mai tainic al cui-bușorului meu dreptunghiular. Cei săraci cu duhul îmi tot spun că ar trebui să am un tron de aur incrustat cu perle și cu picioare de fildeș și mă întreabă de ce prefer să stau pe acesta, care e făcut din lemn de daruka, un arbore umil. Dar se spune că e un lemn vechi de o mie de ani și că a

fost martorul ridicării și nimicirii mai multor orașe. Lemnul îmi șoptește poveștile războinicilor, ale prințeselor și ale marilor învățători de demult — nu trebuie decât să-l rogi. E un lemn tare și rezistent, dar poate fi distrus de un singur chibrit, la fel cum viața a o mie de întâmplări și a unui milion de amintiri poate fi nimicită într-o secundă.

În spatele tronului meu, se află un leopard cu ochi de argint sculptat în fildeșul cel mai pur. Blana lui albă este presărată cu praf de diamante, iar ochii îi strălucesc precum două monede de argint bine lustruite.

Bărbați din toate regatele vin în cuibușorul meu ca să mă venereze, iar eu, de la înălțimea tronului, îi împovărez cu puterea mea. Îi întâmpin la intrare, însă tot ce vor este să se întindă pe tronul meu. Aparent simplu, tronul meu e plin de podoabe minunate. Pernele sale lungi sunt umplute cu puful a o sută de pui de vultur care s-au avântat în zborul nevinovat al celor tineri. Tot puful a fost adunat de pe meleaguri îndepărtate ale căror nume nu le cunosc. Fețele de pernă sunt țesute de copii din Kashmir, care au dus la îndeplinire această corvoadă zâmbind și râzând în hohote, întrucât știau că eu voi fi cea care își va așterne capul pe rodul muncii lor. În urzeala țesăturii sunt amestecate și câteva dintre razele soarelui care îi scaldă în timp ce muncesc: pernele au culoarea portocaliu-gălbuie a luminii din amurg. Modelele sunt cusute cu fir muiat în sângele albastru al unei misterioase viețuitoare marine, iar formele lor străvechi poartă înțelesuri aritmetice și mistice pentru cei care știu să le descifreze. Eu nu le pot înțelege, pentru că nu-s decât o bucatăreasă care face prăjituri.

Stau întinsă pe un pat al tinereții fără bătrânețe, iar cei care se întind alături de mine gustă tinerețea. Nu este

un pat al vieții fără de moarte, pentru că viața mea are să fie veșnică abia atunci când am să mor.

Uneori mă port ca o nebună — îmi vine în mod natural. Când eram mică, mama mă certa pentru cele mai mici greșeli: „Tu ai furat laptele lu' frate-tău?“, „De ce n-ai făcut curat, cum ți-am zis?“, „Unde-i eșarfa pe care ai luat-o de la soră-ta?“ Îmi plăcea să mă holbez la ea în timp ce se răstia la mine. O priveam ținută, încercam să văd dincolo de ochii ei și pătrundeam în acea goliciune sufletească despre care știam că-l făcea pe tata să se simtă singur. Tăcerea mea absolută o înfuria și mai mult. Țipa din ce în ce mai tare, măsura viteza cu care azvârlea spre mine picăturile de salivă, își accelera respirația, transpira un pic mai mult și mirosea din ce în ce mai urât. Și toate astea numai pentru că o vedeam așa cum era.

Mama mă pocnea deseori, pentru că eram prea încăpățânată. Palma ei roșie îmi izbea fața cu atâta forță, încât simțeam că mai avea un pic și-mi rupea gâtul. Înainte să izbucnesc în hohote de plâns din pricina acestor lovituri (pe care le încasam foarte des), încercam să-mi rețin urletul de durere, pentru că voiam să păstrez totul în mine. Acum, loviturile nu mai sunt date de palma înroșită de henna¹ a mamei, ci de coapsele bărbaților care se izbesc de ale mele. Mama m-a antrenat bine totuși, fiindcă acum chiar țin totul în mine.

Nu, nu-s deloc nebună! Nu cred nici măcar o clipă că trăiesc zi de zi într-o cameră aurită, cu servitori și mâncăruri alese. Celula mea cu bare de oțel nu-i mai mare decât o toaletă. Aceasta este casa mea, și aștept de fiecare dată ca

1 Henna (*Lawsonia inermis*): plantă originară din sudul Asiei și din regiunile tropicale ale Africii, cunoscută mai ales pentru pigmentul său roșiat.

noaptea, care se cuibărește între pereții gri, să facă loc luminii zilei — nu că ar conta vreun pic, pentru că pereții nu se schimbă niciodată. Praful se adună încet-încet, pe măsură ce vizitatorii îmi trec pragul. Salteaua e atât de subțire, încât atunci când bărbații fac o prăjitură stând deasupra mea, simt în spate inelele de metal ale jurnalului. Sunt hrănită doar ca să am sânii tari, iar fundul, rotund și ademenitor. Bărbații lasă bani tocmai ca să fiu hrănită.

Nu-s nebună, întrucât știu că un bărbat cheltuiește o sută de rupii când vrea să-mi vâre bărbăția în față sau între picioare, iar dacă vrea să și-o vâre în gaura maro, trebuie să dea două sute de rupii.

Nu-s nebună. Știu că tavanul nu-i poleit cu aur și că aerul din cuibușorul meu nu-i încărcat cu miresme minunate. Celula mea împrăștie o duhoare acră, pe care n-o mai simt, pentru că m-am obișnuit cu ea. Dar simt mirosurile bărbaților. Niciunul dintre cei care mă vizitează nu e curat: unii miros a mâncărurile gătite de soțiile lor, iar alții miros a parfum. Și sunt unii ale căror guri păstrează încă aroma rujului lăsat de sărutările așternute pe buzele lor cu câteva ore sau câteva minute mai înainte.

De multe ori sunt nedumerită. Sunt nedumerită pentru că nu știu de ce întotdeauna ziua urmează nopții, când în toate celelalte lucruri există atât de multă variație. Sunt nedumerită pentru că nu înțeleg de ce frumusețea constă în variație, iar nu în stabilitate. Presupun că e vorba de niște forțe care depășesc puterea mea de înțelegere. Dar asta nu-i nici naivitate, nici sminteală.

Nu-s deloc nebună, dar de multe ori mi-aș dori să fiu.

*

Am venit la Mumbai cu tata. În săptămâna dinaintea plecării, în casă a domnit o liniște neobișnuită, și astfel mi-am dat seama că se întâmplă ceva. Mama și tata nu s-au certat nici măcar o dată, iar hainele îmbibate cu sudoare ale tatei n-au mai mirosit deloc a parfum. Am înțeles și că, într-un fel sau altul, eu eram pricina acestei liniști, în parte pentru că mama se purta frumos cu mine chiar și atunci când n-ar fi trebuit. Iar tata s-a schimbat: între noi a intervenit un sentiment trist — mai târziu mi-am dat seama că era vorba despre regret.

Acum sunt o adevărată expertă în regretele bărbaților. E un sentiment care nu ține cont nici de rang, nici de avere. Soțul, preotul, tatăl, profesorul, doctorul, afaceristul, fiul, bancherul, hoțul și politicianul sunt cu toții capabili de regrete. Din ziua în care tata și-a dat la iveală regretele, am reușit să le recunosc în toți bărbații pe care i-am întâlnit. Când cultivatorii de soia vor să-și protejeze recoltele de soarele necruțător, folosesc pânze moi de culoare albă, în care sunt țesute din loc în loc sfori rezistente; deși sunt foarte ușoare și aproape transparente, aceste pânze sunt indestructibile. Câmpuri întregi sunt acoperite cu țesături albe care seamănă cu niște văluri enorme. Vălurile albe și tremurătoare nu împiedică soarele să treacă și să ajute plantele, dar limpezimea și puterea razelor sale sunt mult micșorate. La fel se întâmplă și cu regretul. E un văl și, la fel ca toate sentimentele omenеști, ajută la diminuarea influenței pe care o are realitatea asupra noastră. E fals să se creadă că nu putem percepe adevărata strălucire a luminii: adevărul este că ne înfășurăm în vălul fricii, ca să ne ferim de strălucirea ei.

Cu toții ne ascundem sub nenumărate straturi de regret, ticăloșie, cruzime și mândrie. În săptămâna dinaintea de-a mă aduce la Mumbai, tata se înfășurase în regret.

Am aflat că aveam să plec la Mumbai când am luat parte la petrecerea de despărțire. N-a fost ca o petrecere de aniversare, ci a semănat mai degrabă cu întrunirea unor oameni care nu se simțeau în largul lor. Nimeni nu știa ce să facă sau să zică, și n-am primit niciun cadou. Toată lumea — în afară de mine — știa că aveam să plec. În timp ce prăjiturile și biscuiții erau împărțiți la masă, iar din străchinile cu dahl² săreau stropi, nu eram pârliti de soarele după-amiezii, pentru că întreg satul era înfășurat în vâlul gros al regretului.

Toată lumea și-a luat la revedere de la mine. Frații, surorile și verii mei aveau lacrimi în ochi, iar Avijit, fratele meu mai mic, plângea în hohote. Am încercat să-mi dau seama ce se întâmplă și m-am gândit că poate eram bolnavă. Credeam că aveam să mor din pricina unei boli despre care nimeni nu voia să-mi spună nimic.

Când mama mi-a explicat că tata avea să mă ducă la Mumbai, am presupus că urma să mergem la un doctor, cu toate că, ori de cât ori unul dintre noi se îmbolnăvea grav, mergeam la Bhopal. Am tras concluzia că eram bolnavă în stadiu terminal. Astfel, totul căpăta sens: petrecerea, lacrimile, bunătatea mamei și posomorea tatei. Am început să mă tem, ceea ce nu mi se întâmpla de obicei, pentru că eram leopardul cu ochi de argint.

Ca să ajungem la Mumbai, a trebuit să străbatem pe jos o bună bucată de drum și, în plus, am mers pentru prima oară cu autobuzul — doar eu și tata. Îl țineam de

2 Dahl: mâncare preparată din linte (sau fasole) și mirodenii.

mână și pălăvrăgeam cu el despre petrecere, chicotind pe seama unchiului V, care iarăși adormise în timp ce stătea la masă. Când am ajuns la drumul principal, aveam părul transpirat și plin de praf. Am eliberat din strânsoare mâna tatei, apoi am mai schimbat câteva vorbe în așteptarea autobuzului. Stăteam la umbra unui arbore cu frunzișul des, de un verde spălăcit, care își petrecuse întreaga viață așteptând autobuze.

Tata privea în zare stând în fund, cu spatele rezemat de trunchi și cu tălpile lipite de nisipul maro-roșcat din jurul copacului. Se uita la câmpurile învelite cu pânze albe. Peisajul era presărat cu arbori care se înălțau fie singuratici, fie câte doi-trei la un loc. Căldura se întetise, iar albastrul cerului pălise. Preț de vreo zece secunde, l-am privit pe tata, care stătea chircit și tăcut, apoi am desfăcut legătura cu mâncare pe care mi-o dăduse mama. Înfășurase câteva delicatese într-o pânză pătrată din bumbac, vopsită în roșu și verde, pe care o păstra cu grijă în colibă. Ochii îmi străluciră de bucurie: îmi pusese momițe, lipii, legume călite și mirodenii (toate erau resturi de la petrecere). Și mai tare m-am bucurat când am văzut că aveam și gogoși date prin zahăr pudră, prăjituri albe cu miez verde și bomboane roșii presărate cu mici cristale strălucitoare de zahăr. Toate fuseseră împachetate cu atât de multă grijă, iar eu le despachetam cu atât de multă ușurință!

— Batuk, a spus tata cu o voce mustărtoare, dacă mănânci tot acum, n-o să mai ai nimic pentru drum.

— Hm, am răspuns eu, apoi am început să ronțai.

Prăjiturile albe cu miez verde erau delicioase.

— Tată, de ce mergem la Mumbai? Sunt bolnavă sau ce?

— Nu, Batuk, mi-a răspuns el pe un ton iritat. Cum de-ți trece prin cap una ca asta? Nu ești bolnavă.

M-am simțit complet ușurată. Am tăcut amândoi câte-
teva minute, apoi l-am întrebat:

— Atunci, de ce mergem acolo? Unde o să stăm?

— Ai să afli în curând, Batuk.

Glasul tatei era uscat, vorbea pe un ton iritat.

— Iar acum stai cuminte și nu mai mânca nimic. Doar
ți-am zis o dată! Autobuzul are să vină în curând.

Am tăcut. Apoi am hotărât să mă ridic în picioare și
să stau de vorbă cu arborele.

— Cum e să stai aici, l-am întrebat eu, și să aștepti toa-
tă viața să vină autobuzele, dar să nu te urci în niciunul
dintre ele?

La început, copacul n-a spus nimic, dar apoi mi-a răs-
puns pe un ton aspru:

— N-ai auzit ce-a spus taică-tău? Taci din gură și așteap-
tă autobuzul!

A urmat o pauză, apoi copacul și-a dat seama că
aveam să mă îndepărtez și să-l las singur. Și-a dres glasul
lemnos și mi-a zis:

— Batuk, ți-aș putea spune cum e să aștepti nenumăra-
te autobuze de-a lungul multor vieți... dar, scumpa mea,
mi-e tare sete și abia pot vorbi.

Am rămas pe gânduri o clipă, apoi am strigat: „Așteap-
tă!“, și am dat fuga la legătura primită de acasă. Am în-
hățat plosca, m-am înapoiat în grabă și am turnat apă la
rădăcina copacului.

— Batuk! a țipat tata la mine. Ce dracu' faci? Oprește-te!

— Dar, tată, copacul e foarte însetat! Are glasul dogit,
i-am răspuns eu.

Tata se uita ținută la mine din locul în care era așezat,
iar pielea feței — de la gât în sus — i s-a colorat în staco-
jiu. Mai avea un pic și țipa iarăși la mine, dar s-a abținut.

— Vino la mine, diavoliță mică ce ești! mi-a spus el, desfăcându-și brațele.

Am alergat spre el și i-am sărit în brațe. Hainele de lucru i se catifelaseră de la atâtea spălări și erau impregnate cu mirosul mâncărilor gătite de mama. M-am topit în brațele lui și am devenit una cu el — pentru că eram a lui. El era tatăl meu, care mă ducea pe mine, leopardul său cu ochi de argint, tocmai la Mumbai. Stăteam sub un copac, într-un loc despre care nu știam absolut nimic. Am închis ochii și mi-am dat seama că, la plecarea mea, toți erau plini de regrete pentru că nu aveau să fie unde eram eu în clipa aceea: în brațele tatei, așteptând autobuzul.

Copacul ne privea pe mine și pe tata, care deveniseram o singură ființă.

— Batuk, a spus copacul, de ce nu rămâi aici, cu mine? Aș putea să te învăț toate misterele lumii. Frunzele mele au ascultat râsetele, cuvintele și plânsetele tuturor fapturilor de pe lumea asta. Rădăcinile mele au gustat din toate apele care străbat pământul în lung și-n lat. Pe scoarța mea e încrustată harta care te poate călăuzi spre toate secretele cunoașterii. Sămânța din care am crescut a căzut dintr-un arbore de lângă Taj Mahal³ și a fost purtată de vânt tocmai până în locul acesta, așa că știi bine și ce înseamnă iubirea desăvârșită. Vino, Batuk, lasă-l pe tatăl tău și fă-te una cu mine.

— Copacule, am spus eu din brațele tatei, știi tot ce se poate ști pe lume asta, dar stai aici și aștepți autobuze, fără să urci în vreunul dintre ele. Care-i rostul tău pe lumea asta?

3 Taj Mahal: mausoleu ridicat în perioada 1632–1653 de împăratul Shah Jahan pentru soția sa, Mumtaz Mahal.

— Rostul meu este să vă țin umbră, a zis copacul.

M-am tot gândit la răspunsul său în liniștea prelungă ce-a urmat. Tata adormise, așa că am ieșit încetișor din strânsoarea brațelor sale, m-am apropiat de copac și i-am cercetat îndeaproape scoarța. Dar n-am văzut decât insecte care se târau prin șanțulețe și crăpături. Unele dintre aceste mici vietăți păreau să aibă un scop, iar altele pur și simplu umblau de colo-colo, însă toate erau niște biete insecte care se agitau pe trunchiul gros al unui copac.

— Nu pot să rămân cu tine, i-am spus. Trebuie să urc în autobuz cu tata, ca să mergem la Mumbai.

Apoi am văzut apropiindu-se norul de praf al autobuzului nostru.

— Tată, tată! Vine autobuzul!

Tata s-a trezit și a început să-și strângă puținele lucruri pe care le luase cu el.

— Aș vrea să-ți mai spun ceva, Batuk, a adăugat copacul, și în glasul său nu se simțea niciun pic de răutate, ci doar regret.

— Da, mare arbore, spune-mi!

Iar el mi-a răspuns cu o voce atât de firavă, încât a trebuit să mă concentrez din răspuțeri ca să aud ce-mi șoptea prin frunzele sale:

— Batuk, întreaga lume a fost creată doar pentru tine, și pentru nimeni altcineva.

Când m-am întors către tata, am băgat de seamă că apa pe care o turnasem la rădăcina copacului urcase pe chipul părintelui meu: am văzut cum îi curgea din ochi.

*

Mergeam pentru prima oară cu autobuzul. Șoferul era cel mai gras om din lume — după unchiul V, desigur. Purta o cămașă azurie cu model, descheiată până la jumătatea bustului, iar sânii (care erau mai mari decât ai mamei) îi erau pătați cu ceea ce mâncase la prânz. Stătea înghesuit în scaun, iar arcurile erau turtite la maximum. Scaunul fusese cândva capitonat cu vinilin roșu, dar se jerpelise și se găurise atât de rău, încât umplutura dădea pe afară ca puroiul dintr-un furuncul. Am fost foarte surprinsă când am văzut că șoferul reușea să conducă, pentru că burdihanul său apăsa volanul atât de tare, încât cercul din plastic alb era îndesat în carne.

În timp ce urcam treptele autobuzului, șoferul și-a întors capul enorm spre noi și a urlat:

— Urcați sau ce naiba faceți? Dacă aveți de gând să stați pe trepte până încărunțiți, mai bine ieșiți dracu' din autobuzu' meu!

Obrajii îi atârnavă și i se bălăbăneau în timp ce vorbea, ca și cum ar fi avut două lipii prinse sub ochi.

— Vai, dar ce-avem noi aici? a întrebat el, holbându-se la mine.

M-am ascuns în spatele tatei și am băgat de seamă că șoferul nu-și putea mișca decât ochiul stâng.

— Ia zi, fricoasă mică ce ești, cum te cheamă? a mârâit șoferul după ce-a tras o bășină.

Nu se răsesse de câteva zile și n-aveam niciun dubiu că ceea ce se vedea în țepii din bărbie nu era altceva decât sos de friptură.

— Mă cheamă Batuk.

— Batuk Fricoasa. Ce nume mai e și ăsta? Și, ia zi, ți-e frică pentru c-ai văzut lupu'? a spus el, râzând de propria-i glumă. Apoi i s-a adresat tatei: Mi se pare mie sau

ești cam cărpănos? Pun pariu că vrei să stai pe acoperiș... Dacă-ți pierzi Fricoasa la o curbă, o să fie mare păcat, da' să nu vii la mine cu lacrimi în ochi.

În timp ce tata număra banii, șoferul m-a măsurat din cap până-n picioare, de parcă s-ar fi uitat la un send-viș. Apoi și-a țuguiat buzele ușor vineții și m-a întrebat:

— Vasăzică așa, Patook Fricoasa, te gândești că n-ai să pici de pe acoperiș.

— Pun pariu că n-ați putea să mă azvârliți de-acolo nici dacă ați vrea. Porcăria asta de autobuz nu prinde suficiență viteză. (Dacă ar fi fost de față și mama, sunt sigură că m-ar fi plesnit.)

După ce i-am răspuns, șoferul s-a smuls imediat din scaun, ceea ce era o mare izbândă, dat fiind că era înfipt atât de zdravăn în el; preț de o clipă, am crezut c-o să rupă volanul. Mi-a trecut prin minte că era posibil ca șoferul să nu se mai fi ridicat din scaun de foarte multă vreme, pentru că, de fapt, făcea parte din autobuz, la fel ca țeava de eșapament. Gândul mi-a fost întrerupt de răcnetul lui:

— Ce dracu' ai zis?

Când a pronunțat cuvântul „ce”, a tras o bășină zgomotoasă, iar în timp ce urla, vibra tot aerul din autobuz. S-a uitat spre pasagerii răzlețiți pe banchete, dintre care cei mai mulți încercau să privească în altă parte, și a continuat să zbiere:

— Stimate doamne și stimați domni, dumneavoastră, cei mai onorabili pasageri ai companiei noastre, veți avea parte de o desfătare pe cinste. Patook Fricoasa nu crede c-o pot azvârli din autobuzu' meu... Nu vă pot spune decât că trebuie să se pregătească pentru o călătorie lungă până la Mumbai. Când în autobuzu' meu urcă o fricoasă, am grijă s-o sperii rău de tot și s-o azvârl cât colo!

Când a izbucnit în râs, am simțit mirosul curry-ului pe care îl mâncase cu câteva ore mai înainte. Unii dintre țăranii de pe banchete au huiduit și au aplaudat. Apoi tata, un bărbat scund și subțirel stînd în fața unui bulgăre enorm de untură, i s-a adresat cu un glas care abia se auzea, pronunțând cuvintele cu o lentoare dureroasă.

— Stimate domn... a început el.

Îți puteai da seama că arborele asculta prin ferestrele deschise. Pe măsură ce vorbele își luau zborul de pe buzele tatei, nu-mi venea să-mi cred urechilor.

— Se prea poate să conduceți autobuzul ăsta atît de nechibzuit încât să puneți în pericol viața unei fete de nouă ani. Dar dacă mai ziceți o dată că fetița mea e fricoasă, o să vă smulg limba din gură și-o să v-o pun în cutia pentru mâncare.

Dacă mi-ar fi spus cineva ce avea să se întîmple după replica tatei, n-aș fi crezut în veci. Cât ai clipi, tata și-a scos cuțitul de vânătoare de la spate — habar n-aveam că-l ținea acolo. Era cuțitul curbat cu care, când mergea la câmp, tăia ierburi, făcea găuri în pământ și decapita șerpi. Dar mai mult decât cuțitul însuși m-au uimit neclintirea ca de piatră a tatei în timp ce ținea cuțitul de vreo douăzeci și cinci de centimetri la gâtul îndesat al șoferului și intenția vădită de a-l folosi. Mâna nu-i tremura niciun pic, iar în ochi nu i se citea decât un calm plictisit. Șoferul își ținea respirația, iar în autobuz domnea o liniște deplină — până și copacul rămăsese nemișcat.

— Ar trebui să pornim spre Mumbai, i-a șoptit tata șoferului, iar când i-a luat cuțitul de la gât, grasul a dat des-cumpănit din cap, în semn de încuviințare.

Apoi tata a cumpărat două bilete de clasa a treia, care sunt cele mai bune din câte există: te urci pe autobuz și vezi absolut tot. Când am plecat, i-am făcut cu mâna copacului.

Lunga călătorie până la Mumbai a fost minunată. Pe drumul care traversa Madhya Pradesh⁴, eu și tata ne arătam unul altuia tot felul de lucruri: un vultur, un cal mort, vaci sfrijite și oameni caraghioși. Am băut siropuri în stații, am moțăit din când în când și am mâncat toate proviziile. Tata a râs de nenumărate ori. M-am gândit că, de fapt, habar n-aveam cum era ca bărbat, ci doar ca tată. Era un bărbat impulsiv și pasional — o mare parte din ființa lui îmi era tăinuită. Iubirea indiscutabilă, indivizibilă, nemăsurată și de necontrolat a tatei pentru mine ieșise la iveală într-un acces de violență. „Mulțumesc!”, i-am spus tatei când mi-a oferit o bucată de mango pe care o tăia cu cuțitul său încovoiat.

*

Tatei îi era teamă de un singur lucru: nu cumva vestea că-l amenințase pe șofer cu cuțitul să ajungă la Mumbai înaintea noastră. Așa că, atunci când autobuzul a oprit în trafic la marginea orașului, am coborât într-ascuns pe scara din spate.

Am intrat într-o zonă care semăna cu o mare de colibe ridicate în pripă. Colibele semănau cu cele de acasă, și presupun că mulți dintre oamenii care locuiau acolo veneau din sate ca al nostru. Oriunde priveai, nu vedeai decât astfel de locuințe. Oare de ce își părăseau oamenii

4 Madhya Pradesh: stat din partea centrală a Indiei.

ogoarele ca să vină aici? Căinii, pisicile și șobolanii aveau un aer jalnic și scormoneau în resturile de pe stradă la fel ca stăpânii lor pe două picioare. Aerul cald și umed mirosea a gunoi putred și a excremente de om. Simfonia cotigilor cu roți scârțâitoare de metal, lătrăturile câinilor și zumzetul muștelor se amestecau cu ritmul domol al vocilor omenеști.

Întrucât nu aveam unde să dormim, tata a găsit un locșor liber între colibele a două familii și a întins pe jos pătura maro pe care o luase cu el. Ambele familii îl priveau în tăcere, și nimeni nu s-a opus vagabondajului nostru. Tata mi-a zis să rămân acolo până când avea să revină cu niște mâncare. Stătusem pe autobuz cea mai mare parte a zilei și eram frântă de oboseală. M-am întins pe pătură, iar privirea mi-a fost atrasă de modelele albe și zigzagate care brăzdau cerul roșiatic. Nu mă gândeam la nimic, iar nasul mi se obișnuise deja cu duhoarea. Cerul devenea din ce în ce mai întunecat.

Dintr-odată, în fața mea au apărut două glezne subțiri și am ridicat privirea. Un băiat cam de vârsta mea se uita la mine cu aerul de a fi dat peste o bucată de fier vechi care zăcea pe trotuar. Mi-am dat seama că se întreba ce întrebuințare mi s-ar fi putut da. Era îmbrăcat cu niște zdrențe, în timp ce eu purtam hainele mele cu o croială simplă, care se prăfuiseră un pic, dar altminteri erau curate. A plecat capul spre dreapta, s-a încruntat, a tras aer în piept și a vrut să spună ceva, dar cuvintele din mintea sa n-au trecut pragul buzelor. Apoi s-a întors dintr-odată și a luat-o la fugă prin labirintul de colibe, fără să se uite în urmă. M-am ridicat în picioare și l-am urmărit cu privirea până a dispărut. Mi-a trecut prin minte că se purtase la fel ca acei câini care, conduși de boturile lor

iscoditoare, ajunși la o grămadă de gunoi, își dau seama că nu mai e nimic de mâncat acolo și pleacă în altă parte ca să caute hrană. E comportamentul celor înfometați, nu al celor lihniți. Lihniții rămân pe loc, se întind și își așteaptă moartea. Înfometații caută prin gunoaie.

*

Iată-l pe prințul Puneet. În sfârșit iese pe Strada Mare, după multe zile petrecute în cuibușor. Când n-avem cu cine să facem prăjituri, ne este permis să umblăm între cuibușoare, sub privirea nesuferită a Hipopotamului. Puneet abia se ține pe picioare. Nu e machiat deloc, iar când mă vede, un zâmbet larg îi luminează chipul. „Batuk! Batuk!”, strigă el, și o ia la fugă spre mine, în ciuda disconfortului evident care i se citește în ochi. Las deoparte jurnalul și creionul din ce în ce mai scurt (va trebui să rezolv cumva problema asta) și o zbughesc spre el. Îl strâng în brațe cu putere și, vai!, are un ușor miros de bărbat. Vorbim în același timp, râdem și ne îmbrățișăm încă o dată.

— Ai grijă, prințul meu! Nu da de înțeles că te simți foarte bine, altminteri va trebui să te apuci de gătit chiar azi!

Puneet mă strânge în brațe și mă leagănă ușor — e în culmea bucuriei.

— Hipo mi-a zis că în seara asta lucrez, așa că nu-mi pasă, îmi răspunde Puneet. Oricum, de câteva zile mă simt excelent.

Zâmbetul îi luminează chipul frumos, care, încet-încet, își pierde aerul adolescentin.

— Ce mult mi-ai lipsit! îi spun eu, ținându-l strâns în brațe, apoi îl privesc în ochi și îi zâmbesc discret.

— Dar nu la fel de mult ca ăloră care fut băieți... îmi răspunde el.

— Puneet! strig eu, prefăcându-mă șocată. Cum îți permiți să vorbești așa, prințul meu sfânt?... Dar, ia spune-mi, mai poți...? Mai poți să...?

Nu prea știu cum să-l întreb, dar Puneet înțelege. Mă îndepărtează ușor și îmi spune râzând:

— Ah, știu la ce te referi. Vrei să știi dacă încă mai pot da din cur ca să fac rost de rupii. Doctorul a zis că-s în regulă... rânjește el. Mi-ar fi plăcut să vezi cum a zâmbit Hipo când l-a auzit.

Tăcem amândoi, mă eliberez din îmbrățișarea lui, apoi ne prindem de mâini și ne privim în ochi. Dă ușor din cap, ca și când ar vrea să-și pornească iarăși motorul, și mă întreabă:

— La ce-ți trebuie caietul ăla albastru și creionul? Scrii cumva despre mine?

— Nu, îi răspund eu, cu o umbră de viclenie pe chip. Scriu.

— Habar n-aveam că știi să scrii, vulpiță afurisită ce ești! Și despre ce scrii?

— Scriu despre cum am venit la Mumbai și despre cum m-am îndrăgostit lulea de tine, prinț al visurilor mele.

Puneet face o mică săritură și râde în hohote — e un râs luminos și muzical.

— Batuk, ești mintea, inima și mâinile mele! Știi că doar pe tine te iubesc. Caietulul tău n-ar putea cuprinde nici măcar un strop din dragostea mea!

— În curând, comoara mea, ai să mă poți iubi ca rege, nu doar ca prinț, îi răspund eu, coborându-mi privirea spre pieptul și pântecul său, dar el nu se înroșește, ci îmi răspunde cu un hohot strașnic:

— Asta, spune el, arătându-și bărbăția cu degetul, e doar pentru tine, iubita mea.

Puneet îmi șterpelește caietul, fuge împleticindu-se către ușa cuibușorului său și se așază în prag. Îl deschide și-l răsfoiește în grabă, încruntându-se și clătinând din cap. În cele din urmă, se uită la mine:

— Deci zici că-s frumos și minunat.

— Ah, dar încă n-am scris tot, îi răspund eu. Uită-te pe pagina următoare... Vezi? Am scris că tu ești cel care a compus imnurile lui Shiva⁵ și că, după ce le-a citit, zeul s-a îndrăgostit de tine.

Puneet dă pagina, se uită la ea și clatină din cap, iar eu izbucnesc în râs.

— Știu că habar n-ai să citești, băiețel prost și drăguț ce ești!

Închide imediat jurnalul, își încruntă sprâncenele, sare în picioare și încearcă să mă plesnească peste fund cu el.

— Prost! Ai zis că-s... O să plătești pentru asta! spune el, apoi mă strânge în brațe, iar ochii mei încep să danseze cu ai săi.

Cam așa vorbim noi — suntem doi copii care se prostituează pe Strada Mare din Mumbai.

*

Mai aveam un pic și adormeam pe pătura maro atunci când tata s-a întors cu un castron de orez, sos de carne și pâine.

— E un oraș minunat! a strigat el, cu un zâmbet larg pe față. Toate astea, plus o bere, m-au costat doar cinci rupii.

5 Shiva: zeul suprem al hinduismului.

Am văzut că n-avea nicio bere în mână... După ce am împărțit mâncarea, ne-am așezat amândoi pe pătură. M-a tras în scobitura făcută de trupul său încovrigat, lipindu-și pântecul de spatele meu. Am dormit bine, plutind în derivă pe o mare de căutători în gunoaie.

M-am trezit în mijlocul unor valuri care se spărgeau cu blândețe în jurul meu — erau valurile unei lumi care începea să se miște din ce în ce mai iute. După ce mi-am curățat urdorile, am văzut că tata era nerăbdător să plece. Trebuia să ajungem la o întâlnire de afaceri și era limpede că n-ar fi fost bine să întârziem. „E o treabă importantă!”, mi-a spus el. Când ne-am aventurat pe străzile orașului, am observat că tata părea copleșit, în timp ce eu eram fermecată. Era prima oară când vedeam șiruri de mașini pline cu oameni. Ce mult le plăcea să claxoneze! Și de ce purtau copiii uniformă? Erau cumva pușcăriași? De fiecare dată când ne rătăceam, descopeream lucruri noi. O vreme, am fost fascinată de modelele din pavaj — vedeam forme tainice și mă străduiam să le descifrez secretele. Totul era plin de culoare: hainele oamenilor care se înghesuiau în autobuze mititele, rufele puse la uscat în curțile spălătoriilor în aer liber, magazinele, ba chiar și grămezile de gunoi. Orașul era nu doar un tărâm plin de fum, praf și de tot soiul de mirosuri, ci și o supă de culori.

Tata înainta cu pas iute pe străzile orașului, de cele mai multe ori fără să știe unde ne aflam. Nu mă deranja că mergea repede și nici că era nervos, ci că nu puteam să mă opresc de câte ori aș fi vrut, ca să admir tot ce fre-măta în jurul meu. La un moment dat, am rămas pironită locului, privind un tren înțesat cu pasageri, care gonea prin oraș pe niște șine suspendate — era ca și când trenul

ar fi zburat. Mi-aş fi dorit să văd pe cineva căzând din el, dar trenul a trecut şi n-a căzut nimeni. Tata m-a scos din acea clipă suspendată undeva în afara timpului, smucindu-mă de mână, şi ne-am continuat drumul. Bineînţeles că iar ne-am rătăcit.

După ce ne-am rătăcit de vreo zece ori, ceea ce-l necăjea pe tata din ce în ce mai tare, am ajuns în cele din urmă la destinaţie. Nu mă simţeam deloc obosită şi am urcat treptele din cărămidă cafenie în urma tatei. Treptele erau atât de înalte, încât aproape că trebuia să sar de pe una pe cealaltă. Tata ţinea strâns în mână o bucată de hârtie mototolită pe care era scrisă o adresă, la fel cum o pasăre ţine în gheară o lăcustă.

La capătul scării se afla o uşă înaltă, maro-închis, prevăzută cu un inel cât capul meu, pe care îl ţinea în gură un leu din metal negru. Tata a izbit inelul de uşă. Era limpede că femeia care ne-a deschis a avut nevoie de toată forţa ei pentru a urni uşa. După ce am intrat, m-am întors şi am văzut că s-a împins cu umărul în ea ca s-o închidă. Eram într-un hol lung şi întunecos, luminat doar de un candelabru din sticlă atârnat de tavan. Pe podeaua de piatră era întins un covor tocit, cu modele galbene şi roşii. Pe partea stângă a holului, lipite de perete, se vedeau două scaune, iar între ele era aşezată o masă lungă şi îngustă. Pe masă trona o cutie de lemn cu incrustaţii dintr-un material care părea să fie aur.

În celălalt capăt al holului atârna o draperie. Aşadar, aşteptam în picioare, având în spate o uşă închisă, iar în faţă, o draperie care ascundea ceea ce se afla dincolo de ea.

Din spatele ei, de undeva din măruntaiele casei, s-a auzit o voce răsunătoare:

— Ați întârziat, domnul Ramasdeen. Vă așteptam înainte de prânz.

Tata s-a scuzat cu glas tare față de un om pe care încă nu-l vedeam, dar care, în mod limpede, venea spre noi cu pas grăbit. Pe măsură ce se apropia, îi auzeam din ce în ce mai deslușit respirația și zgomotul ritmic al pașilor.

Domnul Gahil — am aflat mai apoi că așa îl cheama — a apărut dintr-odată de după draperia roșie care atârna la capătul holului. Draperia era împodobită cu oglinjoare de argint și cu niște clopoței, așa că intrarea sa a fost însoțită de un montaj de clinchete și scânteieri.

— Iat-o, în sfârșit! a strigat el.

Și-a plecat privirea spre mine, iar fața lui mare s-a umplut de plăcere. Am avut impresia că mai avea un pic și mă înfuleca. Domnul Gahil a întors capul și a răcnit spre draperie:

— Kumud, vino imediat! Nepoțica mea de la țară tocmai a sosit și e cam murdară.

Unchiul meu, despre a cărui existență nu auzisem niciodată până în ziua aceea, era corpulent și degaja vanitate prin toți porii. Purta haine despre care auzisem doar în povești: mai multe rânduri de veșminte, cusute toate cu fir de aur. Veșmântul de dedesubt era făcut dintr-un material alb, iar cel de deasupra, din catifea roșie. Avea și o vestă scurtă, împletită de mână, iar peste toate astea, o haină albă cu modele complicate, țesute cu fir de aur. Una peste alta, semăna cu un ghem de culori strălucitoare și stofe unduitoare, meșteșugit cu multă grijă.

O femeie bătrână și supusă a intrat șovăielnic în hol, târșându-și picioarele pe covor — *târș, târș, târș*. Ținea capul plecat, iar când a ajuns lângă noi, s-a întors către

domnul Gahil cu mișcări încleiate, ca ale bătrânilor. Își purta sariul simplu, de culoare albastră, ca o femeie care știa foarte bine că avea un rol modest pe lumea asta.

Expresia femeii semăna cu aceea a unui câine bătrân care își imploră stăpânul să-i azvârle câteva bucățele de carne. Iar domnul Gahil i-a vorbit ca unui câine:

— Kumud, ia-o pe micuța Batuk și spal-o! Și să-i spui doctorului Dasdaheer să treacă mâine pe-aici.

Apoi m-a măsurat iarăși din cap până-n picioare și a zâmbit.

— Hai, du-te! a strigat el către bătrână, poftind-o să plece cu un gest al mâinii.

Femeia gârbovită s-a întors cu spatele și a pornit spre draperie. Cu o mișcare discretă, care m-a luat prin surprindere, m-a înhățat de gulerul tunicii și m-a târât după ea. Pentru o bătrână, avea o putere nemaipomenită.

— Batuk, e vina mea! a strigat tata. Am pierdut totul, draga mea, stai!

S-a apropiat de mine, iar domnul Gahil a urlat:

— Ar fi trebuit să vă ocupați înainte de fleacurile astea, domnule Ramasdeen, mai ales că ați întârziat! Mai am de rezolvat niște treburi, iar diseară trebuie să ies în oraș.

Apoi, întorcându-se către servitoarea cu mers târșâit, a țipat și la ea:

— Hai, mamaie, ia-o de aici imediat! N-am timp de prostii.

Când domnul Gahil a vârat un plic umflat în mâinile crispate ale tatei, am văzut pe chipul părintelui meu o expresie familiară. Am recunoscut-o imediat: era expresia pe care o avea când inventa câte o vizită la doctor ca să nu afle mama despre „verișoara” cu parfum de levănțică — era scârbă față de sine însuși, învăluită în poftă trupească. Am înțeles imediat cât de neputincios era tata.

Privirile ni s-au întâlnit și am simțit că primesc de la el sărutul morții lăuntrice. Am rămas ținută locului când mi-am dat seama că, năpădit de groază, încerca să mă tragă înăuntrul său.

Dar legătura dintre noi s-a frânt. Șocată și înspăimântată cum eram, am fost trasă de forța uimitoare a bătrânei și dusă de partea cealaltă a draperiei presărate cu argint. Ultimele cuvinte pe care le-am auzit de la tata au fost:

— Batuk... draga mea... leopardul meu cu ochi de argint!

Ultimele cuvinte pe care tata le-a auzit de la mine au fost:

— Tăticule, ia-o de aici pe Batuk! Te implor, ia-o pe fețița ta!

Întrucât Puneet era bolnav, mă așteptam să am parte de mai multă atenție decât de obicei din partea lui Mamaki. Bănuiala mea s-a adeverit, dar n-am reușit să apreciez corect amploarea acestei schimbări. „Draga mea, acum am mai mult timp ca să te iubesc” — astfel a descris ea noua stare de lucruri. Trăsesem cu urechea la câteva dintre conversațiile pe care Mamaki le avusese cu domnul Gahil și înțelesesem că Mamaki trebuia să obțină aceleași venituri de pe urma noastră — eram șase în total —, chiar dacă Puneet nu se simțea bine. Într-o după-amiază, Gahil i-a zis Hipopotamului:

— Știu, scumpă Briila, cât de greu ți-e acum, când nu mai ai băiatul la dispoziție, și apreciez foarte mult felul în care îți dedici viața acestor copii. Dar trebuie să înțelegi

că a conduce o afacere presupune multe responsabilități și obligații. Chiar și eu am fost nevoit să mai renunț la câteva lucruri de primă necesitate, dat fiind că băiatul nu mai lucrează... Așa că, draga mea Briila, se prea poate ca și tu să fii nevoită să faci la fel.

La zece minute după ce domnul Gahil a plecat, Mamaki ademenea bărbații de pe stradă cu promisiunea unor plăceri nebănuite. A dublat bacșișurile pe care le dădea taximetriștilor ca să ne aducă mușterii, îndulcindu-le uneori cu una sau cu două excursii gratuite în paturile noastre. Am fost foarte ocupate. Slavă Domnului că, în curând, Puneet se va întoarce la lucru.

La început, n-am încercat să excelez în arta de a face prăjituri. Mă gândeam la gătit ca la un mijloc de supraviețuire. Bărbații se așezau pe tronul meu, îi despuiam, apoi *bum!*, și totul era gata. Următorul, vă rog! Dar pe măsură ce m-am maturizat, mi-am dat seama că era o abordare greșită.

Haideți să vă explic. Să zicem că te pune mama să speli rufe — atât pe-ale tale, cât și pe-ale fraților tăi. Vrei să termini treaba cât mai repede cu putință, pentru ca apoi să te poți duce la joacă, așa că iei rufele în brațe și dai fuga pe malul râului cu o bucată de săpun. Le azvârli în apă și le speli cât de repede poți. Apoi le storci, le întinzi pe pietrele încinse de soarele după-amiezii și, o oră-două mai târziu, le strângi grămadă, le aduci acasă și le arunci de-a valma pe podea. Gata, ai terminat! Rufele au fost spălate! Dar apoi te face mama cu ou și cu oțet. „În seara asta, nu ieși la joacă! Hainele-s tot murdare!”, strigă ea. Urma palmei primite rămâne pe obraz multă vreme după ce ți-a trecut foamea — bineînțeles că iarăși n-ai fost primită la masa de seară.

Iar acum hai-deți s-o luăm și altfel. Sarcina este aceeași: „Batuk, du-te să speli rufe!” Dar, de data asta, hotărâsc să fac totul foarte bine. („De ce?”, ați putea să mă întrebați. Așteptați și o să înțelegeți.) Și mă pun pe treabă. Mă duc pe malul râului și mai întâi sortez lucrurile. Le aleg pe cele foarte murdare și le pun într-o grămadă, iar pe cele mai delicate le pun în altă grămadă. Apoi mă apuc de spălat: le frec mai mult pe cele foarte pătate și am grijă să nu le rup pe cele mai subțiri. După ce le limpezesc și le storc, le întind pe pietre și trag un pui de somn. După vreo două ore, le împăturesc cu grijă, fac un teanc pentru pantaloni și unul pentru cămăși, apoi le duc pe toate acasă.

— Mamă, spun eu, uite, am încercat să scot pata de pe bluza asta...

Mama se uită la teancul ordonat și nu se poate abține să nu zâmbească, apoi mă ciupește de obraz (cu drag) și mă sărută pe creștetul capului. Ba mai mult, la cină bag de seamă că în strachină am mai mult dahl decât de obicei și că în casă domnește armonia.

— Draga mea, mâine o să mergi la joacă! O să spele soră-ta rufe.

Sunt sigură că acum ați înțeles. În ambele cazuri, am dus sarcina la îndeplinire. În primul, a trebuit să spăl rufe de două ori, am fost pălmuită și a trebuit să mă culc nemâncată. În cel de-al doilea, am spălat rufe cu multă grijă, am tras un pui de somn pe pietre, iar apoi m-am dus la culcare cu burta plină și cu o sărutare pe frunte. În plus, m-am jucat toată după-amiaza următoare. Urăsc să spăl rufe (chiar urăsc treaba asta!), dar, în cel de-al doilea caz, a fost o sarcină mai puțin nesuferită decât ar fi putut fi.

La fel și cu bărbații. Pe de-o parte, v-ați putea gândi că menirea mea era să fac bani și atât: nu trebuia decât să fac prăjituri, fără să mă preocup de gustul sau aspectul lor. Poftiți, vă rog! O prăjitură — o sută de rupii.

Pe de altă parte, să zicem că pregătești ingredientele cu răbdare, ai grijă să fie ademenitoare, multicolore și variate, și-l lași pe ucenic să guste zahărul dându-i doar câte o bucățică, până când începe să saliveze și înnebunește de foame. Să zicem că apoi îi arăți cum să frământa aluatul și îl îndrumi pas cu pas, ajutându-l să facă un oușor din cocă albă, zahăr și culori. Apoi îl înveți că prăjitura este cu atât mai gustoasă, cu cât durează mai mult frământatul. În scurtă vreme, se destinde și începe să frământa, cumpără tot mai multe ingrediente diferite și întreg ritualul devine din ce în ce mai lung. Gătitul îi oferă un sentiment de pace interioară, iar prăjitura miroase bine. Pentru că a avut nevoie de un timp atât de îndelungat pentru pregătiri, așteaptă cu răbdare ca aluatul să dospească și prelungește bucurios timpul de coacere. Uneori, gătitul însuși este atât de captivant, încât bărbatul nici măcar nu mai așteaptă ca prăjitura să iasă din cup-tor, căci e destul de mulțumit și fără ea. Iar cel răbdător, care așteaptă până când se coace, este foarte mulțumit și foarte recunoscător. Prăjitura i se topește în gură și îi în-văluie simțurile în căldura sa. În cele din urmă, pleacă de la mine cu zâmbetul pe buze. Iar apoi se întoarce, pen-tru că vrea să mai guste din delicatesele mele, și este gata să plătească regește ca să poată găti cele mai bune prăji-turi din viața lui. Întrucât am grijă ca experiența gătitu-lui să fie cât mai intensă, Mamaki e atât de mulțumită de mine, încât îmi zâmbește și mă sărută, îmi dă haine mai frumoase, farduri mai bune și mâncare mai gustoasă. Dar

lucrul cel mai important e că, procedând așa, ajung să fac mai puține prăjituri — nu-mi place să fac prăjituri pentru bărbați, urăsc treaba asta!

Mulțumită felului în care gătesc, astăzi îmi fac însemnările cu pixul. Unul dintre ucenicii mei preferați vine de fiecare dată în aceeași zi a săptămânii, cu precizia unui ceasornic. La fel ca mulți dintre ucenicii mei, se poartă cu mine de parcă aș fi nepoata lui cea mai dragă sau chiar una dintre fiicele sale. Întrucât Mamaki o duce greu cu banii în perioada asta, gătesc cu el cele mai lungi și mai delicioase (deci și cele mai scumpe) prăjituri pe care vi le puteți imagina. După aceea îl pieptăn — deși nu mai are mult păr —, iar el își ia haina și dă să plece.

Îl văd în buzunarul hainei — e un pix albastru. Suspîn. „Ce s-a întâmplat?“, mă întreabă el. Îi explic, iar el rămâne trăsnit. „E un simplu pix. Îl vrei?“ „Da, da! Vă rog!“ „Sigur că ți-l dau. Ia-l!“ O sărutare. Pleacă. Ascund pixul în saltea. E al meu. Mamaki dă buzna în cuibușor. Urmează o pauză. Un zâmbet enorm. „Batuk, scumpa mea! La tine țin cel mai mult! Te iubesc nespus!“ O sărutare. Un damf al trupului ei împruțit. Pixul meu — în siguranță.

*

N-aș putea spune că sunt extenuată din pricina absenței lui Puneet, dar, bineînțeles, am pretins c-aș fi. Puneet s-a întors la lucru, și cu toții culegem roadele revenirii sale. Pe deasupra, pare iarăși fericit, pentru că și-a recăpătat locul întâi. Suntem șase în total, iar el e singurul băiat. În plus, pentru că e singurul băiat permanent de pe strada noastră, face cât două sau chiar trei fete.

Uneori, mușteriii stau la coadă ca să intre în cuibușorul lui — e ca un magnet. Dar e și cam prost.

Povestea lui Puneet e mai simplă decât a mea. A venit de la țară cu toată familia, pe când era copil de țată — era cel mai mic dintre frați. (Eu m-am născut a doua, dar sunt cea mai mare dintre fete.) Mi-a zis că întotdeauna a fost frumos, chiar și când era prunc, ceea ce mi se pare verosimil. A rămas fără familie când s-a aflat că taică-său fura cheres-tea de pe un șantier: a șterpelit patruzeci și șapte de scânduri (cărate toate cu spinarea!) și le-a vândut unui alt constructor, iar când l-au prins, l-au băgat la închisoare. Mama lui Puneet nu putea să-și întrețină cei trei copii decât cu înfățișarea ei plăcută; nu avea destui bani ca să se întoarcă în satul natal, așa că s-a împrietenit cu bărbați singuratici, ca să-și poată hrăni familia. Într-o noapte, a ieșit în oraș cu unul dintre prietenii care o vizitau în mod regulat (era un bărbat bogat) și nu s-a mai întors; Puneet își amintește că prietenul acesta umbla mereu îmbrăcat în costum alb, avea o cataramă lucioasă de argint și aducea dulciuri pentru copii ori de câte ori venea. Astfel, Puneet a rămas orfan.

Poate că Puneet e prost tocmai pentru că și părinții lui erau proști. De cel puțin un an, Puneet cerșește, ba chiar fură favoruri suplimentare de la clienții săi. Mi-a povestit că uneori le cere fără ocolișuri: „N-ați putea să-mi dați ceva în plus?” Alteori, scoate portofelul din buzunarul câte unui mușteriu venit să gătească, șterpelește o sută de rupii, apoi îl pune la loc. Bineînțeles că-mi spune tot ce face. Cică atunci când o să aibă o mie de rupii, o să fugă în Anglia sau în America. Ori de câte ori îl aud, izbucnesc în râs și-l tachinez:

— Cu un avion pe care o să-l cumperi de pe Strada Hoților, nu-i așa?

— Vai, prințesa mea! Băieții cu talentul meu fac o grămadă de bani în America. Ai să vezi tu!

Mi-a povestit visul său de atâtea ori, încât îl știu mai bine decât el.

Dar — pfui! — totul se termină la fel de fiecare dată: Mamaki îi descoperă ascunzătoarea. Ia gândiți-vă, unde ați ascunde niște bani dacă ați sta închiși într-o celulă în care abia ar intra un bivol? În ce locșor al trupului ați ascunde un sul de bancnote? E suficient ca un singur client să-i spună lui Mamaki pentru ca ea să facă o mică razie — oare Puneet nu-și dă seama de asta? E atât de previzibil, încât pot să pun pariu că Mamaki așteaptă câteva săptămâni, după care îl percheziționează iarăși. Orice ar face, până la urmă rămâne fără bani.

Ceea ce mi se pare greu de înțeles în cazul lui e că rămâne aici — pentru că nu e obligat să rămână. E un băiat de paisprezece ani, înzestrat cu mușchi și cu o înfățișare plăcută. Fuge repede și nu l-ar putea prinde nici Hipopotamul, nici celelalte codoașe, nici Ranjit, paznicul cel sadic. După ce-ar scăpa de ei, n-ar mai putea fi găsit printre miile de băieți din oraș. Iar dacă ar pleca din Mumbai, ar fi ca și când ar dispărea pentru totdeauna.

De obicei, Puneet nu e trist decât după ce îl percheziționează Mamaki. De fiecare dată când rămâne fără parole, îi pun aceeași întrebare:

— De ce nu fugi de aici, că doar ești în stare?

Întotdeauna îmi răspunde la fel:

— Dar cum aș putea trăi măcar o clipă fără să te am alături, prințesa mea?

E prost și laș. Îi este frică să înfrunte libertatea, tot așa cum îi este frică să pună capăt ciclului nesfârșit în care sunt prinși el și Mamaki: știe că Hipopotamul o să-i

descopere banii ascunși, la fel cum ea știe că Puneet o să-i ascundă. Dar măcar Puneet știe că Mamaki are nevoie de el — oricum, e ceva și asta.

M-am gândit că, după ce polițiștii i-au făcut praf gara maro și, în cele din urmă, s-a refăcut, Puneet n-o să mai stea pe gânduri și o să fugă. Dar nu s-a întâmplat așa, poate pentru că polițiștii i-au făcut praf și mintea. Acum pare mai fericit ca oricând și e foarte mândru de gătelile lui: poartă un sari stacojiu cu bordură aurie, pleoapele îi sunt azurii, iar buzele, roșii precum cireșele. Stătea frumos înveșmântat pe pragul cuibușorului său și, la un moment dat, l-am văzut întâmpinând un novice de parcă ar fi fost un vechi prieten. Mi-am ținut respirația, așteptând ca Puneet s-o ia la fugă, dar nu s-a întâmplat deloc așa. Trupul său frumos de adolescent s-a retras în cuibușor; a ajuns să facă parte din celula lui, la fel ca o mobilă veche. Dar Puneet uită că mobilele vechi pot fi aruncate cât ai bate din palme, pentru a fi înlocuite cu unele noi.

Toate astea se întâmplau noaptea trecută. Dar lumea se poate schimba într-o singură zi sau chiar într-o clipită.

*

În timp ce Puneet se refăcea după tratamentul violent aplicat de polițiști, domnul Gahil și Mamaki au purtat mai multe conversații cu glas scăzut, dar le-am auzit pe cele mai multe dintre ele, pentru că niciunul nu poate să vorbească în șoaptă. Deși unele discuții se refereau la banii pierduți din pricina bolii lui Puneet, într-o noapte, după ce terminaserăm treaba cu toții, domnul Gahil a venit să încaseze câștigurile de la Mamaki și a stat de

vorbă cu ea pe îndelete despre Puneet. Domnului Gahil îi era limpede că schimbările pricinuite de pubertate puteau deveni o problemă, chiar dacă Mamaki nu era la fel de îngrijorată ca el.

Rezultatul acestor întrevederi a devenit limpede noaptea trecută. Chiar înainte să se crape de ziuă, am fost trezită de niște lanterne a căror lumină mi-a pătruns în cuibușor. Puneet a scâncit când l-au aruncat în duba de culoare albastru-închis oprită în fața celulei sale. Totul s-a petrecut în doar câteva secunde. Din câte am auzit, și castrarea lui a durat tot câteva secunde.

Puneet s-a întors cinci zile mai târziu, semănând cu o corabie părăsită. Deasupra sa atârna nimicirea, la fel cum cuțitul curbat al tatei rămânea suspendat câteva clipe deasupra capului agitat al șarpelui prins sub piciorul său — sfârșitul lui Puneet era aproape. Zona dintre picioare îi era bandajată. Știam, acum, că n-avea să fugă niciodată.

*

Puneet râdea de fiecare dată când numeam „a face o prăjitură” lucrul pentru care bărbații veneau la noi. Deschidea larg gura și râdea în hohote. „Și ia zi, prințesă, ce-ai în cuptor?” — așa mă tachina de obicei.

Am născocit expresia asta la două zile după ce tata m-a lăsat în casa domnului Gahl. În clipa când am ajuns acolo, am simțit că părăsisem pentru totdeauna casa părintească. Kumud, femeia cea bătrână, m-a dus în ceea ce ea numea „camera mea” și a dat să închidă ușa, dar mai înainte s-a aplecat spre mine și mi-a vorbit atât de încet, încât a trebuit să mă opresc din plâns ca s-o aud: „Când o să te stăpânești, o să-ți dau de mâncare”. Mi-am dat

seama că momentul acela însemna o ruptură între trecutul și viitorul meu; țipetele și hohotele mele de plâns erau un fel de punct care încheia o propoziție și, în același timp, începea o alta. Începusem să mă obișnuiesc cu gândul că urma să fiu părăsită din clipa în care ieșisem din sat, iar când am ajuns în camera aceea, eram oarecum pregătită să fiu lăsată acolo. Susțin cu tărie că cei mici se adaptează repede. Lipsa de experiență și curățenia sufletească sunt o binecuvântare, pentru că pe o pânză albă ca neaua nu-s nici forme, nici umbre, nici culori. E mult mai ușor să pictezi pe o pânză goală decât pe una pe care s-a pictat deja.

Când am intrat în cameră și m-am așezat pe pat — cel mai luxos din câte văzusem până atunci —, am simțit că mă schimb: când argila se usucă într-un cuptor, se transformă dintr-un material moale și maleabil într-unul tare, cu o formă determinată; după ce este arsă, argila întărită nu mai poate fi modelată, ci doar spartă. Cu câteva ore mai înainte, intrasem în casa domnului Gahil ca un bulgăre de argilă caldă. Odată plecată de acolo, aveam să fiu un vas tare și folositor.

După ce am consumat suficientă energie ca să plâng și să țip, mi s-a făcut foame, așa că m-am oprit din plâns. M-am liniștit și m-am uitat în jur: patul acoperit cu o pătură brodată cu flori era atât de mare, încât ar fi încăput în el toți frații mei, și atât de înalt, încât trebuia să sar din el ca să ajung pe podea. Deși afară încă era lumină, în cameră fuseseră aprinse două veioze, și ambele aveau abajururi de un roz pal, împodobite cu desene, așa că atmosfera din cameră avea o oarecare doză de rafinament. De tavan atârna un ventilator cu cinci palete albe care se învârteau încetișor — îi simțeam adierea pe obraji. Dacă te

uitai la el suficient de mult, te putea hipnotiza. Erau și câteva piese de mobilier: două scaune, un scrin și două nopțiere. Mobilierul era atât de lustruit, încât răsfrângea lumina împrăștiată de cele două lămpi. Fereastra era deschisă și auzeam zgomotele străzii: mașinile, strigătele și lătrăturile. Era prima oară când vedeam gratii la fereastră.

Am auzit cheia în broască, apoi ușa s-a deschis încețitor și bătrâna s-a strecurat în cameră. Dacă nu ar fi înaintat cu o lentoare chinuitoare (*pâș, pâș, pâș*), aș fi crezut că e moartă. Nu clipea și nu zicea nimic, iar fața îi era țeapănă ca pielea unei șei uzate. Când, în cele din urmă, mi-a vorbit, aș fi putut să jur că nu și-a mișcat buzele — parcă era un mort ambulant. Dar, moartă sau nu, mi-a adus o tavă cu mâncare.

A pus tava pe scrin, iar eu m-am prefăcut că nu eram interesată, deși nu mă puteam abține să nu trag cu ochiul. Îmi adusese fructe, un curry arămiu, o strachină plină cu dahl și prăjituri cum n-ați mai pomenit. Prăjiturile erau verzi, albastre și roșii, ovale, turtite și conice. Am înfulecat toate prăjiturile din farfurie și, dacă nu m-aș fi stăpânit, probabil că aș fi mâncat și farfuria. Nu m-am atins nici de curry, nici de dahl până n-am terminat toate prăjiturile. După ce am mâncat cele două mâncăruri și mi-am potolit foamea, am văzut că bătrâna dispăruse. (Nu cumva o mâncasem și pe ea?)

Câteva minute mai târziu, s-a întors — *pâș, pâș, pâș* — cu un prosop alb în mână. „Vino cu mine“, a croncănit ea. Privind în urmă, îmi dau seama că am procedat la fel ca orice fetiță de nouă ani: i-am aruncat o privire sfidătoare. M-am așezat dintr-odată pe podea — *buf!* —, mi-am adus genunchii la bărbie și m-am uitat la ea cu aerul că luasem o hotărâre de nezdruncinat. „Nu, i-am spus

eu, n-am să mă mișc de aici până n-o să-mi mai aduceți câteva prăjituri.” Nici nu m-a privit în ochi, nici nu mi-a dat vreun semn c-ar fi auzit ce i-am cerut. Singurul ei răspuns a fost o lovitură cu piciorul.

Când îmbătrânești, devii mai uscățiv, și poate că tocmai de aceea carnea unei capre tăiate cu doar câteva zile înainte să moară de moarte bună are gust de lemn. Bătrânei nu-i rămăsese niciun pic de carne pe picior, și tocmai de aceea am avut impresia că am fost pocnită cu un picior de masă. Unde mai pui că Picior de Masă a dat cu sete, așa că m-a durut îngrozitor.

Mi-a poruncit încă o dată s-o urmez, iar de data asta m-am supus. Am traversat coridorul — amândouă ne târșaiam picioarele — și am intrat într-o cameră în mijlocul căreia se afla o cadă mare și albă plină cu apă clocotită. Când mi-a cerut să mă bag în ea, am crezut că vrea să mă fiarbă ca să facă cine știe ce mâncare. Era prima oară când intram în apă fierbinte, pentru că până atunci nu mă spălasem decât în râu. Apa mă frigea, dar era o senzație de fierbințeală diferită de cea pe care o aveam când stăteam pe pietrele de pe marginea râului. Frica mi-a sporit atunci când bătrâna a turnat în apă ulei parfumat — în clipa aceea, m-am uitat în jur, căutând din ochi orezul... Și-a dat sariul jos de pe umeri și a înhățat cu mâinile ei subțiri ca niște gheare cea mai mare bucată de săpun pe care o văzusem în viața mea. S-a aplecat deasupra căzii aburinde și a început să mă săpunească.

Bineînțeles că mai fusesem spălată de mama sau de câte o mătușă, dar niciodată ca în ziua aceea. Bătrâna avea în brațele ei osoase o forță nemaipomenită. M-a frecat cu o bucată de pânză aspră, de culoare galbenă, până mi-a dat jos un strat de piele de pe fiecare părțică a

trupului. De fiecare dată când țipam, mă freca și mai tare, până când mi-am dat seama că era o prostie să urlu. Cred c-a fost dezamăgită când a văzut că n-am niciun păduche, pentru că mi-a cercetat părul cu foarte multă atenție, de două ori. Când a terminat tot ritualul, mi-a cerut să mă dau jos din cadă. Am rămas goală în fața ei, așteptând să-mi dea prosopul pe care îl ținea în mână. Dar nu mi l-a dat imediat, ci a așteptat un pic, lăsând apa de pe mine să se scurgă pe podea. Sub pleoapele pline de riduri, ochii ei mici, de un albastru-închis, se mișcau cu iuțeală de colo-colo; albul ochilor i se îngălbenise, la fel ca laptele care se brânzește. M-a cercetat pe îndelete din creștetul capului până în vârful degetelor, de la sâni până la genunchi și de la vintre până la călcâie. Și-a plimbat ochii pe fiecare părticică a trupului meu. În momentul acela, neavând nici cea mai vagă idee despre ce urma să mi se întâmple, am crezut că destinul meu avea să fie legat multă vreme de hoasca sadică din fața mea. Amândouă eram prinse în câte un rol: eu eram victima, iar ea, călăul. Niciuna dintre noi nu-și alesese soarta, și poate că, într-o viață viitoare, rolurile noastre aveau să se inverseze. Dar, în viața aceasta, amândouă ne îndreptaserăm implacabil către situația în care ne aflam atunci.

M-am întors în cameră înfășurată în prosop. Bătrâna a încuiat ușa, iar eu m-am băgat în pat goală, cu părul încă ud. Eram curată.

*

Azi-noapte am avut iarăși același vis. Visez rareori, dar când mi se întâmplă, visul este de multe ori același. În el apare un negustor de pălării. Nu-mi dau seama de

ce în unele nopți visez, iar în altele, nu. Primesc mereu aceeași mâncare, fac mereu aceeași muncă, locuiesc în aceeași cămăruță, dar nu visez decât uneori.

În visul meu, străbat un bazar acoperit: seamănă cu un coridor lat, pavat cu piatră galben-deschis, ale cărui capete nu le pot vedea. Atât pe stânga, cât și pe dreapta coridorului sunt rânduite tarabe de unde poți cumpăra tot ce vrei: legume, haine, jucării, mirodenii și statuete ale zeilor. Dar sunt și câteva tarabe unde se vând obiecte ciudate, cum ar fi bucăți uscate din trupurile unor oameni, cadavrul — miniaturizat și bine păstrat — al vacii noastre bătrâne (e o tarabă unde nu se vinde decât acest cadavru), mâini și picioare tăiate, dar care încă mișcă, și haine care vorbesc. Bazarul e ticsit cu tot soiul de oameni care se împing unii în alții, iar pe toată lungimea lui atârână de acoperiș părul meu.

Intru în bazar pe deasupra și merg chiar pe mijlocul coridorului. Pe măsură ce înaintez, părul îmi coboară din spre acoperiș și mi se încolăcește pe cap ca un turban viu și strălucitor de culoare neagră. Oamenii se dau în lături când mă văd și toți mă ating când trec prin dreptul lor. Unii întind mâna și mă mângâie, alții abia reușesc să mă atingă cu vârful degetelor, iar alții îmi pipăie sânii, pântecul și picioarele. Nimeni nu-mi atinge fața, și simt că atunci când expir cei din jur inspiră ca o singură făptură gigantică. Respirația mea se transformă într-o ceață fină, iar oamenii din bazar o trag în plămâni și se umplu cu ființa mea.

La început, mă simt extraordinar însă, pe măsură ce înaintez, mă simt tot mai slăbită și devin din ce în ce mai însetată. Uneori, îmi simt gâtul atât de pârjolit, încât trebuie să fac eforturi ca să nu mă trezesc. Apoi văd în

dreapta mea o tarabă cu pălării. E o tarabă unde nu se vând decât acele pălării de pai pe care le poartă toată ziu-lica țăranii care muncesc pe câmp. Sunt puse una peste alta cu multă grijă, în așa fel încât alcătuiesc un perete înalt de la tarabă până la tavan. Vânzătorul stă în spatele peretelui de pălării și nu poate fi văzut. Deși sunt foarte însetată, strig la el cu o voce melodioasă:

„Stimate domn, aş putea cumpăra o pălărie de la dumneavoastră?”

„Dar nu-s pentru femei de rangul dumneavoastră, îmi răspunde el din spatele peretelui.”

„Vă rog! Vă rog, stimat domn, vindeți-mi o pălărie!”

Dintr-odată, peretele este împins cu putere, iar teancurile de pălării cad peste mine. „Ajutor!”, strig eu. Pălăriile se împrăştie peste tot, rostogolindu-se pe strada care străbate bazarul. Oamenii din jur îşi văd de drum şi le calcă în picioare. Cuprinsă de panică, strig şi mă târăsc pe dalele gălbui, încercând să adun toate pălăriile. Vânzătorul începe să râdă — are un râs gros şi vesel.

—Hai, Batuk! strigă el. Adună-le! Fii atentă, a mai căzut una! Prinde-o!” Măinile îmi sunt pline de pălării, dar când dau să ridic una, alte două cad pe pavaj. Mă aplec să le ridic pe cele care mi-au căzut, dar îmi scapă altele. Mi-e teamă ca nu cumva vânzătorul să se înfurie, dar el râde în continuare. Ba mai mult, râsul lui devine muzical şi ritmat. În cele din urmă, țin toate pălăriile în brațe și mă întorc cu multă grijă spre vânzător, nu care cumva să scap vreuna. Dar, chiar înainte să-i văd fața, mă trezesc.

Mă trezesc. Lumina zorilor se strecoară pe lângă draperia cuibușorului meu. Cerul este înnorat, lumina — portocaliu-deschis, iar aerul — răcoros. Stau întinsă pe tronul meu, ascultând scârțâitul cărucioarelor care se îndreaptă spre piață și hurelul mașinilor și al trenurilor, care dau tonul traficului de zi cu zi. Mă gândesc la fratele și la surorile alături de care îmi duc zilele. Mă gândesc la cât de nedreaptă am fost cu Meera, care abia s-a alăturat familiei noastre și este foarte tânără. Mă gândesc mult la Puneet: îmi dau seama că aparține acestei străzi pentru totdeauna și că speranța i-a fost smulsă din trup. Mă las purtată de imaginație și îmi spun că poate într-o bună zi un bucătar va vrea să facă prăjituri cu mine pentru totdeauna. Mă rog Cerului să vină cineva cu o lesă și să mă ia de aici, ca să-l slujesc. Dar să mă lase să-mi iau cu mine pixul și jurnalul. Nu știu prea bine de ce scriu, dar mă gândesc cu groază că s-ar putea ca, într-o bună zi, să privesc în urmă și să-mi dau seama că m-am topit în cerneală și că nu mai sunt nimic, că am devenit a celui care m-a luat. Însă niciodată nu poți îndrepta complet metalul îndoit; nu poți decât să-l dezdoi un pic.

*

Noi, toți cei de pe Strada Mare, ne aduceam aminte de inițierea prin care trecuserăm și tocmai de aceea ne spuneam „adjudecații“. Când m-am trezit, a doua zi după ce am fost lăsată în casa domnului Gahil, eram dezorientată, însă mi-am revenit în câteva clipe. Mi-am amintit imediat unde eram. Bătrâna mă frecase atât de tare, încât, stând întinsă pe cearșaful moale, îmi simțeam pielea jupuită. Și acum îmi aduc aminte cât de catifelate erau cearșafurile din casa aceea.

Zgomotele străzii năvăleau în cameră prin fereastra deschisă. Am sărit din pat și, goală pușcă, am alergat prin cameră. Am tras un scaun în dreptul ferestrei, m-am urcat pe el și m-am uitat afară. Era foarte devreme: răsăritul soarelui împrăstia ultimele rămășițe ale nopții. Mașinile și camioanele treceau huruind, străzile erau înțesate de oameni, iar negustorii își pregăteau prăvăliile. Brutăria se deschisese deja. Mă țineam cu mâinile de barele reci înfipite în cadrul ferestrei. Nu mi-a dat prin cap să țip. M-am uitat după tata, dar nu l-am văzut.

După câteva ore, am început să sar în pat. Era cel mai elastic pat pe care dormisem în viața mea, așa că am țopăit pe săturate. De câteva ori am sărit atât de sus, încât am atins tavanul, am aterizat pe burtă, apoi, aruncată de arcuri, m-am răsucit în aer și am căzut pe spate. Mi s-a părut că a trecut o veșnicie până când s-a întors cotoroanța. A descuiat ușa și a intrat în cameră cu un bărbat care ducea o cutie mică și cafenie, de forma degetului mare de la mână.

— A venit să te vadă doctorul Dasdaheer, a spus bătrâna, fără să-mi dea binețe.

Doctorul era un bărbat slab și cărunț, dar nu la fel de bătrân ca hoasca. Purta o cămașă șifonată, pantaloni maro și o curea din piele neagră, tocită pe margini, iar în picioare avea o pereche de pantofi prăfuiți. Vorbea cu glas scăzut și era unul dintre acei oameni gata să spună orice numai ca să-și încaseze onorariul.

— Bună, micuțo, a început el. Sunt doctorul Dasdaheer și am venit să te consult, pentru că unchiul tău vrea să fii sănătoasă.

Stăteam în picioare pe pat, cu fața rumenă de la atâta țopăit. Doctorul m-a așezat în fund pe marginea patului

și mi-a pus tot felul de întrebări la care habar n-aveam cum să răspund. Nici nu s-a îngrijorat, nici nu s-a înfuriat când a aflat că nu știam dacă avusesem cutare afecțiune ușoară sau cutare boală severă. Dar știam că ziua mea de naștere fusese în urmă cu trei săptămâni. După ce a terminat cu întrebările, m-a palpat cu multă grijă, m-a împuns cu degetul în unele locuri și mi-a ascultat câteva clipe pieptul cu niște furtunuri care îi intrau în urechi. Cred că a fost un pic dezamăgit de sănătatea mea.

Bătrâna mi-a mai dat niște prăjituri — două farfurii pline — și lapte cald cu miere. Apoi m-a dus iarăși la baie și m-a vârat în cada cu apă fierbinte, dar nu m-a mai frecat. În după-amiaza aceea, mi-a dat creioane colorate și hârtie. În timp ce desenam o casă și o pisică, am întrebat-o:

— Acuma pot să mă duc acasă?

Bătrâna, care adormise într-un scaun de lemn, a deschis ochii pe jumătate, s-a uitat la mine și a spus:

— Nu, așa ceva nu se poate.

Am mai desenat o vreme, apoi i-am pus încă o întrebare:

— Dar pot să-l văd pe tata?

— Nu, mi-a răspuns ea pe un ton sec.

Am vrut s-o întreb când avea să mă viziteze tata, dar m-am abținut. La prânz am primit dahl și prăjituri, dar deja nu-mi mai ardea de dulciuri și mi se părea că timpul trecea din ce în ce mai greu. Bătrâna a adormit iarăși.

După o veșnicie, s-a trezit și a plecat, dar n-a trecut mult până când s-a întors cu un teanc de haine împăturate. Stătusem goală toată ziua. Când m-a trecut pipi, bătrâna mi-a cerut să mă așez pe vine deasupra unui vas de porțelan, pe care, după ce am terminat, l-a dus afară ca

să-l golească. Mi-am imaginat-o împiedicându-se și stropindu-se cu pipi din cap până-n picioare. Nu m-a trecut și caca, dar mi-am închipuit că ar fi trebuit să procedez la fel ca atunci când făcusem pipi.

După aceea, bătrâna m-a gătit cu multă grijă. Mi-a dat o lenjerie intimă atât de albă, încât am presupus că era vopsită, pentru că mie niciodată nu-mi ieșeau rufele atât de albe când le spălam la râu. M-a pus în fața unei mese de lemn pe care era sprijinită o oglindă, apoi s-a așezat și ea lângă mine. Mai întâi mi-a machiat ochii și m-a rujat, apoi mi-a fardat obrajii cu pudră colorată și mi-a pictat palmele cu henna, de parcă aș fi fost o mireasă. Măinile ei slabe și osoase erau nemaipomenite: nu ezitau, nu tremurau. Spiralele pe care le desena cu mișcări elegante și precise îi ieșeau perfect din prima. Ori de câte ori îmi atingea pielea cu pensula umedă, îmi stârnea senzații încântătoare. Când a terminat, m-am uitat în oglindă și abia m-am recunoscut sub noua înfățișare: pomeții erau proeminenți precum crestele munților, ochii conturați cu negru scânteiau, iar buzele deveniseră cărnoase. Mi s-a tăiat respirația când m-am privit. Eram cea mai frumoasă din lume.

În timp ce mă pieptăna și îmi ungea părul cu ulei, bătrâna mă privea cu o mândrie impersonală, ca și cum mai avea un pic și termina de ornat un vas de lut. Când ni s-au intersectat privirile, n-a întors capul în altă parte; dimpotrivă, ochii bătrânei m-au îndemnat să privesc mai adânc înăuntrul ei. În străfundul ființei sale n-am văzut decât ruine.

După ce mi-a aranjat părul, m-a îmbrăcat cu un sari. Era prima oară în viața mea când purtam așa ceva. Croit din pânză în două culori — roșu și portocaliu — și

întrețesut cu fir de argint, sariul era ușor ca un fulg, iar mirosul său aducea cu al uleiului pe care bătrâna îl turnase în cadă cu o seară înainte. Arătam perfect — eram înfășurată ca un cadou prețios. Bătrâna a ieșit din cameră și a încuiat ușa. M-am privit în oglindă și mi-a luat câteva clipe să-mi dau seama că eram eu. Am înclinat capul, am ridicat o mână, mi-am răsfirat degetele și am zâmbit ușor — imaginea din fața mea s-a schimbat. Am vorbit cu voce tare și am auzit o voce familiară care ieșea dintr-un chip străin. Am început să imit în oglindă tot felul de animale, iar rujul făcea ca grimasele să fie și mai caraghioase. Când s-a întors hoasca, abia epuizasem jumătate din repertoriul meu de maimuțări. A întredeschis ușa, a băgat capul înăuntru și mi-a spus: „Vino!” Avea un ton diferit de cel pe care-l folosea când îmi dădea ordine. Părea că-mi face o invitație, nu că-mi dă o poruncă. M-am ridicat în picioare, mi-am luat la revedere de la mine însămi, imitând o broască, și am ieșit din cameră însoțită de bătrână.

*

Cotoroașta m-a purtat prin câteva coridoare, iar în cele din urmă am ajuns în fața unor uși mari din lemn închis la culoare. N-a ciocănit, ci pur și simplu a apăsat pe clanță și a deschis ușa din dreapta. Cu ochii ei pe jumătate acoperiți de pleoape și cu un semn al capului, mi-a dat de înțeles că trebuia să intru.

Primul lucru pe care l-am remarcat când am intrat în cameră a fost mirosul: puțea a bețișoare parfumate și mi s-a făcut un pic greață. Camera era enormă și întunecată. În mijlocul ei se aflau cinci bărbați răsfirați în jurul

unei mese dreptunghiulare acoperite cu o pânză albă. Masa era ticsită cu farfurii de argint pline cu mâncare, pahare, tacâmuri — tot din argint — și farfurii albe cu marginea aurie. Aburii se ridicau deasupra mesei precum ceața deasupra unui râu. Oamenii discutau cu voce tare, dar imediat ce m-au văzut au tăcut. N-am recunoscut decât pe unul dintre ei: domnul Gahil, care stătea pe un scaun și pufăia o țigară. S-a uitat la mine și a spus cu glas tare din capătul îndepărtat al mesei:

— Cerul fie lăudat! Chiar ești o prințesă divină, draga mea!

Apoi mi-a zâmbit, făcându-mi semn cu brațul său împodobit cu tot felul de bijuterii.

— Intră, divină prințesă, intră! Și ce-ai zice dacă ne-ai dansa un pic?

Am înmărmurit. Nu mă pregătisem pentru așa ceva cât stătusem în cameră și nici nu știam de acasă vreun dans. Câțiva dintre bărbații din jurul mesei și-au întors scaunele, ca să stea cu fața spre mine. Inima mi-o luase razna și mi se izbea de piept cu putere. Deoarece nimeni nu spunea nimic și toți se uitau la mine, am început să sar de pe un picior pe altul, îngânând o melodie. Bătrâna s-a retras, târșâindu-și picioarele, într-un colț al camerei. După ce mi-am terminat mica reprezentație, toți bărbații de la masă au început să hohotească isteric și să aplaude frenetic, iar eu am zâmbit timid. Unul dintre ei a spus:

— Ce-i drept, Gahil, n-ai pretins c-ar fi o mare dansatoare. Sper că n-ai s-o pui să ne și cânte...

Cred că teama combinată cu jignirea care-mi fusese adusă au scos ce era mai bun din mine — la urma urmei, sunt o actriță — și am spus:

— Știu să cânt, domnule!

Cel care tocmai vorbise mi-a aruncat o privire:

— Scumpa mea, dă-i drumul! Cântă-ne ceva!

După o scurtă pauză, am început să cânt cu o voce atât de stinsă, încât era înăbușită aproape complet de zgomotele străzii care năvăleau pe fereastra deschisă. Alesesem cântecul pe care ni-l cânta bunica înainte de culcare:

*Fluviu-mamă, poartă-mă spre obârșia veșniciei tale!
Coada îmi obosește, dar știu că marea mă așteaptă.*

*Văd viermele viermuind în cârlig,
dar nu trebuie să cedez ispitei,
Curenții tăi mă împing la vale,
dar știu că trebuie să înot mai cu putere.*

*Trupul firav mi-e obosit, coada mi se zbate și plesnește,
Iar tot ce-mi doresc e să văd oceanul
înainte să-mi dau duhul.*

Când am terminat, toți au aplaudat cu entuziasm, afișând zâmbete uriașe. Nu încăpea îndoială că avusesem succes. Domnul Gahil a strigat:

— Scumpă prințesă, a fost nemaipomenit! Hai, puișor, vino și îmbrățișează-ți unchii. Cu toții te iubim!

Am zâmbit timid și m-am dus să-mi îmbrățișez unchii de curând descoperiți. Primul era cel care îmi ceruse să cânt. S-a ridicat de pe scaun și am văzut că era foarte înalt. S-a aplecat, și-a desfăcut brațele, apoi m-a strâns cu putere, ca o gură de pește care se închide dintr-odată. Mirosea a țigări. Fața îmi era lipită de pântecul lui. M-a frecat pe spate, apoi m-a sărutat pe creștetul capului și,

în timp ce-mi mângâia părul, a mormăit câteva cuvinte pe care n-am reușit să le înțeleg.

— Vino încoace, a spus cel de-al doilea unchi.

Era gras și mirosea urât. Nu s-a ridicat de pe scaun, ci m-a tras către el și m-a strâns în brațe doar o clipă; apoi mi-a dat drumul și a început să-mi mângâie pieptul cu palmele, rotindu-le cu iuțeală. Își sprijinea capul pe umărul meu și îi simțeam respirația în ureche — răsufla din greu. Când a început să-mi mângâie pântecul, domnul Gahil a tușit zgomotos, iar unchiul mi-a dat drumul.

Cel de-al treilea unchi era slab și scund. S-a apropiat de mine din partea cealaltă a mesei. Deși era urât, avea un zâmbet frumos.

— Scumpă prințesă, mi-a spus el cu blândețe, a fost un cântec minunat! Tare mi-ar plăcea să te mai aud! Ia spune-mi, ai vrea să-mi cânți puțin mai încolo?

Am ezitat, m-am uitat de jur-împrejurul mesei și am încuviințat din cap.

— Haide, a continuat el, vino la unchiul Nir!

Am făcut câțiva pași timizi, iar el mi-a zâmbit foarte tandru. Când am ajuns în fața lui, m-a îmbrățișat cu putere, iar eu mi-am sprijinit tâmpla pe burta lui și am simțit-o cum se ridică și se coboară repede. Purta un costum maro-deschis și o cămașă albă. Era foarte curat, iar în picioare avea o pereche de pantofi lustruiți cu multă grijă. Apoi Nir, unchiul zâmbăreț, mi-a dat drumul și mi-a spus:

— Du-te și salută-l pe următorul tău unchi!

Unchii dinainte erau destul de bătrâni (cam de vârsta tatei sau a domnului Gahil), dar cel de după Nir era tânăr. Când s-a apropiat de mine, am văzut că avea fața transpirată. Era un bărbat scund și slab, îmbrăcat cu un costum

gri. Nu m-a îmbrățișat, ci a întins o mână spre mine. N-am știut ce să fac până n-am auzit vocea domnului Gahil:

— Cuprinde-i mâna în mâinile tale, prințesă!

Am întins brațele spre el și mi s-a părut că totul era destul de caraghios: atât mâna lui, cât și mâinile mele tremurau, și amândoi a trebuit să facem eforturi ca să ne atingem. I-am cuprins mâna tremurătoare și jilavă în mâinile mele care, în comparație cu ale lui, păreau mici. M-am gândit că avea mâini prea mari pentru un om scund. Mi-a vorbit pe un glas care îi tremura la fel ca și mâna:

— Și mie mi-a plăcut cântecul tău... N-ai vrea să-i dai unchiului o sărutare uite-aici? Mi-a arătat obrazul, în timp ce se apleca spre mine.

I-am dat o sărutare și, în același timp, i-am simțit buzele umede pe obraz.

— Gata, domnii mei! a intervenit vocea puternică a domnului Gahil. Să luăm loc!

Unchiul scund și transpirat s-a îndepărtat de mine și s-a așezat pe scaun.

— Scumpă prințesă, vino-ncoace și stai în picioare lângă mine, mi-a poruncit domnul Gahil, iar eu m-am supus.

Avea în el ceva care te făcea să i te supui. După ce am ajuns lângă el, mi-a cuprins mijlocul cu un braț și a continuat:

— Domnii mei, nu încape îndoială că fata e o bijuterie. De mulți, mulți ani n-am mai avut o făptură atât de drăgălașă.

Unchiul gras și împuțit l-a întrerupt și i-a pus o întrebare bătrânei:

— E curată...? A văzut-o doctorul?

— Doctorul Dasdaheer a examinat-o pe îndelete azi-dimineață, i-a răspuns bătrâna, din umbra ungherului în care

se retrăsese. Am la mine fişa pe care i-a întocmit-o. A zis că e perfect sănătoasă şi — bătrâna a tuşit uşor — neatinsă...

Unchiul burtos şi unchiul lăbos au mârâit la unison ca nişte câini flămânzi.

— Iar acum, domnii mei, să trecem la afaceri! a spus domnul Gahil, care încă mă ţinea de mijloc. Cine vrea să se înfrupte din această nepreţuită prinţesă care tocmai a venit de la ţară? a întrebat el, privind pe fiecare unchi în parte înainte să continue. Să zicem că pornim de la cincizeci de mii de rupii.

Liniştea care s-a lăsat după întrebarea domnului Gahil n-a durat mult, pentru că unchiul burtos şi unchiul lăbos au deschis gura deodată:

— Se face! a zis unul.

— Bineînţeles! a spus celălalt.

— Şaptezeci şi cinci de mii? a continuat domnul Gahil, plimbându-şi privirea de jur-împrejurul mesei.

Unchiul deşirat, unchiul zâmbăreţ şi unchiul burtos au încuviinţat mormăind şi dând din cap.

— O sută de mii! a plusat domnul Gahil.

Întrucât fusesem la obor cu tata şi cu fraţii mei şi văzusem cum se tocnesc oamenii atunci când vor să cumpe-re vite, mi-am dat seama imediat că eram martoră la o târguială. S-au auzit şi mai multe mormăieli aprobatoare, după care Nir, unchiul zâmbăreţ, a intervenit şi m-a întrebat:

— Spune-mi, draga mea, îţi aduci aminte ca vreunul dintre fraţii sau verii tăi să te fi atins între picioare sau să-ţi fi vârât vreo jucărie acolo? Sau cumva ţi s-au aşezat ei înşişi între picioare?

Habar n-aveam despre ce vorbea, aşa că am dat din cap în semn că nu. Unchiul Nir s-a uitat la domnul Gahil şi, cu zâmbetul pe buze, i-a spus pe un ton calm:

— Gahil, hai să terminăm cât mai repede, pentru că prințesa deja a obosit. Oferă cineva mai mult de cinci sute de mii, bani gheață?

În cameră s-a lăsat liniștea, de parcă tuturor li s-ar fi tăiat respirația. Nu s-a auzit decât foșnetul ușor făcut de hainele bătrânei.

— Domnilor? Oferă cineva mai mult? a întrebat domnul Gahil, apoi a așteptat câteva clipe, dar nu s-a mai auzit niciun grohăit. Cinci sute de mii o dată... De două ori... De trei ori... Adjudecat! a strigat domnul Gahil pe un ton teatral.

Zâmbetul i s-a lățit atât de mult, încât mă așteptam ca, din clipă în clipă, partea de sus a capului să i se desprindă și să cadă pe podea.

— Nir, e a ta!

Unchiul zâmbăreț s-a întors către mine și mi-a spus:

— Draga mea, abia aștept să-mi cânti. Am să vin la tine în câteva clipe.

Bătrâna a ieșit din umbră, s-a apropiat de mine, m-a apucat de mână — încă tremuram — și m-a scos din cameră. Înainte să ies, am întors capul și l-am văzut pe unchiul zâmbăreț numărând bancnote în fața domnului Gahil.

*

După cum se știe, cocorul⁶ stă nemișcat în ape puțin adânci. Când eram acasă, priveam cocorii ore în șir împreună cu bunicul. Stăteam unul lângă altul pe malul râului, fără să ne atingem și fără să vorbim. Nu se auzea

6 Cuvântul folosit de Batuk în original este hindustanul *bandhura*, बन्धुरा care are două înțelesuri: atât „cocor”, cât și „prostituată” (n.a.).

nici obișnuita flecăreală a bătrânilor, nici obișnuita flecăreală a copiilor. Stăteam și ne bucuram împreună de liniște. Cocorul își dă seama că se apropie un pește după schimbările curenților din apă, pe care le simte cu picioarele sale lungi — așa m-a învățat bunicul. Nu avea dreptate, dar nu i-am spus niciodată.

Cocorul habar n-are când se apropie peștele, ci pur și simplu e tot timpul pregătit. Se apleacă în față în așa fel încât să vadă bine fundul apei, apoi rămâne nemișcat ca o stâncă, într-un echilibru perfect. Atunci când vede un pește pe care-l poate ajunge, *haț!*, se năpustește cu ciocul în apă. După ce străpunge apa, deschide iute ciocul și înhață peștele, iar după ce-și încheștează ciocul, își lasă gâtul moale, îngăduindu-i peștelui să se zbată un pic. Cocorul se folosește de zvârcolirea peștelui ca să-l coboare din cioc în gâtlej. E un mic dans care nu durează mai mult de o secundă, dar, dacă privești de multe ori cocorii, ajungi să le observi toate aceste mișcări. Pasărea aceasta pescuiește la fel tot timpul, atât în arșița verii, cât și sub aversele ploilor musonice. Așadar, cocorul e statornic în împrejurări schimbătoare.

Însă fetele nu-s cocori. Niciodată nu rămân nemișcate, ci dau fuga la adăpost atunci când cerul se întuneacă și începe să plouă. Fereastra avea zăbrele, ușa era încuiată, iar norii deveniseră foarte cenușii. Simțeam că apa se învoldura sub mine, însă nu puteam rămâne statornică în șuvoiul schimbător.

*

Bătrâna m-a dus înapoi în camera mea. Încă eram copleșită de mirosurile din sufragerie și de întâlnirea cu noii

mei unchi. În sufletul meu se suprapuneau mai multe sentimente, la fel ca benzile colorate de pe pereții exteriori ai unei colibe: peste oboseală se suprapunea singurătatea, iar peste amândouă, spaima. Însă nu plângeam, de teamă să nu-mi stric machiajul.

Din nou eram încuiată în cameră. De o parte și de alta a patului fuseseră așezate două sfeșnice înalte, din metal închis la culoare, în care ardeau lumânări. Am sărit pe pat, ca și cum ar fi fost o insulă care m-ar fi ajutat să scap de șuvoiul involburat de sub mine. Patul era acoperit cu cearșafuri albe și apretate, strălucind în lumina lumânărilor, ceea ce-l făcea să semene cu un adăpost luminos. Ce proastă eram...

Câteva minute mai târziu, bătrâna s-a întors cu o tavă pe care se afla o farfurie cu prăjituri, dar deja nu mai aveam chef de ele. Îmi era foame, într-adevăr, dar aș fi vrut să mănânc niște tocană făcută de mama. Pe tavă erau și câteva bețișoare parfumate, pe care bătrâna le-a aprins îndată. Nu aveau un miros la fel de grețos ca al celor din sufragerie, dar tot nu le puteam suporta. Bunica nu arunca niciodată nimic, așa că uneori presăra foarte multe mirodenii pe carne, ca să nu se simtă că era nițel cam putredă. Dar mirodeniile bunicii nu făceau să dispară gustul împruțit al cărnii, la fel cum bețișoarele parfumate nu reușeau să ascundă nenorocirea care plutea în aer.

Bătrâna s-a așezat pe scaunul de lângă pat. M-am uitat la ea, dar nu mi-a aruncat nicio privire. Simțeam că era încordată. Își ațintise privirea în podea. Nu mă deranja deloc tăcerea ei.

— Îmi puteți da creioanele colorate? am întrebat-o.

Bătrâna mi-a aruncat o privire, mișcându-și doar ochii. Singurul ei răspuns a fost un zâmbet subțire, care i s-a ivit o clipă pe față.

S-a auzit un ciocănit ușor în ușă. Bătrâna s-a ridicat fără grabă, a deschis ușa, iar Nir, unchiul zâmbăreț, a intrat în cameră.

— Bună ziua! a început el mios, cu zâmbetul înțepenit pe față, apoi s-a uitat la mine ca și cum aș fi fost o vază neprețuită. Tu ești Batuk... nu-i așa? Mă mai ții minte? Sunt unchiul Nir.

Am plecat privirea și am încuviințat din cap.

— Batuk, a continuat el cu o voce domoală și foarte melodioasă, o să petrecem de minune împreună. Dar mai întâi, draga mea, aș vrea să-mi cânti ceva.

Am încuviințat din cap și am spus:

— Da, unchiule.

Stând cu fruntea plecată, am văzut pe podea un miropod care se apropia încet de pat, în căutarea unui adăpost. Bătrâna s-a ridicat iarăși în picioare, s-a îndreptat agale spre celălalt capăt al camerei și a rămas lângă ușă. (Oare pentru cazul în care aș fi încercat să fug?) Unchiul Nir s-a așezat pe scaunul de lemn de lângă pat. Și-a pus mâinile pe genunchi și mi-a zâmbit. Apoi s-a ridicat de pe scaun și s-a așezat pe marginea patului.

— Haide, cântă-mi ceva! a spus el, dar tonul său nu mai era blând.

Nu-mi puteam aminti versurile niciunui cântec și am simțit că mi se umezesc ochii, dar n-am izbucnit în plâns. Bătrâna a tușit și mi-am dat seama că se pregătea să mă ocărăască, însă — habar n-am cum — mi-a venit în minte dintr-odată „Cântecul țapului“.

Am început să cânt cu glas scăzut și fără entuziasm, dar am văzut că unchiul zâmbitor era fermecat. M-a încurajat cu un gest al capului, iar nelipsitul său rânjel subțire vădea o mare plăcere. După cum am spus, era un om urât; nu că ar fi avut trei ochi și două nasuri, dar nasul și cei doi ochi pe care îi avea nu prea se potriveau cu fața lui. Unde mai pui că, în comparație cu gâtul, fața îi era prea mare. Pe scurt, avea un corp ale cărui părți nu se prea armonizau unele cu altele: toate aveau mărimi nepotrivite. Zâmbea în continuare și dădea din cap, iar în același timp și-a scos pantofii. Eu cântam:

*Țapule, țapule, poți să fugi
Peste dealuri, hăt departe.*

*Păsări umplu văzduhul
Și or să-mi spună unde te duci.*

*Țapule, țapule, poți să fugi
Peste dealuri, hăt departe.*

*Peștii mișună-n râuri
Și-or să-mi spună unde te adapi.*

*Țapule, țapule, poți să fugi
Peste dealuri, hăt departe.*

*Firele de iarbă umplu câmpiile
Și-or să-mi spună unde mănânci.*

*Țapule, țapule, poți să fugi
Peste dealuri, hăt departe.*

După ce am terminat cântecul, a aplaudat cu mânuțele lui foarte îngrijite, iar zâmbetul i s-a lățit și mai mult.

— Un cântec minunat, Batuk! Ai vrea să te ridici în picioare și să mi-l cânți încă o dată? Te rog!

Am rămas nemișcată, iar zgomotele de seară ale străzii au devenit și mai puternice în liniștea care învăluisese camera. Zâmbetul a dispărut de pe fața lui Nir.

— Ridică-te și cântă, Batuk! a repetat el.

Vocea îi era liniștită, dar în sinea mea eram foarte speriată: știam că nu puteam să-l refuz. M-am ridicat în picioare și i-am îndeplinit porunca. Când am ajuns la ultimul refren, vocea a început să-mi tremure, iar după ce am terminat, s-a uitat la mine zâmbind:

— N-ai de ce să te temi. Vino-ncoace și așază-te în poala unchiului.

Speram că porunca lui avea să dispară dacă nu o luam în seamă (la fel tratam și unele dintre rugămințile mamei). Dar porunca plutea în aer, așa că am făcut trei pași împlețiți spre pat și m-am așezat în poala unchiului Nir. Picioarele îmi atârnav de-a lungul alor sale, legănându-se ușor. Unchiul m-a strâns în brațe și m-a tras spre el, lipindu-mi spatele de pieptul său. Îi simțeam respirația în păr. Am început să plâng, iar lacrimile cădeau pe sariul meu minunat. Unchiul și-a slăbit strânsoarea și a început să-mi maseze ușor laturile trunchiului, mișcându-și palmele în sus și-n jos, ca și cum ar fi lustruit o mobilă.

— Vezi, mi-a șoptit el în ureche, n-ai de ce să plângi. Sunt blând ca o pisică.

Îi simțeam respirația caldă pe piele.

— Cânti atât de frumos, a adăugat el.

A început să-mi mângâie pieptul cu aceleași mișcări ale palmelor, apoi partea de sus și lateralele coapselor.

Eram paralizată, iar pe măsură ce mă mângâia, groaza punea stăpânire pe mine.

Trupul mi s-a înnegrit sub atingerile lui, la fel ca o hârtie peste care verși o călimară cu cerneală. Negreala mi s-a împrăștiat pe piele și înăuntrul meu. Haide, atinge-mă! Acum ia-ți mâinile de pe trupul meu și uită-te la ele! Uită-te! Ai să vezi că-s pătate. Iar acum, încearcă să te speli! Nu, o să ai nevoie de mult mai multă apă ca să te cureți. Am să rămân pentru totdeauna în șanțulețele amprentelor tale.

Țip, îl zgârii și-l lovesc cu picioarele. Bătrâna se apropie și mă imobilizează: mă apucă de încheieturile mâinilor și mi le țintuiește de pat — e puternică diavolița! Unchiul îmi prinde gleznele agitate (dar am reușit să-i trag câteva picioare în pieptul lui bombat), îmi desface picioarele și își afundă trupul între ele. Nu-l pot da jos de pe mine. Bătrâna scoate din buzunar câteva șnururi albe din bumbac, îmi leagă încheieturile mâinilor una de alta și mi le priponește de tăblia patului. Apoi îmi bagă un ghemotoc de bumbac în gură, ca să nu mai țin și să nu mai mușc. Încerc să-i mușc degetele când îmi pune călușul. Simt că mă sufoc și tușesc, iar hoasca îmi dă o palmă strașnică peste față. Unchiul Nir rânjește și-mi spune:

— O, ești o fetiță puternică! E chiar mai distractiv decât mă așteptam!

Încerc să-l lovesc cu capul, pentru că e singura parte a corpului pe care o mai pot folosi ca să mă apăr. Cotoaroanța mă plesnește peste față încă o dată și încă o dată, până când unchiul îi zice:

— Ajunge... O țin bine. Și acuma, ia să vedem noi cum e de fapt!

Urmează un moment de liniște. Stă deasupra mea și mă privește cu ochii săi lucioși. Intră în mine. Câteva secunde mai târziu, simt cum cerneala neagră și fierbinte țâșnește din el și pulsează în gura iepurașului. Simt cum se împrăștie în mine; negreala lui îmi străbate tot trupul.

Închid ochii și îi întorc spre interior, ca să privesc în mine însămi. E ca și cum aş vedea un val care se sparge de ţarm. Şuvoaiele de negreală mi se împrăştie în tot corpul şi văd cum mi se întunecă lumina. Am consumat atâta energie în lupta cu unchiul şi hoaşca, încât nu mai am nici un strop de putere. Valurile de întunecime mă izbesc unul după altul. Văd cum se formează lacuri de negreală. Caut un loc în care să mă ascund, dar nu găsesc niciunul. Dau fuga la rinichi şi văd că-s negri. Apoi alerg până la pânzele, şi văd că-i negru. Şi capul mi-e negru. Mă duc în grabă la picioare — picioarele astea inutile, beţele astea nenorocite care m-au lăsat la greu — şi văd că-s negre. Dau fuga la mâini — da, sunt încheştate, însă asta e tot un fel de îmbrăţişare — şi ele sunt negre. Inima îmi bate nebuneşte şi îmi împrăştie negreala în tot trupul — particulele sângelui meu sunt negre. Nu mai am unde să mă duc. Toate ungherele şi toate drumurile sunt înnegrite. Dar, în cele din urmă, îmi dau seama care mi-e scăparea.

Cuvintele sunt plăsmuite din negreală. Când aduni toate cuvintele care au fost scrise pe lumea asta şi le pui într-un pocal, ce obţii? Un pocal plin cu negreală, din care pleacă şi în care se întorc toate cuvintele. Când auzim sau scriem un cuvânt, am putea crede că-i al nostru, dar nu-i adevărat: cuvintele sunt întotdeauna împrumutate. Unele cuvintele sunt fragede şi săltăreţe, precum copiii, altele sunt ţepene precum bătrânii. La fel ca morţii, cuvintele se întorc până la urmă în negreala din care au ieşit.

Așa că am privit înăuntrul meu și m-am turnat pe mine însămi în cuvinte. Am luat cuvintele care îmi exprimă gândurile și pe cele care îmi descriu visele și le-am ascuns în umbra neagră din spatele rinichilor. Mi-am pus nevoia de dragoste în câteva cuvinte pe care le-am pitit lângă ficat sub forma unei picături de negreală (acolo va sta la adăpost până când o să am nevoie de ea). Am prefăcut poezia vieții în cuvinte și am strecurat-o cu multă grijă între câteva fibre de mușchi, unde n-are s-o găsească nimeni. Am stivuit cuvintele care exprimă bucuria și tristețea (sunt aceleași) sub forma unei piramide pe care am ascuns-o sub piele, ca s-o pot atinge ori de câte ori vreau să știu unde îmi sunt sentimentele. Îmi strâng amintirile într-un caiet plin de cuvinte și îl dosesc într-un locaș din capul meu lăsat liber anume pentru el. În mine e suficient loc pentru a adăposti toate cuvintele din lume — toate sunt bine-venite. Nir mi-a înăbușit lumina, dar acum se poate ascunde în mine o armată de sunete, de ritmuri și de silabe șoptitoare. S-ar putea să nu vedeți decât un hău negru care a luat în stăpânire întreaga făptură a unei fete, dar credeți-mă, cuvintele sunt acolo, vii și nevătămate.

Vremea zâmbetelor dulci și a cuvintelor drăgălașe a trecut. Nir se îndepărtează de mine. Pielea lui are o nuanță gri, iar zâmbetul i-a dispărut complet. Pe față și pe spate poartă urmele unghiilor mele. Coapsele îi sunt pătate cu sânge (o fi al meu?). Lichidul care a ieșit din el mi se prelinge pe coapsa stângă. Aerul străzii îmi mângâie trupul și răcorește transpirația pe care a lăsat-o pe mine. Încă sunt legată cu șnururile de bumbac; închid ochii și îi cer puterii mele lăuntrice să-i răpească sufletul și să i-l omoare.

Se ridică în picioare și ia prosopul pe care i-l întinde bătrâna. Pleacă din dormitor cu prosopul alb înfășurat în

jurul coapselor. Deși nici el, nici bătrâna nu pot vedea, de umerii lui atârnă o mantie grea, de culoare maro. Când era copil, purta această mantie, pe care i-o oferiseră părinții, cu multă ușurință. Acum, când este un om ratat, umblă prin lume apăsător de greutățile ei și are să trăiască veșnic în întuneric, pentru că nicio rază de lumină nu poate ajunge la el.

*

Stăteam întinsă pe pat și eram complet nemișcată. Nu mă puteam clinti și nu mă gândeam la nimic. Nu simțeam nicio durere și nu eram tristă, ci doar sleită de puteri.

După câteva minute, cotoroașta s-a întors și mi-a spus:

— Deocamdată, nu poți să faci baie, pentru că unchiul tău încă se spală. Dar când termină el, te speli și tu, iar după aceea poți să te culci.

Mi-a scos călușul din gură și mi-a dezlegat încheieturile mâinilor. Mă ustura pielea din pricina șnururilor cu care fusesem legată, dar în rest nu simțeam nimic. Hoașca s-a așezat în scaunul de lemn de lângă pat.

N-am spus nimic. Nu m-am mișcat, pentru că nu voiam să le poruncesc picioarelor mele nătânge să facă vreo mișcare. Apoi bătrâna mi-a atins părul, iar eu mi-am retras capul doar pentru că am fost surprinsă. Am auzit iarăși zgomotele străzii și m-am concentrat asupra lor de parcă ar fi fost muzică. Nu-mi dădeam seama cât timp trecuse sau ce oră era, însă lacrimile mi se uscaseră de multă vreme. Nu mă gândeam la mama și la tata, nici la casa părintească. Mă străduiam din răspuțeri să nu mă

gândesc la nimic. După o vreme, am ridicat privirea spre bătrână. M-am uitat țintă la ea și, preț de câteva clipe, mi s-a părut o prezență plăcută. Însă doar pentru câteva clipe... Stătea cu capul întors spre fereastră, privind în gol, fără să-și dea seama că mă uitam la ea. Lacrimile îi șiroiau pe obraji. Avea un chip inexpressiv și nu scotea niciun zgomot. Privea țintă pe fereastră și plângea în tăcere. N-a mai încercat să mă atingă.

După o vreme, hurelul molcom al traficului de noapte a fost întrerupt în cele din urmă de bătrână:

— Haide, scoală-te! Trebuie să te speli.

Abia am reușit să mă dau jos din pat. Sariul și lenjeria intimă îmi fuseseră smulse de mult, așa că stăteam în picioare complet goală. Bătrâna mi-a dat un prosop alb. Mi-am depărtat mult picioarele, atât pentru că nu mă puteam bizui pe ele, cât și pentru că încercam să-mi domolesc durerile. Am pornit spre baie, mergând șovăielnic în spatele bătrânei. N-am observat că din gura iepurașului curgea sânge și că lăsam o dâră în urma mea.

Baia era plină de abur, iar podeaua era umedă. M-am băgat în cada goală și am simțit că încă era caldă de la cel care o folosisese înaintea mea. Am plecat capul și am văzut că între picioare, pe fundul căzii albe, se forma o mică pată de sânge. Atât eu, cât și bătrâna ne uitam la ea, dar niciuna dintre noi nu reacționa — pur și simplu, o urmăream cum creștea. Apoi baba a deschis robinetul, iar apa a curățat sângele, lăsând doar o palidă urmă roșiatică pe fundul căzii.

Am stat în cadă o bună bucată de timp. Bătrâna nu m-a grăbit, nu m-a săpunit, nu mi-a vorbit și nici n-a turnat uleiuri aromate în apa fierbinte. M-am dat jos din cadă cu mari eforturi, pentru că eram vlăguită, iar baba

m-a înfășurat în prosopul alb, apoi ne-am întors în dormitor. Am văzut picăturile de sânge care căzuseră pe da-lele de piatră.

M-am trântit pe pat și m-am târât spre tăblie, ca să pun capul pe pernă. Bătrâna a încuiat ușa când a plecat. N-am mai văzut-o niciodată de atunci.

Mirosurile străzii intrau în cameră prin ferestrele larg deschise. Avusesem noroc: Nir nu-mi atinsese perna. Mi-am afundat capul în ea. Înainte să adorm, n-am simțit decât parfumul înălbitorului cu care fusese spălată fața de pernă.

*

Nu-i o zi foarte aglomerată. Înfășurat în bandaje de la talie până la jumătatea coapselor, Puneet încă e posomorât. M-am obișnuit să-l văd pe pragul cuibușorului său, ispitind trecătorii cu frumusețea pe care i-o pun în valoare fardurile și hainele provocatoare, așa că acum îi simt lipsa. Era un spectacol la care asistam zi de zi. Se împăuna în ușa cuibușorului, îmbrăcat cu un șort scurt și strâmt, o brasieră, o bluză și un voal de șifon, aplecându-și puțin trunchiul, ca să-și scoată în evidență fundul. Își îndrepta câte o buclă și își agita voalul, aruncând pe stradă un fel de plasă țesută din aer ca să atragă bărbații spre el — la fel cum un pescar își aruncă năvodul în râu. Faptul că era băiat nu făcea decât să-i accentueze feminitatea. De multe ori, eram sigură că zâmbetul meu simplu, bărbia lăsată în jos, privirea pe sub sprâncene și clipitul șagalnic ispiteau câte un bucătar începător — novicii sunt cei mai prețioși — care, în cele din urmă, avea să pice în plasa perversă și unsă cu miere a lui Puneet. Spus mai

limpede, erau mulți bărbați care nu visaseră niciodată să ajungă pe tronul unui băiat, dar pe care Puneet reușise să-i convingă. Îmi povestea — adesea cu un zâmbet lasciv — că era suficient să le atingă buzele o singură dată ca să se strecoare în visele lor. La început, limbile ucenicilor o atingeau șovăielnic pe a lui, dar mai apoi ajungeau să se împletească și să danseze cu ea. Era convins că în fiecare bărbat se găsea o parte din el, care abia aștepta să fie eliberată. Șirul nesfârșit de mușterii care-i treceau pragul nu făcea decât să-i confirme teoria.

În ciuda posomorelii lui, bărbații mișună pe Strada Mare și abia așteaptă clipa când draperia de la ușa cuibușorului său are să se dea la o parte. De multe ori, imediat ce din cuibușorul său iese un adorator, un altul iuțește pasul sau chiar o ia la fugă de departe, ca să fie sigur că ajunge la ușa lui înaintea tuturor. Chiar și atunci când Puneet abia se ivește în prag, fără să-și pună în evidență farmecele, bărbații dau năvală spre el. Se prea poate ca senzualitatea lui înnăscută să-l facă și mai atrăgător. Poate că plăcerile interzise și tainice sunt cele mai dulci dintre toate.

Am încercat să mă gândesc la satul meu. Îmi aduc aminte că toți băieții voiau să aibă jucăriile pe care le aveau prietenii lor. Dar erau și jucării cu care era prea periculos să te joci — acelea aveau însă un farmec aparte. Jitendra era de-o seamă cu mine și era cel mai slab și mai scund dintre băieți. Nu era doar firav, ci și foarte plicticos. Pe scurt, un băiat care enerva tot timpul pe toată lumea. Era ca o pietricică în pantof. Toți băieții, ba chiar și unele fete, îl băteau ori de câte ori aveau chef; puteai să-l pui la pământ chiar și cu un bobârnac. Unde mai pui că nu avea niciun prieten. Însă totul s-a schimbat când a primit de ziua lui un briceag, pe care i l-a trimis un unchi

neghiob din Delhi. Lama ieșea dintre plăsele când apăsa pe un buton. Era o lamă cu zimți fini și atât de ascuțită, încât puteai să retezi cu ea capul șobolanilor dintr-o singură mișcare, ceea ce a și devenit ocupația preferată a lui Jitendra.

Într-o bună zi, în timp ce Jitendra se plimba prin sat, un băiat de vreo zece ani (cam cu un an mai mare decât el), a încercat să-i ia briceagul. S-au luat la bătaie și, la un moment dat, Jitendra a apăsă pe buton, iar lama s-a înfipt în coapsa atacatorului. Au urmat șiroaie nesfârșite de sânge și țipete ca din gură de șarpe. În seara aceea, familiile celor doi s-au întâlnit și au făcut mare tăărăboi, iar băieții au fost pedepsiți aspru. Însă după incidentul cu coapsa tăiată, Jitendra n-a mai fost bătut de nimeni, chiar dacă a rămas în continuare fără prieteni. A devenit un băiat de temut atât pentru copii, cât și pentru șobolanii din sat. Așadar, ca să posezi anumite „jucării”, ai nevoie de o doză de curaj, ceea ce le face să capete o atracție aparte. Briceagul lui Jitendra era una dintre aceste jucării. Și Puneet era o jucărie de felul acesta.

După ce a dispărut maică-sa, Puneet a ajuns „băiat de pripas”. Supraviețuirea lui ține de miracol. Mi-a povestit toate atrocitățile la care a fost martor pe străzi înainte să pună mâna pe el domnul Gahil: crime, torturi și tâlhării, ca să pomenesc doar câteva dintre ele. Cică tatăl său a fugit din închisoare ca să-l găsească, dar a fost prins, după ce s-a bătut zdravăn pe stradă cu polițiștii. Îmi zice de multe ori că maică-sa e măritată cu un aface-rist bogat care va veni să-l ia de aici — „mâine sau poimâine, ai să vezi!” Poveștile despre mama și tatăl lui sunt simple născociri. Puneet a dispărut de mult din mintea părinților săi, altminteri cum ar putea trăi ei pe acest

pământ, știind că fiul lor își duce viața la două cuibușoare depărtare de mine și că zi de zi satisface bărbați murdari și pe dinafară, și pe dinăuntru? Pentru Puneet, viața înseamnă doar Strada Mare și cușca în care trăiește. Pentru el nu există nimic altceva, și tocmai de aceea nu încearcă niciodată să evadeze.

*

Puneet se strecoară în cuibușorul său în urma unui bărbat îmbrăcat într-un costum gri care nu-i vine deloc bine. Trupul lui Puneet stă mărturie pentru ultima lui înfrângere, chiar dacă are buzele rujate și ochii machiați cu multă grijă. Devine din ce în ce mai slab, iar bandajele îi alunecă de pe talie chiar și atunci când nu se apleacă în față ca să-și arate adâncitura amorului. Dar știu cum să-l înveselesc! Mi-a venit o idee excelentă: o să-i scriu o poveste. Nu contează că nu știe să citească, am să i-o citesc eu. De fapt, dintre toți cunoscuții mei, sunt singura persoană care știe să citească.

Dragul meu Puneet, am scris povestea asta pentru tine. Sper să-ți placă.

GRĂUNTELE DE OREZ

— *Lumea stă în echilibru pe un grăunte de orez, a spus maestrul.*

Ucenicii l-au întrebat:

— *Dar cum poate întreaga lume, cu tot cerul, cu toți elefanții, cu toate casele, orașele, palatele, recoltele și câmpurile să stea în echilibru pe un grăunte de orez?*

Maestrul a zâmbit senin, s-a uitat pe deasupra mulțimii de învățăcei așezați dinaintea sa și le-a istorisit următoarea poveste.

Într-un regat îndepărtat se afla un sătuc, iar în acel sătuc trăia o familie: un țăran, soția lui și cei cinci copii ai lor — două fete și trei băieți. Cel mai mic dintre băieți era puternic, iute la minte și sprinten. Pe lângă aceste trăsături, era strâns legat de ciclul care se repetă la nesfârșit pe acest pământ: în viețile sale anterioare fusese un armăsar călărit de cei mai mari dintre toți regii, un tigru care-și dăduse blana unei regine și un prinț care, deși menit să conducă cel mai mare regat de pe pământ, a fost răpus de gelozie. În noua sa viață, se născuse ca mezin al unui fermier sărac, dar frumusețea sa lăuntrică îl făcea să strălucească. Încă de mic, strălucirea lui a atras atenția tuturor, fie văzători, fie nevăzători. Au început să umble prin tot ținutul zvonuri despre un copil sfânt, cu darul clarviziunii și cu puteri tămăduitoare.

Cei care îl priveau pe acest băiat de paisprezece ani erau tulburați de frumusețea lui. Începea să semene cu un bărbat, iar trupul său musculos și sprinten se mișca în fel și chip cu cea mai mare ușurință. Avea ochi fermecători, iar chipul lui era nespus de plăcut privirii. Dar cei care puteau observa dincolo de învelișul frumuseții trupesti vedeau ceva și mai încântător. În el strălucea înțelepciunea eternă, întrucât nu cunoștea doar viața aceasta și pe cea dinainte, ci și pe cea viitoare. Vedeă mândria găunoasă a bogaților și jelaniile prefăcute ale săracilor. Putea deosebi iubirea de pofta trupească și simțea adierea primăverii înainte ca iarna să se sfârșească. Numele său era Puneet.

În satul lui, era secetă al treilea an la rând, iar pământul ajunsese sterp. Râul secase, iar în fântâni apa era pe

sfârșite. Satul își irosise de mult proviziile de hrană, iar oamenii mureau de foame pe străzi. Într-o dimineață, țăranul i-a spus mezinului său:

— Dragul meu Puneet, toată familia noastră e lihnită de foame. Tu ești un băiat deosebit de toți ceilalți și ai puteri nemaipomenite. Trebuie să pleci din sat și să-ți cauți norocul. Iar când ai să te întorci, să ne aduci lucruri de preț, ca să putem cumpăra de-ale gurii și să ne îndestulăm cu toții.

După un ceas, înainte ca arșița soarelui de dimineață să se înstăpânească asupra ținutului, Puneet și-a luat rămas-bun de la părinții și frații săi, a adunat câteva pietre, le-a strâns într-o cârpă zdrențuită și le-a pus pe umăr, apoi a luat-o pe jos spre ieșirea din sat.

A mers multe zile în șir, îndurând o arșiță nemaipomenită și scăpând teafăr din multe pericole. A dat de apă ținându-se după urmele animalelor și, ca să nu moară de foame, a mâncat rădăcini și ierburi care creșteau pe marginea drumului. În cele din urmă, a ajuns într-un mare oraș. Era prăfuit și foarte slăbit, dar încă avea pe umăr pietrele pe care le luase din sat. Nimerise într-un oraș bogat, stăpânit de lăcomie și fățarnicie. A tras la un han și a băut apă din jghebul pentru cai până și-a potolit setea. A scormonit după mâncare în gunoiul din curtea hanului și a găsit destulă. A mâncat până și-a recăpătat forțele, apoi a rătăcit pe străzile orașului și a văzut că bogații trăiau alături de săraci fără să-i ajute în vreun fel și a văzut fățarnicia și lăcomia peste tot împrejurul său. Apoi a vomat toată mâncarea pe care o găsisese în gunoi, căci nu voia să poarte în sine murdăria aceluia oraș.

În piața mare se strânsese multă lume. Zvelt fiind, a reușit să se strecoare în față și a văzut că oamenii se strânseră în jurul unui ring de lupte, amenajat pe o platformă din lemn. Ringul avea forma unui pătrat și era mărginit de funii.

În mijlocul ringului stătea un uriaș: era mai înalt decât un elefant și aproape la fel de lat în spate. Umbra lui acoperea aproape tot ringul. În fața uriașului stătea în genunchi un bărbat plin de sânge, cu armura pe jumătate ruptă, care îl implora să-i cruțe viața. Uriașul s-a uitat spre o femeie frumoasă care stătea pe un tron așezat într-o parte a ringului, iar mulțimea a tăcut. Era regina întinsului regat. Purta o coroană de aur, bătută cu nenumărate perle și diamante, iar pe umeri îi atârna o mantie strălucitoare, țesută cu fir de aur. Părul îi era uns cu ulei și părea o făptură smulsă dintr-un tablou nemaipomenit de frumos. La stânga și la dreapta reginei stăteau doi lei care aveau în jurul gâtului lanțuri mai groase decât brațul unui om, iar la picioarele ei se afla un cufăr plin cu monede de aur.

În liniștea care s-a așternut peste mulțime, regina a grăit:

— Cruță-i viața! Dar, pentru că a fost înfrânt, el, soția și copiii lui vor deveni sclavii mei. Spune, soldat, te învoiești?

Soldatul stătea în genunchi, avea sânge închegat pe față, iar din răni îi șiroia sânge proaspăt.

— Iubită regină, a spus el, eu și familia mea am fi onorați peste măsură să-ți fim slujitori întru vecie.

Auzind spusele soldatului, regina a făcut un semn cu mâna ca să potolească murmurele mulțimii.

— Omoară-l, uriașule! a poruncit ea. Iar familia lui să fie arsă în topitorie! Un bărbat și o familie care pot fi cumpărați atât de ușor nu merită să rămână în stăpânirea mea nici măcar ca sclavi! Un bărbat care are atât de puțină demnitate nu merită nici măcar să bea apă din regatul meu. Trebuie să ne descotorosim de oamenii atât de slabi. Omoară-l acum! Această este porunca mea!

Cu o singură lovitură năprasnică a sabiei lui enorme, uriașul a retezat capul soldatului. Din gâtul său a fâșnit un

șuvoi de sânge care a stropit o femeie de lângă ring. Regina a potolit mulțimea uluită:

— Liniște! a strigat ea. Mai este în acest oraș vreun erou care vrea să câștige un cufăr plin cu galbeni omorându-mi uriașul?

Nimeni n-a spus nimic.

Între timp, uriașul a scos de la cingătoare un cuțit cu lamă scurtă, a îngenuncheat lângă leșul soldatului, i-a despicat pieptul și i-a scos inima. A luat în mână inima sângerrândă, apoi și-a mânjit pieptul cu ea, amestecând sângele proaspăt cu cel uscat de la luptătorii dinainte. S-a ridicat în picioare, a scos un urlet înfiorător și, ținând inima în pumnul său însângerat, a înălțat-o deasupra capului. Mulțimea l-a ovaționat din toți răunchii.

Apoi Puneet a intrat în ring. Oamenii au amuțit. Doar râsul tunător al uriașului a brăzdat liniștea.

— Ce-i, băiețel? Ai venit ca mielul la tăiere?

Regina a făcut un semn cu mâna și i-a vorbit lui Puneet:

— Ce cauți în ring, băiete? Acest cadavru însângerat e cumva tatăl tău? Ai venit să-l răzbuni?

— Nu, preamărită regină, nu-s fiul lui. Vreau să câștig cufărul cu galbeni.

Regina a izbucnit în râs și i-a spus:

— Dar nu știi că, de vrei să câștigi acest cufăr cu aur, trebuie să-mi omori uriașul? Până acum, a scos inimile din piepturile a o sută de bărbați de două ori mai înalți ca tine.

— Prealuminată regină, a răspuns Puneet, accept provocarea, dar, întrucât nu-s înarmat, cer o favoare.

— Ce favoare? a întrebat regina.

Doi câini vagabonzi intraseră în ring și rodeau cadavrul fără inimă al soldatului.

— Aș putea, vă rog, să iau cu împrumut o monedă de aur din cufăr? De voi câștiga, are să fie a mea, iar de voi pierde, mi-o veți putea lua din mână neînsuflețită.

— Ce-mi poți lăsa drept gaj? a întrebat regina, pe care o amuza băiatul cel frumos, căci îl privea ca pe un fel de jucărie.

— Asta! i-a răspuns Puneet, ridicând deasupra capului sacul cu pietre. Sunt niște pietre pe care le-am luat din satul meu.

Regina a izbucnit în râs odată cu mulțimea din jurul ringului.

— Pentru că vreau să mă distrez, îți accept rugămintea. Dați-i cu împrumut o monedă de aur.

Puneet a așezat cu grijă săculețul cu pietre pe ring, chiar în fața reginei, și a primit un galben de la unul dintre slujitorii acesteia. Câțiva oameni au dat leșul soldatului la o parte, eliberând ringul. Băiatul stătea în fața uriașului, iar norodul era amuțit.

— Pentru mine, abia de ești cât un duminat! i-a spus uriașul cu vocea sa bubuitoare. Nu-mi ajungi nici pe-o măsă!

— Războinic neînfricat, nu mă pot lupta cu tine.

Câțiva din mulțime i-au aruncat vorbe de batjocură, dar regina i-a potolit cu un gest al mâinii. Era mândră, pentru că-i plăcea să vadă oameni despicați în fața sa.

— Băiete, te-ai învoit să lupți, a spus ea. N-ai de ales!

— Nu că mi-ar fi teamă să lupt, Înălțimea Voastră, atâta doar că sunteți de o frumusețe copleșitoare și nu pot lupta câtă vreme sunteți în fața ochilor mei.

Reginei îi plăcea să fie lingușită, la fel ca tuturor înfumurăților.

— Nu mă pot face mai puțin frumoasă, a spus ea.

— Majestatea Voastră, și de vi s-ar înjumătăți frumusețea, tot ați orbi ochii cei mai puternici.

— *Și ce propui să facem?* a întrebat regina, căreia îi plăcea grozav această discuție de față cu norodul.

Între timp, uriașul devenea din ce în ce mai nerăbdător, dat fiind că abia aștepta să-și halească duminicatul.

— *Ar fi prea mult de-aș cere ca uriașul să stea între mine și Înălțimea Voastră, ca să pot lupta vitejește, fără să fiu orbit de frumusețea cu care ați fost înzestrată?*

Regina a zâmbit și a simțit că începe să-l dorească pe tânărul cel frumos.

— *Așa să fie!*

Băiatul și uriașul și-au schimbat locurile și s-au așezat față în față. Întreaga piață era învăluită într-o tăcere apăsătoare. Puteai auzi căldura soarelui de vară pârjolind ceafa lui Puneet.

— *Iar acum, luptă!* a strigat uriașul, pornind către el.

Puneet se uita la uriaș, în timp acesta se apropia de el pas cu pas, izbind cu picioarele sale enorme platforma de lemn. Îl aștepta fără să facă nicio mișcare, iar în clipa când a simțit respirația împuțită a uriașului, a aruncat cu putere moneda de aur în aer. Uriașul a ridicat capul, urmărind cu privirea moneda strălucitoare ce se răsucea deasupra lor. Dar, la un moment dat, a fost orbit de o rază de soare reflectată de monedă, căci tocmai de aceea voise Puneet să-și schimbe locurile pe ring. Ei bine, Puneet, care cunoștea ciclul întregii vieți, știa că, dacă întreaga lume stă în echilibru pe un grăunte de orez, la fel se întâmplă și cu un uriaș. În clipa când a fost orbit de raza de soare, uriașul și-a pierdut echilibrul. Puneet a ajuns lângă el dintr-o săritură și l-a lovit cu toată puterea peste unul dintre genunchi. Uriașul s-a clătinat și a căzut, răsucindu-și mâinile prin aer. S-a izbit de platforma de lemn cu o asemenea greutate, încât s-a cutremurat pământul. Ultima parte a trupului său care s-a izbit de ring a fost căpă-

țâna, iar când s-a izbit, a nimerit chiar peste săculețul cu pietre al lui Puneet. Căpățâna i s-a despicat ca un pepene, iar creierul i s-a împrăștiat pe ring ca terciul. Când moneda a căzut pe platforma de lemn, uriașul era deja mort.

Lumea era atât de buimăcită, încât a amuțit, apoi întreaga piață a început să chiuie din toți rărunchii.

— Vedeți, dragii mei ucenici, lumea stă în echilibru pe un grăunte de orez, a spus maestrul.

Apoi a tăcut.

Ucenicii, îmbrăcați în mantii portocalii, au căzut pe gânduri, pentru că, într-adevăr, era o poveste ciudată. După o vreme, un ucenic a ridicat mâna și a întrebat:

— Preaînțeleptule, ce-a făcut Puneet după aceea? A dus cumva cufărul cu aur în satul său? S-a căsătorit cu regina și a devenit cel mai puternic suveran de pe întreg pământul, cum îi fusese scris?

— Nu, povestea nu se termină așa, a spus maestrul zâmbind, după care a făcut o mică pauză înainte să continue. După ce a murit uriașul, Puneet a înhățat degrabă sabia enormă din mâna sa neînsuflețită și a înfipt-o în gâtul reginei. Pentru că, dragii mei, o regină care hotărăște să-și omoare supușii numai ca să se amuze nu e, de fapt, o regină. Moartea sa era justificată de cea a soldatului.

— Dar ce s-a ales de familia lui Puneet? a întrebat un alt ucenic. Ce s-a întâmplat cu satul înfometat?

Privind în gol, marele maestru a răspuns:

— După ce a murit regina, Puneet a închis ochii și a auzit cum strigau după mâncare mama și tatăl său, frații și surorile sale și toți țăranii din satul pe care îl lăsase în urmă. Auzea gemetele greu de confundat ale celor care mai au un pic și mor de foame. Puneet a pătruns cu mintea mai adânc în

firea lucrurilor și, fără să ia aminte la ce-i spunea inima, și-a dorit ca toți să moară.

Ucenicii au rămas trăsnii.

— *Dar cum se poate una ca asta, preaînțeleptule? a întrebat unul dintre ei.*

Maestrul a avut răbdare ca zbuciumul lăuntric al ucenicilor să se domolească, pentru că abia după aceea aveau să-l poată asculta. A așteptat două zile, stând împreună cu ei, iar în cele din urmă a spus:

— *Ce fel de sat e acela care rămâne fără recolte trei ani la rând și nu găsește o nouă sursă de apă, nici nu se mută pe valea unui alt râu? Și ce fel de tată își trimite fiul în lumea largă pentru a găsi un mijloc să-l salveze? Puneți s-a ridicat în sferele înalte și, odată ajuns acolo, și-a dorit ca toți să moară, pentru că toți își doreau să moară.*

Cel mai vârstnic dintre ucenici stătea în primul rând. Își iubea maestrul și era iubit de acesta.

— *Mult iubite maestre, ce-ți dorești pentru noi? l-a întrebat.*

Maestrul, care era cel mai mare dintre învățători și care, pe vremea când era copil, răpusese un uriaș cu o monedă de aur, a răspuns:

— *Să nu aveți nicio dorință.*

Sfârșit

*Cu dragoste,
Batuk.*

*

Am învățat să scriu și să citesc la spitalul misionarilor, unde am fost internată când aveam șapte ani. Mama era singura vinovată pentru boala din pricina căreia ajunsesem acolo — cel puțin așa zicea bunica.

Când eram mică, mă foloseam de orice scuză ca să dau fuga la râu, pentru că voiam sau să pescuiesc cu bunicul, sau să mă joc, sau chiar să spăl rufe. Aproape întotdeauna eram pe malul râului. Era ciudat, pentru că, spre deosebire de prietenii mei, nu-mi plăcea să mă ud! Dar îmi plăcea să stau lângă râu. Eram fermecată de muzica apei și de jocul razelor de soare în undele sale. Îmi plăcea că aveam sentimentul de singurătate, dar fără să fiu singură, pentru că, mulțumită apei, intram în legătură cu toată viața de pe pământ. Câțiva ani mai târziu, avea să mi se pară că și Strada Mare era ca un râu: oamenii, mașinile, autobuzele înghesuite și camioanele cu marfă treceau neîncetat încoace și încolo. Simt că această curgere continuă mă leagă de lumea întreagă și mă poartă prin cele patru zări.

Într-o zi cu aer umed, în care albastrul cerului nu fusese umbrit de niciun nor, m-am întors de la râu pe înserat și, imediat după ce am intrat în colibă, am tușit zdravăn.

— Ți-am zis să n-o mai lași pe malul râului toată ziulica! i-a spus mamei bunica. Ia uite, s-a îmbolnăvit!

Bunica avea darul nemaipomenit de a face chiar și cea mai simplă propoziție să sune ca o tiradă muștrătoare la adresa mamei. De exemplu, când bunica zicea: „Dă-mi prăjitura aia!“, mama îi răspundea: „Dar ce-are prăjitura?“ Chiar dacă bunica îi spunea: „Ah, nimic!“, din vorbele ei se înțelegea că prăjitura mamei era la fel de bună ca o bucată de carne putredă acoperită cu glazură. Pe scurt, bunica era foarte talentată la astfel de reproșuri. Și astfel, când bunica a acuzat-o fără ocolișuri că voia să mă îmbolnăvească, mama a mușcat imediat momeala (cum făcea întotdeauna). S-a întors către bunica și i-a spus cu năduf:

— I-am zis fetei să nu mai stea toată ziua pe malul râului, dar știi cum e: se holbează la șopârle și stă de vorbă cu iarba. Ce să-i fac dacă-i proastă!

Am tușit încă o dată, dar un pic mai tare decât prima oară. (Doar v-am spus că-mi place să joc teatru.)

— Vezi? Ți-am zis! i-a răspuns bunica. Și să știi că nu-i proastă deloc. Nu-i educată, asta-i problema! Să fiu în locul tău, aș ține-o legată cu o funie.

Mai aveam un pic și ripostam, dar am lăsat-o pe bunica să vorbească mai departe, fiindcă știam că distracția avea să continue. Și nu m-am înșelat. Bunica a început să vorbească mai tare și mai pițigăiat.

— Tu ești proastă! a țipat bunica. O lași să umble pe drumuri toată ziua și uite în ce hal a ajuns! Ia zi-mi, am încercat eu vreodată să te omor? Dacă m-aș fi purtat cu tine cum te porți tu cu Batukee — așa îmi spunea ea, dar era un nume de alint pe care-l uram —, mama mea m-ar fi bătut cu bățul!

Mă distram de minune, așa că m-am lansat într-un atac de tuse care a durat un minut întreg — jucam rolul bolnavului. Bunica mi-a aruncat o privire plină de compătimire (oare trebuia să-i înțeleg căutătura ca pe un ro-pot de aplauze?), apoi și-a coborât colțurile gurii, pregătindu-se de lovitura de grație.

— Dacă moare, a zis ea cu mânie, ai să putrezești în pușcărie! Ai să stai acolo cu curul pe cămașă și ghici cine o să se îngrijească de copii? Și mai ales de damblagiul de Navaj?

Bunica susținea deseori că Navaj era handicapat numai pentru că mama refuzase să bea din ceaiul pentru grăvide pe care i-l pregătea ea. M-am gândit că n-ar fi rău dacă aș mai tuși nițel (cortina se ridică și începe actul al doilea).

— Eu mi-am îngrijit familia, a continuat bunica, transpirând venin prin toți porii. Crezi că-s atât de puternică încât să am grijă și de familia ta? Ține minte ce-ți spun: copiii ăștia s-ar putea ca să nu prindă liceul!

Apoi am slobozit cea mai înfiorătoare tuse de care e în stare un copil de șapte ani. Bunica s-a întors către mine, privindu-mă cu un amestec de milă și satisfacție; cred că ar fi fost și mai mulțumită dacă aș fi căzut fără suflare pe podea chiar în clipa aceea. Dar mila i-a dispărut din privire așa cum se topește untul sub soarele de la amiază. A șfichiuit-o iarăși pe mama cu ochii ei din ce în ce mai sticloși, a tras aer în piept și a spus pe un ton solemn:

— Trebuie să meargă la doctor! (Am tușit.) ACUM! (Am tușit încă o dată.)

Din păcate, chiar eram foarte bolnavă.

Spre lauda ei, mama învățase de-a lungul anilor ce trebuie să facă în astfel de situații. Pur și simplu, a vărsat tot puhoiul de insulte al bunicii în capul tatei. Până în acel moment, tata nu zisese nimic, savurând fiecare moment al spectacolului.

— Ai auzit-o, bețiv nenorocit ce ești? a strigat mama la el. Du-o la doctor!

*

În satul nostru, puteam obține îngrijiri medicale pe trei căi. Una dintre ele era să trimitem vorbă în cel mai apropiat oraș ca să vină doctorul la noi acasă, dar nu ne permiteam niciodată așa ceva. O alta era ca tata să strângă toți banii din casă, apoi să mă urce în căruța trasă de boul pe care-l folosea la câmp și să mă ducă în orașul unde locuia doctorul. După câteva ore, intram în oraș,

mergeam acasă la doctor și așteptam o veșnicie până intram în cabinet. Consultația dura doar câteva clipe, după care doctorul își împingea ochelarii pe nas și mângălea ca un tâmpit pe un carnețel. În mâna foaia cu mângăleli unei asistente, iar apoi aceasta îi dădea tatei un praf pus într-un pliculeț din hârtie subțire și lucioasă, de culoare maro. Vizita se încheia cu o ceartă în care tata îi explica asistentei că „ăștia-s toți banii pe care-i am”, iar ea îi spunea pe un ton insistent c-ar fi bine să mai caute câțiva.

A treia cale era să pornim spre același oraș, în felul pe care l-am descris mai înainte, dar nu ca să mergem la doctorul pomenit. Odată ajunși la piață, tata îmi lua un sirop de fructe, apoi mă lăsa cam o oră în căruța trasă de bou și mergea în vizită la o așa-zisă verișoară. După ce se întorcea (întotdeauna cămașa îi mirosea a parfum de levănțică), o luam spre casă și amândoi eram mulțumiți. Se prea poate ca siropul să fi conținut un ingredient foarte puternic, fiindcă de obicei mă simțeam mai bine.

Ei bine, tata a hotărât să-mi trateze tusea urmând ce-a de-a treia cale. Când am ajuns în oraș, mi-a luat un sirop de fructe, iar el a băut ceai. A legat boul în piață și m-a lăsat acolo, iar el a plecat să-și viziteze verișoara. O oră mai târziu, am pornit spre casă, însă de data asta tușeam cumplit, iar când am ajuns acasă, aveam febră. Mama a întrebat ce-a zis doctorul, iar tata a mințit-o că aveam să mă fac bine în curând și că trebuia doar să-mi pună comprese reci, ca să scap de febră. L-a întrebat și dacă îmi prescriesese vreun medicament, iar tata i-a zis că da și că-l luasem deja. Ca să-și facă minciuna mai credibilă, a adăugat un detaliu excelent: i-a spus că a trebuit să înghit un praf cafeniu care mirosea îngrozitor. Deja eram prea bolnavă ca să confirm sau să infirm născocirea tatei.

Am avut febră mare timp de câteva zile, iar când tușeam, scoteam pe gură mari cantități de flegmă galben-maronie, care uneori era pătată cu sânge. Apoi febra mi-a crescut foarte mult, n-am mai putut mânca, iar tusea s-a înrăutățit. Mă văitam ori de câte ori aveam suficientă putere. Vecinii veneau să mă vadă și-mi ofereau urări de bine, diagnostice și leacuri. Singurul lucru asupra căruia s-au pus cu toții de acord a fost că doctorul la care merseserăm era un șarlatan și un nenorocit. Am auzit cel puțin trei săteni care au spus că nici măcar nu era doctor. Tata era palid ca mortul.

Timp de cinci zile, febra mi-a tot crescut, iar tusea a devenit din ce în ce mai puternică, așa că familia a hotărât să fiu dusă la spitalul misionarilor din Bhopal, oraș aflat la o zi de mers de satul nostru. După ce m-au înfolit, am urcat împreună cu tata în căruța cu coviltir trasă de bou și am plecat înainte de răsăritul soarelui. Am tușit cumplit tot drumul, iar când am ajuns la spital, care se afla la marginea orașului, o asistentă a ascultat povestea tatei și a văzut că scuipam un fel de smântână amestecată cu bobițe roșii. Spre marea mea surprindere, a luat o mostră din terciul care îmi ieșea pe gură de parcă ar fi fost vorba de un premiu. Câteva ore mai târziu, s-a întors și i-a spus tatei că aveam TBC și că trebuia să fiu internată. Am fost dusă într-un ditamai cotețul pentru găini transformat în salon pentru bolnavi, care încă păstra mirosul locatelor anterioare, amestecat cu cel al iodului și al bolilor. De-a lungul unuia dintre pereții salonului erau înșirate paturile pentru femei, iar de-a lungul peretelui opus, cele ale bărbaților. Mi s-a dat un pat de oțel cu saltea gri aflat cam la jumătatea peretelui rezervat femeilor. Când a plecat tata, mă simțeam prea rău ca să mai plâng.

Mai întâi mi-a fost frică, dar apoi am început să mă simt bine acolo, deși eram de departe pacienta cea mai tânără. În timpul zilei, era o larmă continuă în salon: scârțâit de cărucioare, gemetele celor care aveau dureri, vomitau sau mureau, bâzâitul muștelor și zumzetul surd al arșiței. Dar noaptea, liniștea se așternea ca o pătură peste sforăiturile și foșnetele celor patruzeci și trei de pacienți și ale singurei asistente care ne supraveghea. Cred că mă obișnuisem cu duhoarea, pentru că am văzut în repetate rânduri vizitatori care, imediat după ce intrau în salon, dădeau fuga afară, astupându-și scârbiți gura cu mâna, iar uneori nu se puteau abține și vomitau.

În patul de lângă mine zăcea o bătrână aproape goală, care arăta de parcă ar fi fost însărcinată. Era mult mai bătrână decât bunica, iar pântecul ca de gravidă părea mai mare decât tot restul trupului. O mână îi atârna pe lângă marginea patului, iar când își mișca degetele, vedeam cum i se încordau tendoanele sub pielea subțire ca foița de țigară. Uneori, în timp ce dormea, mă uitam la unduirea delicată a pulsului ei, numai ca să văd dacă avea să se oprească, iar câteva zile mai târziu, chiar s-a oprit. După o oră, a fost înfășurată într-o pânză de cort și a dispărut.

În cealaltă parte a patului meu, stătea o femeie cam de vârsta mamei, dar care era de două ori mai grasă decât ea. Piciorul ei stâng era învelit într-un strat gros de bandaj, iar asistentele veneau în fiecare zi să-i schimbe feșele. Fusesse nevoie să i-l amputeze, pentru că i se infectase de la diabet. În mod ciudat, nu părea să fie distrusă de gândul că piciorul ei zăcea în cine știe ce coș de gunoi. De fapt, părea că se simte foarte bine întrucât era complexată de grija celor din jur: tot timpul veneau la ea

oameni care-i spuneau: „Biata de tine!“, „Of, ce boală îngrozitoare!“, „Arăți foarte bine!“ (chiar dacă rămăsese fără un picior) și care îi aduceau caserole cu mâncăruri nemai-pomenite. Din când în când, femeii i se făcea milă de mine și îmi dădea câte ceva din ceea ce nu reușea să înfulece. Dar gesturile ei de generozitate erau rare, pentru că aproape de fiecare dată mânca tot, ba mai și lingea caserolele. A plecat din spital la două săptămâni după operație, pe o targă de lemn cu roțile, împinsă de soțul ei nespălat, care fuma fără încetare. Sunt sigură că și-ar fi sacrificat cu plăcere și celălalt picior numai ca să obțină alte câteva săptămâni de milă și de hrană delicioasă.

În timpul zilei, bolnavii erau îngrijiți de un doctor și de către trei asistente. În salon stăteau și două femei de serviciu, care cărau, spălau pe jos, făceau ordine și, când era cazul, îi scoteau afară pe cei ce-și dădeau duhul. De asemenea, eram vizitați de un preot. În fiecare zi, părintele Matthew, un alb tânăr și uscat, venea și ne vorbea vreo jumătate de oră, apoi ne dădea fiecăruia câte o bucată de pâine și un suc de fructe. Avea o voce firavă și tărăgănată, iar când ni se adresa, încerca să-și ascundă firea blândă. Stătea în picioare pe o masă de lângă ușa salonului și, în timp ce ne vorbea, gesticula, striga și sărea ca un nebun. Toate aceste eforturi erau inutile, fiindcă niciunul dintre noi nu înțelegea ce spune și, oricum, niciunul dintre noi nu putea pleca de acolo, chiar de-ar fi vrut. Dar merita să te uiți la el și să-l asculți, atât pentru că era un spectacol pe cînste, cât și pentru că, la sfârșit, primeai pâine și suc de fructe. Noi, cei patruzeci și trei de bolnavi, alcătuiam armata lui de adepți, deși, într-un fel sau altul, toți aveam să-l părăsim după aceea. O dată sau de două ori pe zi, se plimba printre cele două rânduri de

paturi și întotdeauna se oprea în dreptul meu, pentru că eram cea mai tânără. Îmi zâmbea, iar eu îi răspundeam cu un zâmbet. Avea tot timpul la el o carte și o cruce, despre care știam că erau foarte importante pentru el. Mi-am dat seama că vorbea deseori cu asistentele despre mine, pentru că îi urmăream privirea cu atenție.

Nu mă vizita nimeni, ceea ce era o adevărată binecuvântare, pentru că nu eram întreruptă din noua mea ocupație: învățam să citesc.

După prima săptămână, deja mă simțeam mai bine, dar nu aveam voie să mă dau jos din pat. Doctorul care conducea inspecția zilnică a personalului medical îmi asculta deseori spatele cu furtunurile lui de cauciuc. Totul se desfășura la fel în fiecare zi: dădea din cap, îi șoptea câteva vorbe asistentei-șefe, scria ceva pe fișa de la capătul patului și trecea la următorul pacient — niciodată nu-mi spunea nimic. Cea mai tânără dintre asistente se numea Hita. Ea era cea care mă învăța să citesc.

Hita arăta exact ca o fată din satul nostru: era durdulie, plesnea de sănătate și avea un zâmbet încântător (deși îi lipseau câțiva dinți). Din când în când, se așeza pe patul meu și stătea de vorbă cu mine. Într-o bună zi, am întrebat-o ce scria doctorul pe fișă, iar ea a luat-o în mână și a citit cu voce tare: „7 august: se înregistrează progrese, imobilizarea la pat continuă. Baza plămânilor, deteriorată; zona mediană dreaptă, refăcută. Se permite mâncare. Fără exerciții“.

— A scris toate astea în două rânduri? am întrebat eu, fascinată de mâzgăliturile de pe fișă.

Hita a încuviințat din cap, apoi a zbughit-o de lângă mine și s-a întors cu o carte pe a cărei copertă se

vedeau un iepure și o roabă — ambele desene zâmbeau. Am deschis-o și am văzut modelele pe care le alcătuiau cuvintele. Formele literelor și spațiile dintre cuvinte făceau ca pagina să semene cu un desen. Hita mi-a citit primul cuvânt, iar eu l-am repetat: „iepure”⁷. Câteva clipe mai târziu, a plecat dintr-odată de lângă mine, pentru că un bărbat din celălalt capăt al salonului își smulsese din greșeală furtunul de la ploscă, iar urina curgea pe podea ca berea dintr-o sticlă răsturnată. Am rămas în pat și mă uitam țință la acel cuvânt, repetându-l neîncetat, ca pe o mantra⁸.

În fiecare zi, Hita sau, după împrejurări, celelalte asistente mă învățau unul, două sau trei cuvinte. Cât era ziu-lica de mare, citeam noile cuvinte și le repetam pe cele deja știute. După o săptămână, am reușit să citesc un paragraf întreg. Hita era încântată de progresele mele. I-am spus că voiam să-i citesc și preotului, fiindcă întotdeauna avea o carte la el, asta pentru că — mă gândeam eu — și lui îi plăcea să citească.

Căldura sfârșitului de vară se mai domolise, iar predicile de pe masă ale părintelui Matthew deveniseră mult mai convingătoare. Erau atât de pline de pasiune, încât, ori de câte ori își încheia cuvântările de neînțeles (întotdeauna cu o înfloritură teatrală), cei cu două mâini îl aplaudau, iar cei fără una sau fără ambele mâini îl răsplăteau cu urale. Era limpede că-i plăcea efectul pe care îl avea asupra bolnavilor. Într-o seară răcoroasă, în timp ce făcea turul salonului, părintele Matthew s-a așezat pe

7 Cuvântul folosit în original este hindustanul *śāsak*, शशक (n.a.) .

8 Mantra: formulă care, în unele religii orientale, este folosită în practica meditației; în sanscrită, *mantra* înseamnă „instrument de gândire”.

patul meu, iar Hita i-a vorbit în engleză. Părintele s-a întors către mine, a dat din cap aprobator și mi-a zâmbit cu un aer binevoitor. Repetasem de la răsăritul soarelui și ajunseseam să citesc la perfecție primele două pagini din cartea mea. Ba chiar reușisem să adaug și un pic de expresivitate lecturii, dar fără să mă folosesc și de gesturi. Povestea era despre un iepure care înseninase viața roabei, prietena lui, ajutând-o să devină mai utilă. După ce am terminat de citit, părintele Matthew m-a aplaudat, radiind de bucurie. După o scurtă pauză, i-a spus ceva Hitei în engleză, iar în după-amiaza următoare, a venit domnul Chophra — profesorul meu de lectură.

De-a lungul celor două luni și jumătate cât am mai stat internată, domnul Chophra a venit să-mi predea (și s-o viziteze pe Hita) de trei ori pe săptămână. Învățam foarte repede: întrucât traversasem deșertul fără niciun strop de apă, eram foarte însetată și nu mă mai opream din băut! După trei săptămâni, stăpâneam cititul la un nivel elementar, iar domnul Chophra mi-a adus cărți mai dificile. Dar setea tot nu mi se potolea: terminam cărțile între două vizite ale profesorului. Citeam de toate: poezii celebre, povești cu tineri care mergeau în armată, ba chiar și traduceri ale unor cărți englezești. În fiecare zi, părintele Matthew venea să mă asculte. Știam că nu înțelege ce spun, dar era un detaliu care nu părea să-l deranjeze. Mi-am dat seama că, la fel ca și mine, asculta cadența cuvintelor fără să-l intereseze ce înseamnă. După ce terminam, strălucea de bucurie și aplauda, apoi se așeza la capătul patului și-mi citea din cartea lui neagră. Îmi citea timp de cinci până la zece minute, iar eu stăteam întinsă pe spate și ascultam ritmul cuvintelor îmbinat cu blândețea vocii sale — parcă ascultam un

cântec. Când termina, însemna pagina unde ajunsese cu un fir auriu care era prins de cotor. În felul acesta, ne citeam unul altuia aproape în fiecare zi. Mă obișnuisem să adorm noaptea citind o carte, iar când mă trezeam, simțeam în nări mirosul discret al tiparului și izul de mucegai al paginilor.

Învățam să scriu pe măsură ce învățam să citesc, copiind fragmente din cărțile pe care mi le aducea domnul Chophra. Era limpede că profesorul meu de lectură mă vizita cu foarte multă plăcere ori de câte ori avea ocazia (chiar și atunci când dormeam buștean). Dar nu setea mea de lectură îl făcea să vină atât de des, ci Hita. De câte ori, m-am trezit din somn și l-am văzut râzând cu poftă împreună cu ea. Mă amuza să-i privesc: domnul Chophra se înroșea și se bâlbâia, iar ea era atât de bucurasă, încât nu putea sta locului. După ce pleca profesorul, Hita vorbea deseori despre el cu celelalte asistente și chicoteau cu toatele, așa cum obișnuiesc fetele. Am întrebat-o o dată dacă îl place pe domnul Chophra. Drept răspuns, m-a dojenit un pic, și astfel mi-am dat seama că, într-adevăr, îl plăcea. Într-o zi, toți bolnavii din salon erau atât de liniștiți, încât Hita a stat lângă mine toată lecția, uitându-se ca un iepure hipnotizat la zâmbărețul Chophra, care parcă juca rolul roabei din poveste.

Nu mă deranja defel că atenția profesorului meu se îndrepta din ce în ce mai mult spre Hita, pentru că, ori de câte ori venea (sub tot felul de pretexte), îmi aducea câte ceva de citit. Problema era că devenisem atât de captivată de lectură, încât am uitat să mă prefac bolnavă și m-am trezit că, într-o bună zi, doctorul cu furtunuri de cauciuc în urechi a scris pe fișa de la capătul patului meu cuvântul „externare“.

În ziua plecării m-am sculat devreme, m-am îmbrăcat și mi-am luat la revedere de la ceilalți bolnavi și de la personalul medical; chiar și doctorul cel tăcut mi-a spus câteva vorbe: „Drum bun și multă sănătate!“. Domnul Chophra venise cu o seară înainte și-mi dăduse o cutie de carton plină cu cărți pe care mi-a zis să le citesc și să le păstrez. Imediat după vizita doctorului, a intrat în salon însuși tata. Eram atât de bucuroasă că-l văd, încât abia mă mai puteam stăpâni. Am alergat pe culoarul dintre paturi, i-am sărit în brațe și l-am strâns cu putere. „Ce bine arăți, scumpa mea! Cu ce te-au hrănit?“, mi-a zis el, râzând ca o maimuță. După ce-am făcut câteva glume, ne-am dat seama că nu prea știam ce să ne spunem unul altuia, așa că l-am luat de mână și am făcut împreună un tur al salonului, dar nu l-am dus pe la cei despre care știam că aveau să moară într-o zi, cel mult două. A fost chemat și părintele Matthew, care a venit în fugă, cu cozile sutanei zburând în urma sa, și a dat mâna cu tata. Cei doi bărbați erau destul de reținuți unul cu celălalt, dar mi-am dorit foarte mult să se placă și așa s-a întâmplat. Părintele Matthew mi-a făcut cadou o Biblie (mama avea să mi-o arunce) și m-a ținut strâns în brațe cam tot atât timp cât mi-a luat mie ca să citesc primul paragraf din prima mea carte, cu multe săptămâni înainte. I-am dat părintelui o poezie la care lucrasem câteva zile; împodobisem foaia pe care era scrisă cu leoparzi, copaci și un soare.

Pentru părintele Matthew:

*Zi de zi veniți la patul meu și din carte îmi citiți un pic,
și mă bucur ori de câte ori vă revăd sutana cernită.*

*Deși nu-nțelegeți niciun cuvânt, vă citesc și eu un pic.
Ascultați zâmbind, mă luați de mână și sunt coplesită.*

*Mă mângâiați pe braț (de două ori) și păreți a spune cu-
vinte fericite
Vă simt strânsoarea mâinii chiar și după ce plecați de
lângă mine.*

Cu dragoste, Batuk.

După ce am citit poezia, iar Hita i-a tradus-o, părin-tele Matthew m-a îmbrățișat încă o dată și am simțit că-i venea să plângă. Stând alături de el, Hita plângea în hohote: m-am uitat la șiroaiele de lacrimi care i se scurgeau pe fața rotundă și frumoasă și mi-am dorit să-l revadă pe domnul Chophra.

*

Ne-am urcat în carul tras de bou și, pe lungul drum către casă, am îndrugat verzi și uscate, dând mult din mâini. Tata zâmbea și era limpede că-i făcea plăcere să mă asculte. Uneori se întindea să mă mângâie pe păr, iar alteori se izbea de mine din greșeală. Ba chiar s-a întins de câteva ori spre mine și m-a strâns ușor în brațe. M-a întrebat ce era în cutia de carton, dar n-am vrut să-i spun.

Pe seară, am oprit undeva și am băut ceai sub cerul liber. I-am spus tatei să-și dea pălăria pe ochi, am luat o carte de povești din cutie și l-am întrebat dacă era pregătit. I-am cerut să țină ochii închiși și am început să-i citesc. Era o poveste în care eroul își pierde iubita: familia ei o încredințează altui bărbat. Acesta se poartă foarte urât

cu ea, pentru că a luat-o de nevastă doar ca să dobândească avere și putere; unde mai pui că soțul cel hain știe că ea iubește alt bărbat. Cu sufletul rănit, femeia fuge din casa soțului și încearcă să se întoarcă la erou, care tânjește după ea. Se urcă într-o barcă și pornește pe fluviu, dar dintr-odată începe să plouă cu găleata. Barca se scufundă, iar femeia naufragiază pe o insuliță din mijlocul fluviului. Dar apa se ridică tot mai mult, insula se face tot mai mică, iar biata femeie începe să strige după ajutor. Eroul îi aude strigătele, se aruncă într-o barcă și pornește spre insulă, înfruntând furtuna nemiloasă. Până la urmă, se scufundă și barca lui, dar el reușește să se cațare pe insulă și o strânge în brațe. În cele din urmă, insula e înghițită de ape, iar cei doi îndrăgostiți mor îmbrățișați.

Tata n-a scos o vorbă până la sfârșit. Când am terminat, m-am uitat sub pălărie: avea ochii umezi, iar obrajii îi erau plini de lacrimi. Se uita țintă la mine.

— Tată, să știi că am și povești mai vesele. Hai să...

— Batuk, m-a întrerupt el, nu de-aia plâng. N-am crezut niciodată că vreunul dintre copiii mei o să-nvețe să citească... Cititul o să te scoată din Dreepah-Jil.

Și-a adunat gândurile și a continuat pe un ton exaltat:

— Trebuie să-ți căutăm un profesor... Într-o bună zi ai să fii... doctoriță sau avocată.

— Sau profesoară, am intervenit eu.

— Da, draga mea! O profesoară foarte bună. Vino-ncoace!

M-am apropiat de tata cu o altă carte la subsuoară: imnurile sacre scrise de Namdev⁹ în cinstea lui Vithoba. Citeam și abia înțelegeam cuvintele, dar le lăsam să se

9 Namdev (aprox. 1270–1350): poet hindus, renumit pentru imnurile în cinstea lui Vithoba, avatar al lui Vishnu.

afunde în mine, iar tata mă ținea de mână. În noaptea aceea, am făurit amândoi planuri mărețe pentru mine. Nici eu, nici el nu ne gândeam că, într-o bună zi, aş putea ajunge prostituată.

*

În ciuda poveștii pe care i-am scris-o, Puneet este în continuare posomorât. Și astăzi stă cu capul plecat în ușa cuibușorului său. Are un aer amărât, deși i-au fost scoase bandajele (și castanele...). Îl salut cu mâna, dar aş vrea să dau o fugă până la el și să-i dau o palmă peste față. Trebuie să recunosc: în zilele din urmă, m-am gândit din ce în ce mai puțin la el. Îmi răspunde la salut fără niciun pic de entuziasm. Vestea bună este că are mai mulți adoratori decât am avut vreodată.

Nimeni nu pare să fie deranjat de faptul că, între ședințele de gătit, stau pe pragul ușii mele cu caietul pe genunchi și fac însemnări. La început, îmi era teamă ca nu cumva să mi-l găsească cineva, dar mi-am dat seama că n-aveam de ce să mă feresc, pentru că Mamaki nu știe să citească: nu știe decât să facă niște cruciulițe pe carnețelul ei, în dreptul numelor noastre. Ba chiar îi place că „mâzgălesc” la ușa cuibușorului, întrucât obiceiul meu pare să atragă și mai mulți bucătari. Mușterii noi se apropie de mine și mă întreabă ce scriu, iar răspunsul meu e mereu același: „Ah, nu-s decât niște mâzgălituri”. (Bărbaților nu le place să aibă impresia că-s proști.) Scrisul meu e un pretext la îndemână pentru bucătarii timizi care vor să mă abordeze, iar după ce intră în vorbă cu mine, Mamaki îi înșfacă în gheare. Își desface larg brațele și îi împinge în cuibușorul meu cu faldurile sariului — misiune îndeplinită! De

asemenea, pentru că stau în ușa și mâzgălesc, Mamaki mă poate arăta bărbaților care trec pe stradă și poate vorbi cu ei despre mine. Iată ce mi-a zis ieri (simt că, în scurtă vreme, o să devin iarăși preferata ei): „Poate că n-ar fi rău dacă le-aș pune și pe celelalte să mâzgălească”.

Bucătarii mei au ajuns să marcheze sfârșitul paragrafelor sau pauzele dintre capitolele jurnalului. De cele mai multe ori, după-amiezile sunt foarte liniștite, așa că, de obicei, îmi fac însemnările în această parte a zilei.

După-amiaza de azi e foarte încinsă.

— Puneet, strig eu, am o glumă pentru tine!

Căpșorul Meerei țâșnește din cuibușorul care-l desparte pe al meu de al lui Puneet.

— Vai, îmi plac la nebunie glumele! spune ea, cu un zâmbet larg pe chipul ei alungit.

Puneet rămâne nemișcat și mormăie ceva de neînțeles.

— Cum latră un câine cu două capete?

— Ham-ham! strigă Meera. Mai vreau una!

— Bine, spun eu, cum e un elefant care stă lângă un copac?

Meera încruntă sprâncenele — e adorabilă!

— Vână! răspund eu.

— Pe-asta n-am prins-o, spune Meera cu un aer confuz.

— E vână, pentru că arborele a căzut peste elefant și l-a lovit, se aude răspunsul îmbufnat al lui Puneet. (Da, știu că-i o glumă foarte proastă, dar nu mă pricep deloc la glume...)

Apoi, Meera râde din toată inima, iar eu râd împreună cu ea. Nu-i decât un copil. Țasta e principalul ei avantaj economic: Mamaki percepe o taxă mai mare pentru ea, spunându-le bucătarilor că are zece ani, când de fapt are doisprezece.

— Mai vreau una! strigă Meera.

Stau nițel pe gânduri, apoi întreb în șoaptă:

— Cum se numește o femeie cu trei țâțe?

Meera dă din cap și ridică din umeri.

— Hipopotamul Mamaki! răspund eu. Are două țâțe pe piept și una sub bărbie.

Meera râde de se prăpădește, iar Puneet ridică fruntea din pământ, se îndreaptă de spate și întreabă:

— Cum se numește o femeie cu barbă?

— Hipopotamul Mamaki! răspunde Meera.

— Exact! spune Puneet puțin cam tare, iar apoi râde pentru prima oară de nu mai știu când.

— Puneet, ce s-a întâmplat cu cea de-a șasea fată din grupul nostru? îl întreb eu.

— E între buclele lui Mamaki, răspunde el.

Meera râde atât de tare, încât mi-e teamă c-o să facă pe ea.

— E rândul meu acum! spune ea, reușind cu greu să articuleze cuvintele. Unde e soțul lui Mamaki?

— Între țâțele ei! răspund eu.

Puneet și Meera tac mîlc și se uită amândoi deasupra capului meu.

— A murit, răspunde Mamaki din spatele meu, apoi își continuă drumul cu pas legănat.

După ce tăcem toți trei un timp, Puneet zâmbește, iar zâmbetul său mă face să chicotesc și, în câteva clipe, izbucnim cu toții în hohote nestăvilite. Ținându-se cu mâinile de stomac, Puneet, care mai are un pic și dă în plâns de-atâta rîs, spune:

— S-a sufocat... Și-o trăgeau de zor, iar la un moment dat a alunecat înăuntrul ei... De-aia merge așa Mamaki.

A fost ultima oară când am hohotit împreună.

*

L-am cunoscut pe Puneet într-unul dintre așezămintele numite „orfelinate“. Cel în care am stat eu se întindea pe o suprafață egală cu jumătate din măcelăria aflată în apropiere. Era construit din câțiva stâlpi de bambus care susțineau un fel de cuvertură enormă, alcătuită din cârpe zdrențuite de toate culorile, cusute laolaltă. Când una dintre cârpe se ferfenița în ultimul hal, era înlocuită cu o alta, mai puțin zdrențuită.

Fiecare orfelinat e păzit de femei și bărbați complet lipsiți de umanitate, cărora li se spune „zbiri“. Aceștia se gândesc la orfanii lor doar ca la niște surse de venit. În cel în care am fost eu, zbirii locuiesc într-o casă de cărămidă, aflată pe latura de est a orfelinatului — dintr-acolo se aude tot timpul ba muzică, ba zgomotul televizorului. Mi se pare interesant că polițiștii se amestecă doar ca să mai scoată niscaiva bani, iar în rest sunt foarte îngăduitori, pentru că acolo sunt foarte mulți copii, care cu greu pot fi deosebiți unul de altul. În fiecare orfelinat trăiește câte o turmă de copii ai străzii care așteaptă să presteze cutare sau cutare serviciu, în schimbul căruia sunt răsplătiți cu mâncare, haine și, din când în când (dar destul de rar), niscaiva bani. Nu muncești, nu mănânci. Nimeni nu fură de la zbiri și nimeni nu-i înșală, pentru că nu numai prezența unui copil trece neobservată, ci și absența sa. Iată unul dintre zvonurile pe care le-am auzit: cică un copil de la orfelinat a furat o bicicletă pe cont propriu și a obținut pe ea douăzeci de rupii de la un tăinuitor de lucruri furate, fără să spună nimic zbirilor. Dar

tăinuitorul l-a pârât zbirilor, pentru că băiatul avea tatuat pe încheietura mâinii un semn ce arăta de care orfelinat aparținea. Zbirii au făcut dreptate imediat și la lumina zilei: zbirul și-a înfipt mâna dreaptă în părul băiatului, care avea unsprezece sau doisprezece ani, l-a ridicat în aer și, folosindu-se de mâna stângă, i-a tăiat beregata cu un cuțit din oțel de Damasc. Înainte ca băiatului să-i țâșnească din gât al doilea jet de sânge, zbirul l-a azvârlit la pământ ca și cum ar fi aruncat ambalajul unei ciocolate. Băiatul și-a dat duhul cam un minut mai târziu, dar, între timp, ceilalți copii din orfelinat i-au furat hainele și încălțările. În seara aceea, un alt copil a primit un castron de orez cu sos pentru că a cărat cadavrul până la groapa de gunoi — cimitirul săracilor.

Nici fetele nu scapă de sălbăticia zbirilor. Unei fete i-a fost cusut vaginul pentru că și-a permis să facă amor doar pentru propria-i plăcere: o femeie corpolentă s-a așezat pe biata fată, în timp ce câțiva copii mai mari o țineau de mâini și de picioare, și a cusut-o cu ac și ață. I-a lăsat o gaură ca să poată urina, dar e un detaliu care de obicei n-are nicio importanță, fie pentru că fata reușește să-și taie copcile cu un cuțit sau cu un ciob, fie pentru că, în scurtă vreme, cusăturile se infectează, iar fata își începe drumul către groapa de gunoi. Recidivistelor li se taie clitorisul și li se coase vaginul fără să se lase niciun orificiu — puține dintre recidiviste ajung la maturitate. Ați putea crede că această pedeapsă n-are nicio noimă, pentru că fata nu mai poate fi folosită ca prostituată, dar vă înșelați: celelalte fete (care-s foarte numeroase) se sperie atât de tare când aud de aceste pedepse, încât nu-și mai înșală zbirii niciodată. Așadar, „închiderea” unei fete (așa se numește această procedură) este o investiție. Mai mult,

fetele „închise“ care reușesc să supraviețuiască se specializează în prestarea de servicii cu gura și cu gaura maro, drept care obțin onorarii mai mari de la clienți.

Rareori se întâmplă să fugă vreun copil de la orfelinat, iar când unul dintre ei reușește să scape, este întotdeauna prins, pentru că, ori de câte ori vine vorba despre înapoierea unui fugar, între orfelinate funcționează un cod al onoarei foarte puternic. Pedepsa pentru fugari este lapidarea. Făptașul este legat fedeleș, băgat într-un sac și întins pe podea, în mijlocul orfelinatului. După aceea, se aruncă în el cu pietre și, odată terminată lapidarea, nu se verifică dacă fugarul a murit — e lipsit de importanță, dat fiind că sacul este legat la gură imediat, apoi aruncat în groapa de gunoi. Urletele de durere din timpul acestei pedepse te împietresc și, de aceea, sunt un mijloc de intimidare foarte eficient, mai ales că lapidarea este dusă la îndeplinire de cei care trebuie intimidați.

Mulțumită acestui sistem ingenios de aplicare a dreptății, orfelinatele sunt niște cămine extraordinar de ordinate și de liniștite pentru copiii care altminteri ar deveni simpli paraziți ai străzilor.

Orfelinatele nu adăpostesc și bebeluși. Aceștia stau în locuri speciale, pentru că sunt foarte prețioși, iar fetele care se prostituează sunt încurajate să rămână însărcinate. Cât am stat în acel loc, bebelușii erau duși într-un cort cafeniu așezat în fața măcelăriei — acolo trăiau vreo cincizeci de copii de țâță și doicile care aveau grijă de ei. Zi de zi, aceștia erau închiriați unor rețele de cerșetori foarte bine puse la punct, pentru că un cerșetor cu un copilăș obține un venit de cinci ori mai mare decât unul fără (această regulă e valabilă și în cazul copiilor cu malformații sau cu membre lipsă). Este important ca bebelu-

șii să fie alăptați suficient de bine cât să nu moară, dar este și mai important să nu fie hrăniți prea mult, ca să nu se îngrașe: un copilaș gras nu plânge de foame, deși cu un ac înfipt în funduleț poți fi sigur că orice bebeluș din lume o să se smiorcăie. Și acești copii de țâță sunt tatuați cu câte un semn de identificare — cei care-i închi-riază trebuie să-i înapoieze la apus, ca să fie hrăniți. Bebelușii care supraviețuiesc sunt promovați: ajung la orfe-linat, iar cei care mor ajung la groapa de gunoi.

De unde știu toate astea? Mi le-a povestit Shahalad, soțul meu.

*

A doua zi după ce-am fost inițiată în casa domnului Gahil de unchiul zâmbăreț, doctorul Dasdaheer a venit iarăși să mă vadă. Cămașa șifonată de pe el părea să fie cea pe care o purtase și cu o zi înainte. De data asta mi-a examinat doar vaginul.

— E bine, nu s-a produs nicio stricăciune, a spus el, cu aerul că verdictul său m-ar fi putut înveseli.

Mi-a lăsat pe pat o cămașă lungă, de culoare albă. După ce a plecat, am despăturit-o și m-am îmbrăcat cu ea, pentru că stătusem goală până să vină el.

Am rămas nemișcată în pat încă o oră sau două. În cele din urmă, încuietoarea a făcut clic, ușa s-a deschis și a intrat domnul Gahil. Purta o haină lungă și albă, cu bordură aurie și radia de mulțumire.

— Batuk, ai fost minunată noaptea trecută! Felicitări, scumpă prințesă! a spus el, iar eu priveam în gol. Știi bine cât de mult îți plac prăjiturile pe care ți le pregătește

Kumud. Tot așa de mult i-ai plăcut și tu unchiului Nir, a continuat el, iar eu mi-am adus aminte de fața veșnic zâmbitoare a unchiului și de pantofii săi lucioși. Când un bărbat devine unchi, a adăugat el cu vocea-i gălăgioasă de om găunos, începe să-i placă un nou fel de prăjituri, iar tu, prințesă, ești cea mai gustoasă dintre toate.

Pe chip i s-a lățit un coșcogea rânjetul, așteptându-se probabil să râd la glumița lui. Dar eu priveam în gol.

— Draga mea Batuk, a continuat el după ce a tras aer în piept cu putere, ești o fată aparte, pentru că îi faci pe unchi să se simtă minunat. Asta te face foarte, foarte prețioasă! Ești ca o prințesă într-un palat.

S-a apropiat de pat și s-a așezat lângă mine, dar eu nici nu m-am uitat la el, nici nu m-am clintit.

— Scumpa mea, numai și numai pentru tine am aranjat lucrurile în așa fel încât să poți face mult mai multe prăjituri cu tot felul de unchi. Toți or să te iubească foarte mult. Or să-ți dea cadouri, haine, jucării și mâncare foarte, foarte bună. Ai să vezi ce distractiv o să fie: tu faci prăjituri cu ei, iar ei or să-ți dea nenumărate cadouri. Raiul pe pământ, nu-i așa?

M-am întors pe burtă și mi-am afundat fața între cearșafuri, iar el a continuat:

— Ei, ce-i zici unchiului Gahil?

N-am zis nimic, iar el a repetat:

— Ți-am pus o întrebare: ce-i zici unchiului Gahil?

Dar n-a mai așteptat să-i răspund. M-a apucat de păr cu mâna stângă și mi-a smuls capul dintre cearșafuri, iar cu dreapta m-a plesnit peste față atât de tare, încât am crezut c-o să leșin. M-a plesnit încă o dată cu dosul palmei — a avut grijă să nu mă lovească însă cu mâna plină de inele. Ținându-mă în continuare de păr, și-a apropiat fața de

a mea atât de mult, încât mirosul pielii lui mi-a năvălit în nări, iar câteva picături de scuipat mi-au izbit fața.

— Ei bine, ce-mi zici? a repetat el, rânjind batjocoritor.

Eram atât de speriată, încât nici măcar nu mi-a trecut prin cap să mă opun.

— Mulțumesc... Mulțumesc, domnule Gahil! am șoptit eu cu un glas pierit, iar el mi-a dat drumul.

— Așa te vreau! Ai s-o duci foarte bine, norocoasă ce ești! a încheiat el, apoi a ieșit din cameră.

Pielea capului mă durea, iar obrajii îmi ardeau. M-am întins iarăși pe burtă, adâncindu-mi fața între cearșafurile albe și moi. Mi-am adus aminte de povestea pe care i-o citisem tatei și mi-am imaginat că eram prințesa rămasă pe o insulă în mijlocul furtunii. Apele mă împresurau din toate părțile, iar eu strigam după iubitul meu, însă n-a venit să mă salveze nici când mi-a ajuns apa la gură.

Zăceam în pat, prinsă în mrejele amintirilor și ale viselor. Dintr-odată, am simțit că nu eram singură. Din celălalt capăt al camerei cineva s-a apropiat de mine cu pași ușori. Am simțit că-mi sunt legate mâinile la spate cu o funie, apoi am fost trasă de brațe ca să mă ridic în picioare. Devenisem o nouă Batuk: nu mai eram fata care intrase în casa domnului Gahil în urmă cu două zile. Uneori, soarta ți se poate schimba într-o clipă, iar alteori, doar după o viață. În cazul meu, a durat două zile.

Am încasat un ghiont în spate, apoi am fost împinsă afară din cameră. Am ajuns în holul cu draperie unde tata mă predase domnului Gahil, am trecut pe lângă sufrageria în care fusesem cu o seară înainte și am ieșit pe

ușa înaltă și întunecată, din lemn de stejar. Încă un ghiont era gata să mă prăvălească pe treptele de cărămidă, iar după ce le-am coborât, am ajuns pe o stradă încinsă din Mumbai. Plecasem din sat în urmă cu mai puțin de o săptămână și deja eram alt om. Urcasem acele trepte ca odor al tatei și al multelor generații care se perindaseră în neamul nostru, iar în ziua aceea le coboram cu mâinile legate la spate, dar conștientă că destinul meu depindea numai și numai de mine.

Am fost condusă — de multe ori cu îmbrânceli — până la orfelinat de un bărbat pe care n-am apucat să-l văd ca lumea. M-am uitat în spate de mai multe ori, dar n-am reușit să văd decât că era un zdrahon nebărbierit, care semăna nițel cu un buldog. M-a tot înghiontit pe străzi cel puțin o oră, însă nimeni n-a băgat de seamă și nimănui nu i-a păsat că o fată era purtată pe străzi legată cu o funie. În cele din urmă, după ce am străbătut un labirint de străduțe și poteci, am ajuns într-un loc presărat cu stâlpi de bambus care susțineau un acoperiș din cârpe asemănător cu o tablă de șah — orfelinatul. Am fost îmbrâncită printre gloatele de copii și am ajuns la o casă de cărămidă aflată în celălalt capăt al orfelinatului. Când am intrat în camera principală, buldogul a spus cu o voce hârâită și puternică:

— Am adus-o pe una de la Gahil. Cică e cuminte. A zis s-o rodăm noi vreo două săptămâni, că apoi vine Mamaki Briila s-o ia. Și cică să n-o vătămăm în niciun fel.

M-a lăsat la ușa unei camere întunecate, plină cu fum de tutun și de hașiș, luminată doar de strălucirea unui televizor. Camera era mobilată cu niște băncuțe din lemn, câteva scaune reparate de mântuială, pline de zgârieturi și cu mai multe mese așezate fără nicio noimă. Pe jos erau

întinse tot felul de covorașe roase, care aduceau cu peticele subțiri ca foița de ceapă din care era înjghebat acoperișul orfelinatului. Pe pereți se vedeau din loc în loc pojghițe de vopsea galbenă care stăteau să cadă. Stilul vechi al casei m-a dus cu gândul la veșnicie, în timp ce mișcările frenetice ale zbirilor nu reușeau să ascundă că erau niște simpli trecători pe acest pământ.

— Hei, tu! m-a strigat o voce ascuțită și răspicată. Eu sunt soțul tău.

Deși Shahalad era mic și slăbănog, dimensiunile sale reduse erau în contrast cu personalitatea lui puternică. Stătea puțin aplecat pe spate, astfel încât avea tot timpul bărbia ridicată, ceea ce nu numai că-l făcea mai scund, dar crea impresia că ar amușina neîncetat. Capul aplecat pe spate și privirea sa pătrunzătoare și neastâmpărată îl făceau să semene cu un guzgan. Shahalad nu era șeful zbirilor, dar nici cel mai mărunț dintre ei. Avea în rândul tovarășilor săi un statut care îmi asigura și mie o anumită poziție în rândul celorlalți copii din orfelinat. Când m-a prezentat drept viitoarea lui mireasă, ceilalți zbiri au izbucnit în hohote batjocoritoare, cărora le-a răspuns cu un rânjel larg și alb.

Dacă mi-aș fi închipuit că nunta avea să fie amânată pentru altă dată, aș fi fost foarte dezamăgită. După ce s-au terminat hohotele, Shahalad mi-a spus cu o voce hotărâtă, care avea un ritm lent și uniform și părea complet străină de trupul său pirpiriu, că venise vremea să ne căsătorim. M-a apucat de încheietura mâinii și m-a dus înspre celălalt capăt al camerei, însoțit de tot felul de strigăte: „Știe ce daruri o să-i faci?“, „Să nu stați prea mult în luna de miere!“ și — cu o voce ascuțită și batjocoritoare — „Draga mea, te iubesc!“

La orfelinat, totul se făcea în grabă. Shahalad m-a dus într-o altă cameră, care nu primea lumină decât de la camera principală. M-a lipit de un perete, mi-a ridicat cămașa lungă și am simțit cum încerca să-și vâre mădularul în mine pe la spate, ținându-mă cu o mână de gât. Gâfâia și umbla pe dibuite. A înjurat de câteva ori și, în scurtă vreme, și-a dat seama că nu mă putea manevra în așa fel încât să ne împerechem cum avea el de gând. M-a trântit pe o saltea așezată direct pe podea și acoperită cu o pătură zdrențăroasă. Mi-a desfăcut picioarele și s-a opintit în mine. Avea mai multă forță decât îmi închipuiam, dar e drept că nici nu m-am opus din răspuțeri — poate pentru că devenisem un alt om. Nu mi-a zis niciun cuvânt după ce-am intrat în cameră. S-a înfipt în mine de multe ori până să-i simt pulsațiile finale. După ce a terminat, s-a rostogolit de pe mine și s-a trântit pe spate. Simțeam că în el mișunau nenumărate cuvinte, dar până la urmă n-a deschis gura. Stăteam amândoi întinși pe spate, privind în tăcere tavanul întunecat și inform al acelei celule.

Dintr-odată, întunericul a fost străpuns de strigătele celorlalți zbiri și de zgomotele televizorului din camera principală. Simțeam că sufletul mi se separă de trup. Când pictezi un tablou oarecare, tot ce faci e să întinzi culorile pe pânză — este un proces mecanic, prin care vopselurile sunt luate cu o pensulă și împrăștiate pe o bucată de țesătură. Dar când e vorba despre o capodoperă, tabloul nu mai este o simplă reprezentare, ci reușește să înglobeze esența artistului. În cazul unor astfel de lucrări, pânzei i se adaugă un element impondera-

bil — nu-l poți cântări și nu-l poți vedea, dar e acolo! E sufletul artistului.

În celula aceea mică și întunecată, mi-am dorit ca sufletul să mi se elibereze de trup. Sufletul meu s-a înălțat până la cele mai înalte straturi de aer ale pământului, și acolo s-a simțit neîngrădit. Am străbătut văzduhul cu viteza fulgerului și am ajuns acasă: l-am sărutat înainte de culcare pe Navaj, am mutat de la locul lui colierul preferat al mamei, ca să nu-l găsească a doua zi dimineață și l-am privit cu drag pe tata, pentru că avea nevoie de afecțiunea mea. M-am strecurat la picioarele marilor poeți și am călărit cei mai iuți armăsari. Am cutreierat peșterile tăcute ale munților și am speriat vulturul care era gata să înhațe în gheare un șoarece de câmp (astfel m-am opus „voinței“ sale). I-am trecut cu vederea pe muribunzi, căci, în curând, aveau să vină alături de mine, în sferile cele mai înalte ale pământului, dar i-am ajutat pe cei bolnavi să-și îndure suferințele. Am râs de nerozia care lovește fără părtinire atât pe bogați, cât și pe săraci. Toate astea s-au întâmplat în timp ce stăteam întinsă pe spate alături de soțul meu.

Nemișcarea ce domnea în cameră a fost risipită de Shahalad, care a sărit deodată în picioare — credeam că doarme. Când a ajuns în fața ușii, s-a oprit, apoi s-a întors pe călcâie și a venit lângă saltea. S-a aplecat deasupra mea și m-a privit. Zâmbetul și ochii săi vioi nu erau lipsiți de farmec. Apoi s-a întors cu spatele și a plecat.

Când a intrat în camera principală, am auzit uralele zbirilor. „Ești un bărbat pe cinste!“, a strigat unul dintre ei. La puțin timp după aceea, soțul meu s-a întors în cămăruță. Mă gândeam că poate venea pentru o nouă rundă de gătit, dar m-am înșelat: mi-a făcut semn să merg

cu el în camera principală. M-am supus ordinului. Când m-am ridicat în picioare, nu mă durea nimic, însă am simțit că zeama lui mi se prelinge pe coapsă, iar când am intrat în camera principală în urma lui Shahalad, am fost potopită de limbuția neroadă a celorlalți zbiri: „Ce noroc pe capul tău, târfulițo! Ai nimerit unu' cu ștromeleagu' mititel!” și „la zi, fata mea, ești pregătită pentru lecțiile alea grele?” Întrucât stăteam cu fruntea plecată, am văzut cât de netede ajunseseră pavelele tocite de tălpi timp de câteva secole.

Frumusețea mea îl încânta pe Shahalad, pentru că se uita deseori la mine în timp ce se foia de colo-colo. Am văzut câțiva copii care intrau și ieșeau din camera principală, fiecare căutându-și zbirul, ca să afle ce ordine aveau de îndeplinit sau ca să-și primească răsplata. Mi-am dat seama repede că toți copiii de la orfelinat erau crezuți pe cuvânt. Zbirii nu verificau niciodată dacă o sarcină fusese îndeplinită, ci îi răsplăteau pe copii dându-le porunci: „Spune-i bucătarului cutărică să-ți dea orez cu carne!” (Rareori aveai parte de un asemenea tratament.) Pentru că nesupunerea era pedepsită atât de brutal, neîndeplinirea ordinului dat de un zbir presupunea un risc enorm și multă prostie. Dar parte a brutalităților din orfelinat nu urmăreau să pedepsească indisciplina, ci țineau de un sadism nestăpânit. De exemplu, am văzut cum a fost executat un copil de vreo opt ani pentru că a amenințat cu cuțitul pe un altul. După ce l-a pus pe vinovat să stea în genunchi, zbirul a îngenuncheat în spatele său și l-a strâns puternic în brațe. Apoi i-a cerut celui alt să-i taie beregata, în timp ce toți copiii din orfelinat tăceau mîlc și se uitau la ei. De asemenea, violul era destul de frecvent: câte o prostituată mai în vârstă sau chiar o fetiță

era adusă în camera principală, legată pe o masă cu fața în jos și lăsată acolo o vreme, ca să-i satisfacă pe toți cei care ar fi avut chef de ea. Ori de câte ori se întâmpla așa ceva, stăteam deoparte. Am învățat că în orfelinat trebuia să te supui fără să cârtești și că viața îți atârna de un fir de păr — acesta era crezul nerostit al zbirilor.

În cea de-a doua zi petrecută acolo, Wolf, șeful zbirilor, a intrat în camera principală și a strigat:

— Shah, o să-ți scot nevasta la o ceașcă de ceai, ca să mă asigur că se simte bine la noi și că o tratezi cum se cuvine.

Wolf nu era ca toți ceilalți zbiri. Cei aflați în subordinea sa, inclusiv Shahalad, erau murdari și purtau haine zdrențuite, în timp ce Wolf era îmbrăcat îngrijit. În ziua aceea, de exemplu, purta o cămașă albă, impecabil de curată, blugi strânși pe picior și pantofi din piele maro. În plus, avea un chip cu trăsături regulate și era foarte dichisit: proaspăt ras și pieptănat cu grijă. Nu era nici frumos, nici urât. Cea mai izbitoare trăsătură a înfățișării sale era că arăta ca un adolescent de paisprezece ani, când de fapt era mult mai în vârstă; când te uitai la el, aveai impresia că-i o făptură inocentă.

Zbirilor le era teamă de Wolf. Niciunul nu vorbea despre el când nu era de față, de teamă ca nu cumva să fie dat în gât. Când venea în camera principală, se făcea o liniște de mormânt, iar când dădea un ordin, toți îl respectau fără să vocifereze. Cât am stat acolo, nu s-a întâmplat niciodată să-i pună cineva autoritatea la îndoială. Un alt lucru interesant în legătură cu el era că nu locuia în orfelinat, precum ceilalți zbiri, ci undeva în oraș. Apărea în camera principală când te așteptai mai puțin, ca să stea de vorbă cu zbirii mai în vârstă

sau doar ca să se uite la televizor, însă după aceea pleca. Cel puțin o dată pe săptămână, venea cu o servietă cafenie în care se aflau punguțe de mărimi egale pline cu prafuri albe și maro, pastile multicolore și bucăți de lemn castaniu. Orfanii, pe care zbirii îi instruiău cu multă grijă, erau folosiți pentru a livra punguțele la diferite adrese din oraș. Ori de câte ori venea, Wolf zâmbea și vorbea fără să ridice vocea. Orfanii se bucurău când îl vedeau, pentru că întotdeauna le împărțea ba dulciuri, ba o monedă, ba o vorbă bună. Înfrățirea sa de om bun și inocent era foarte eficientă și extrem de înșelătoare.

Wolf mi-a făcut semn să-l urmez, iar eu m-am supus; emana putere prin toți porii.

— Cum te cheamă, micuț? m-a întrebat el.

— Batuk, am răspuns eu cu fruntea plecată.

— Batuk... E un nume frumos. Vreau doar să bem o ceașcă de ceai și să mă asigur că nenorocitul de Shahalad se poartă frumos cu tine. Domnul Gahil a cerut în mod expres să ai parte de o ședere plăcută la noi, pentru că are planuri mari cu tine. Hai să mergem într-un loc mai puțin aglomerat.

În timp ce Wolf mă conducea spre una dintre camerele mai dosnice, marea de zbiri, de orfani și de târfe se despica în fața noastră. Când am ajuns în dreptul unei camere mărișoare, zbirul care se ținea după noi a întins pe saltea o pătură care părea curată, apoi ne-a lăsat singuri. Wolf vorbea atât de încet, încât abia puteam să-l aud, din pricina zgomotului care venea din camera principală.

— Așază-te în genunchi, Batuk, mi-a spus el.

M-am supus, iar el a continuat să-mi vorbească pe un ton blând:

— Mi se spune Wolf, iar treaba mea este să am grijă de toată lumea...

Apoi și-a scos mädularul din pantaloni și mi-a apropiat capul de el — era moale și catifelat. Știam ce trebuie să fac. În timp ce i-l umezeam și i-l lingeam, Wolf îmi explica:

— Trebuie să mă asigur că toată lumea... tu, Shahalad, Gahil... face treabă în mod organizat și e mulțumită... De exemplu, domnul Gahil trebuie să fie sigur c-o să muncești așa cum trebuie, pentru că altfel n-o să poată avea grijă de tine.

Mädularul său răspundea la căldura și la umezeala gurii mele.

— Va trebui să muncești din greu pentru Gahil, dacă vrei haine frumoase și jucării...

Apoi mi-a îndepărtat capul, a scos o punguță din buzunar și a presărat un praf alb pe mädularul țeapăn.

— Batuk, a continuat el, ăsta e un cadou pentru tine. Hai, fii fată cuminte și linge tot zahărul.

Zahărul nu era dulce deloc, ci amar. În timp ce-mi împingea capul înainte și înapoi de-a lungul mädularului cu pielea amară și foarte întinsă, mi s-a aprins în cap o lumină extrem de puternică... Simțeam c-o să explodez, dar m-am lăsat în voia dorințelor lui Wolf.

Când m-am trezit, era noapte. Stăteam întinsă pe saltea, iar pătura fusese luată. Eram goală și simțeam dureri în tot trupul, dar mai ales în gât. Aveam părul umed și rece, iar în cameră mirosea urât. M-am uitat în jur și am văzut că Shahalad stătea la celălalt capăt al camerei și se uita la mine. Când a văzut că m-am trezit și-a supt buzele de parcă ar fi avut în gură o acadea. În ciuda durerilor, mi-am dat seama că și el suferea — sau din pricina mea, sau pentru că se gândea la el.

Shahalad s-a ridicat în picioare, s-a apropiat de saltea și s-a aplecat spre mine. Nu-i vedeam ochii, pentru că era întuneric. Și-a dat jos pantalonii (nu purta pantofi) și s-a întins peste mine. S-a opintit cu atât de multă furie, încât am crezut c-o să mă strivească. După ce și-a dat drumul în mine, am simțit că părul îmi mirosea a urină.

*

Shahalad nu era un soț cu pretenții foarte mari; mă păstra mai ales ca pe un fel de bibelou. Îmi făcea plăcere să joc acest rol. Cu cât le dovedeam mai convingător celorlalți zbiri că era viril, cu atât simțea mai puțin nevoia de a-și demonstra bărbăția în fața mea. Astfel, la vreo săptămână după sosirea mea la orfelinat, Shahalad mă ducea în camera din dos (învățasem că era bine să țip, prefăcându-mă înspăimântată), unde rămâneam chiar și câteva ore. În timp ce stăteam în fund pe saltea, țipam din când în când, dând de înțeles că eram în culmea extazului, iar alteori strigam: „Mai vreau!“ Fusesse în întregime ideea mea, iar Shahalad era încântat de ea.

Programul întrevederilor noastre în camera din spate varia de la o zi la alta. Uneori, Shahalad se prăvălea peste mine și făceam o prăjitură, dar gătitul nu dura mult și era din ce în ce mai puțin dureros, pentru că începusem să mă obișnuiesc. Și-mi era tot mai ușor să ajung în cele mai înalte straturi de aer ale pământului. Alteori, pur și simplu îmi vorbea: de cele mai multe ori, îmi istorisea întâmplări petrecute în orfelinat. Mi-a povestit în repetate rânduri despre bătăile și cruzimile pe care le îndurau copiii — cred că voia să se elibereze de suferința pe care i-o pricinuiau toate aceste abuzuri. Mi-a povestit și despre

isprăvile lui Wolf, în parte cu admirație, în parte cu ură. Odată a adus vorba despre un frate mort, dar nu mi-a spus nimic altceva despre el sau despre familia lui. Altă dată, mi-a spus că mă place. Din câte mi-am dat seama, nu se aștepta ca și eu să-i spun ceva, ceea ce-mi convenea, pentru că nu aveam nimic de spus. Erau și dăți când stăteam pe saltea chiar fără să scoatem o vorbă. Shahalad fuma și amândoi ne simțeam împăcați. Uneori îmi doream ca aceste întâlniri să nu se mai termine niciodată și cred că și el își dorea același lucru.

Între întâlnirile cu Shahalad în camera din spate, nu aveam mare lucru de făcut așa că, în cea mai mare parte a timpului, ardeam gazul în camera principală. Preferam să mă retrag pe o bancă de lemn așezată într-un loc mai dosnic, pe care puteam să stau în fund sau să mă întind și să privesc la ceea ce se întâmpla în jur. Mie îmi plăcea să stau singură, în schimb, celelalte fete umblau de colo-colo prin camera principală. Nu doar casta zbirilor avea o ierarhie, ci și cea a nevestelor. Toate își etalau coapsele și își dezveleau sânii, iar uneori flirtau cu zbiri care nu le erau soți, ceea ce stârnea deseori gelozii și bătaii înfiorătoare între ele. Alteori, luau parte la pedepsirea unei prostituate de stradă care era adusă în camera principală ca să i se „aplice o corecție”, fie pentru că se puturoșise, fie pentru că nu mai aducea suficienți bani. În astfel de cazuri, soțiile sau dădeau o mână de ajutor la legarea femeii, sau încurajau pe câte un zbir s-o „facă praf”. Odată, una dintre soții a vârat o sticlă de bere într-o prostituată de stradă foarte urâtă, spunând: „Cred că acum o să se descurce mai bine!” Am băgat de seamă că soțiile — unele erau doar cu puțin mai în vârstă decât mine — dădeau dovadă de o sălbăticie inimaginabilă,

care cred că era motivată de cele mai multe ori doar de instinctul de conservare. Așa că, în cea mai mare parte a timpului, preferam să mă fac una cu scaunul din fundul camerei, încercând să nu ies în evidență cu nimic.

În cea mai mare parte a timpului, zbirii, cu excepția lui Shahalad, mă lăsau în pace. În orfelinat funcționa regula strictă potrivit căreia un zbir nu avea voie să ducă într-una dintre cămăruțele dosnice soția altuia și cât am stat acolo, nimeni n-a încălcat această regulă. Desigur, Wolf era excepția. Nu eram preferata lui Wolf și nu m-a mai dus vreodată în cămăruțele din spate, dar, ori de câte ori îl vedeam sau când îl surprindeam aruncându-mi o privire, mă treceau fiori și mi se zbârlea părul. E drept că vânățiile pe care mi le făcuse s-au vindecat destul de repede. Preferata lui era soția altui zbir — o fată mai în vârstă, foarte înaltă și extraordinar de frumoasă, căreia îi plăcea grozav să fie privilegiata lui Wolf și care, știindu-se la adăpost, își lua deseori soțul peste picior de față cu toată lumea; până când, într-o bună zi, a dispărut fără urmă. În scurtă vreme, mi-am dat seama că Wolf le aplica tratamentul de bun-venit tuturor nevestelor noi, făcându-i mare plăcere să sădească în ele frica și ura. Dar nu domina doar soțiile, ci și pe zbiri. Doi ani mai târziu, când eram pe Strada Mare, am aflat că, în cele din urmă, zbirii s-au răzvrătit împotriva lui Wolf și l-au ciopârțit cu cuțite și cu sticle sparte. L-au hăcuit atât de bine, încât l-au dus la groapa de gunoi în vreo douăzeci de pungi de hârtie. Ascensiunea și decăderea fac parte din destinul oricărui mare conducător.

*

Pe Puneet l-am întâlnit prima oară în cea de-a doua săptămână petrecută la orfelinat. Pe la prânz, în toiul arșiței, Shahalad m-a dus într-o cămăruță din spate și am făcut repede o prăjitură, apoi am adormit amândoi. Am fost treziți de zarva care s-a stârnit dintr-odată în camera principală, iar Shahalad a sărit în picioare și a zbughit-o. Câteva minute mai târziu, am intrat agale în camera principală și m-am îndreptat spre băncuța mea. Acolo l-am găsit pe Puneet, un băiat frumușel, care pe vremea aceea avea opt ani. Stătea cu genunchii la piept, iar pe obraji i se vedeau câteva lacrimi. Era slab, iar părul său negru era plin de praf. Tocmai fusese adunat de pe străzi.

La fel ca mulți vagabonzi înfometăți, Puneet fusese prins șterpelind niscaiva mâncare din piață, iar apoi, trimis la orfelinat. Așa ajung la orfelinat cei mai mulți dintre copii: sunt prinși în timp ce săvârșesc delictе mărunte de către un vânzător, de un alt copil de la orfelinat sau chiar de un polițist. Apoi e chemat un zbir să-l ia și să-l ducă la orfelinat. Când zbirul a venit să-l ia de la vânzătorul de fructe care-l prinsese, Puneet era legat de gât și de mâini de un stâlp de iluminat stradal. Zbirul și-a dat seama imediat de potențialul lui. Cei ca el sunt folosiți sau ca băieți, sau ca băieți-fete — aceștia din urmă se îmbracă la fel ca fetele. În mod inevitabil, Puneet a ajuns băiat-fată, pentru că avea o înfățișare ușor feminină. În timp ce eu și Shahalad dormeam, zbirul l-a adus în casa de cărămidă. Wolf l-a luat în primire imediat și, înainte să-l încredințeze unui zbir, i-a făcut inițierea — noii băieți-fete erau cea mai mare desfătare a lui Wolf. Auzisem țipetele lui Puneet cu câteva ore mai înainte, dar nu le luasem în seamă, pentru că urletele de tot felul făceau parte din atmosfera obișnuită a orfelina-

tului. Wolf a petrecut cu el câteva ore bune și doar o problemă apărută în rutina orfelinatului l-a determinat să-l lase în pace pe Puneet.

În timp ce Wolf era ocupat cu acea problemă care părea să devină din ce în ce mai gravă, eu m-am așezat lângă Puneet și ne-am uitat împreună la zbirii care se strângeau în camera principală, în jurul șefului lor. Problema era că un alt orfelinat ne încălcase teritoriul. Linia de demarcație între cele trei mari orfelinate din oraș era bine stabilită și rareori încălcată. Ceea ce se petrecuse în ziua aceea era o excepție, fără îndoială. Wolf, care întotdeauna vorbea calm, i-a îndemnat la precauție. Pentru prima oară de când eram acolo, unul dintre zbiri nu a fost de acord cu el, susținând că trebuia să-și apere teritoriul cu forța. Din pricina îmbulzelii, n-am reușit să văd ce s-a întâmplat, dar cert e că zbirul care i s-a împotrivit a zbughit-o din adunare răcnind și cu sângele șiroindu-i din gât. Toți ceilalți păreau să fie de acord cu abordarea lui Wolf.

Criza produsă de încălcarea sferelor de influență i-a frământat pe zbiri toată noaptea, așa că am putut să rămân singură cu Puneet câteva ore. Am stat pe bancă alături de el, urmărind ce se întâmpla în jur, dar n-a dat niciun semn că mi-ar fi remarcat prezența. Fiindcă eram obișnuită să stau singură, fără să spun nimic ore-n șir, tăcerea lui Puneet nu mă deranja deloc. Stăteam împreună, singuri, fără să scoatem o vorbă.

De obicei, când se lăsa noaptea, zbirii își duceau nevestele la culcare. Întrucât camerele din spate erau mai puține decât zbirii, multe dintre cupluri erau nevoite să împartă câte una. (Unele cupluri dormeau în camera principală.) Dar noaptea aceea a fost diferită de celelalte, pentru că zbirii care nu plecaseră cu Wolf să vadă ce se

întâmplase au rămas în camera principală. Toți erau tăcuți și încordați. La televizor se transmitea un meci de crichet, dar în rest nu se auzea nimic. În cele din urmă, pleoapele lui Puneet au coborât încet-încet, iar capul i-a căzut într-o parte. Adormise. M-am dat jos de pe bancă ușurel, ca să aibă mai mult loc, iar când a ajuns la orizontală, am văzut o pată de sânge pe locul unde stătuse cu fundul: sângele se uscaseră deja și căpătase o culoare maronie. Am dormit pe podea, la picioarele lui.

S-a dovedit că Wolf procedase corect. După cum am aflat mai târziu, nu se întâmplase mare lucru — era vorba despre o singură bandă de spărgători, care pătrunsese pe teritoriul nostru. Problema a fost rezolvată chiar în noaptea aceea: Wolf și câțiva dintre zbirii noștri s-au întâlnit cu șefii de la celălalt orfelinat. Se pare că au fost plătite și niște daune; Shahalad nu știa exact în ce constataseră, dar amândoi am presupus că banda de spărgători ajunsese în marea groapă de gunoi a Mumbaiului.

În noaptea următoare, am avut pentru prima oară visul cu negustorul de pălării. M-a tulburat grozav chiar și atunci, deși nu știam că avea să revină de multe ori. A fost o experiență atât de vie, încât m-am trezit în toiul nopții, încercând să prind pălăriile care se rostogoleau în jurul meu. Am simțit că drumul meu prin bazar era o prevestire. Nu m-am înșelat, pentru că, trei zile mai târziu, a venit Mamaki Briila să mă ia.

După ce a intrat în camera principală, a stat la taclale cu zbirii, iar aceștia îi spuneau „Hipopotamule”. Mamaki nu s-a simțit jignită, ci a râs de parcă ar fi fost un nume de alint. Am plecat împreună cu Hipopotamul spre Strada Mare — mergeam pe jos, dar nu eram legată. Habar n-aveam că destinul lui Puneet era legat de al meu.

Câteva săptămâni mai târziu, s-a instalat în cuibușorul aflat la două uși depărtare de al meu. N-am apucat să-mi iau la revedere de la Shahalad.

*

E drept că Puneet a răs la gluma de ieri despre soțul Hipopotamului, dar e în continuare un nenorocit ursuz. Nu mi-e de niciun folos dacă stă toată ziua abătut! Pfui!

Mă uit pe stradă și văd un bătrân cărunt și adus de spate care se îndreaptă spre mine. Poartă un costum maro, nițel cam mare pentru el, iar în mâna dreaptă ține un baston lucios din oțel. Capătul de jos al bastonului are trei vârfuri acoperite cu câte un dop de cauciuc. Cârja pare indestructibilă, dar, în rest, înfățișarea bătrânului e cea a unui om foarte fragil. Viața lui e la fel de firavă precum aceea a unui cuvânt care a intrat sub guma de șters.

De fiecare dată când își mișcă bastonul, are aerul unul ceasornicar ce potrivește o rotiță în mecanismul unui ceas. După ce pune jos cei trei dinți ai cârjei cam un braț mai în față, piciorul său stâng avansează vreo cincisprezece centimetri: *târș, târș, târș*. După ce stângul și-a atins ținta, bătrânul face o pauză. Apoi vine rândul dreptului: *târș, târș, târș*. Această încetineală ar fi de înțeles numai dacă bătrânul ar fi sigur c-o să trăiască o veșnicie: în acest caz, timpul ar fi cu totul neînsemnat. Dar e limpede că-i cu un picior în groapă. Poate îi e temă că, dacă alunecă, o să cadă în ea și cu celălalt picior.

Dar cel mai amuzant este că, în timp ce înaintează cu această încetineală chinuitoare, își ține testiculele cu mâna stângă, ca și cum s-ar teme că or să-i cadă. Le strânge atât de tare, încât i se văd foarte bine articulațiile și

încheieturile degetelor. Mă uit la el, dar el privește în gol, cu un chip complet inexpresiv. Pot să jur că l-am urmărit cam o oră, timp în care a făcut doar cincizeci de pași. Și sunt sigură că n-o să facă nicio prăjitură cu mine. Vă dați seama că aș fi pierdut cu el toată ziua. Voiam să i-l arăt lui Puneet, însă ce rost avea să mă deranjez?

Dar vai, ce nenorocire! Din celălalt capăt al străzii, coborând panta voios, vine Nas-Strâmb, pentru repriza săptămânală de gătit. Să-l fi văzut prima oară când a făcut prăjituri cu mine! Pe spate îi curgeau șiroaie de transpirație, iar când mi-a zis: „Îți mulțumesc!“, a rostit silabele la fel de greoi pe cât își mișca picioarele moșul cu baston. Vasăzică, iată că Nas-Strâmb se apropie de cuibușorul meu, pășind vesel pe stradă, de parcă s-ar duce la o aniversare.

După ce-am terminat, Nas-Strâmb s-a îmbrăcat și s-a aranjat, iar înainte să iasă din cuibușorul meu, m-a ciupit de obraz cu aerul că și-ar fi luat la revedere de la nepoata lui preferată.

— Ți-am făcut o favoare, scumpa mea, a spus el.

Ca să fiu sinceră, chiar îmi făcuse o favoare, pentru că terminase prăjitura în cinci minute, deși stătuse cu mine vreo oră.

— Un director de la compania unde lucrez (habar n-aveam unde lucra, dar sunt sigur că făcea treabă de proastă calitate) a tot întrebat prin birou dacă nu cumva știe cineva o fată drăguță pentru o petrecere. I-am spus să vină aici și să ia fata care are la ușă o draperie verde.

— Ah! am zis eu. Sunteți foarte drăguț. (Habar n-aveam cum îl cheamă și, bineînțeles, nu-i puteam spune „domnule Nas-Strâmb“.) Data viitoare o să vă dau ceva în plus.

L-am tras către mine și l-am îmbrățișat, iar după ce i-am spus că-i eram foarte recunoscătoare, știind prea bine că avea să fie încântat de această declarație, am uitat complet de el.

În noaptea aceea, după ce se potolise forfota nocturnă, pe Strada Mare a apărut un taxi care a oprit în apropiere de cuibușoarele noastre. Din mașina albă a coborât un bărbat chipeș. Era robust, avea trăsături bine conturate și emana forță, la fel ca un ceai proaspăt. În lumina farurilor, se vedea că purta un costum azuriu. E uimitor cât de repede se poate mișca Mamaki atunci când simte mirosul banilor: s-a năpustit asupra nou-venitului cu agilitatea unei capre-de-munte. Bărbatul privea spre cuibușorul meu. Draperia verde era puțin dată la o parte, iar becul mititel atârnat de tavan mă lumina din spate. S-a uitat la mine îndelung, dar nu știu dacă a reușit să-mi vadă fața. Apoi mi-am amintit ce-mi spusese mai înainte domnul Nas-Strâmb. Bărbatul a stat de vorbă cu Mamaki câteva minute, apoi mi-a aruncat iarăși o privire și s-a urcat în taxi. Mașina albă a demarat în trombă și era cât pe-acți să dea peste o bătrână care, la adăpostul întunericului, căra spre Strada Hoților niște saci burdușiți. Chiar și după ce a dispărut taxiul, Hipopotamul încă mai făcea semn cu mâna, zâmbind cu gura până la urechi.

A doua zi, am simțit că în aer plutea ceva neobișnuit. La cină am primit orez, carne, fructe și iaurt aromat, iar când am început să mănânc, Mamaki a intrat în cuibușor cu mersul ei legănat și s-a așezat pe tron, alături de mine. Fața îi era roșie ca focul de la atâta efort și din

cauza emoțiilor. Avea o limbariță de zile mari: vorbea ca nebunii care ar vrea să spună mai multe cuvinte decât pot rosti buzele:

— Batuk, scumpa mea, bărbatul care-a venit azi-noapte... (*puf, puf*) ăla care-a coborât din taxi... (*puf, puf*) o să trimită mai încolo o mașină, ca să te ducă la un hotel... la o petrecere. Un hotel! a repetat ea, de parcă mi-ar fi vorbit despre rai. Să-ți spun ceva, draga mea, a continuat ea cu un zâmbet fals, ai să stai acolo cât îți poștește inimioara, iar dacă o să faci treabă bună pentru mine, îți promit c-o să ai parte de mâncare ca asta câteva săptămâni la rând.

Mă improșcase cu scuipat din cap până-n picioare. Eram scârbită, dar nu încăpea îndoială că aveam de-a face cu ceva nemaipomenit, așa că am zâmbit.

Acum am rămas singură. Nu mi-a mai fost frică din seara în care mi-am întâlnit unchii, dar iată că sentimentul acela a revenit.

Așa se încheie jurnalul albastru.

Coli numerotate găsite la hotelul Imperial din Mumbai

La vreo oră după lăsarea nopții, un taxi alb a oprit în fața cuibușorului meu. E limpede că Mamaki stătea pitită în întuneric, pentru că, imediat ce-a văzut mașina, i-a sărit în întâmpinare ca un broscoi țicnit. Era foarte caraghioasă: zâmbea și se ploconea întruna. La un moment dat, am avut impresia că or să-i iasă sânii din rochie, dar, din fericire, întăriturile din sârmă ale sutienului au rezistat. După ce Hipopotamul a făcut cel puțin zece plecăciuni, din mașina albă a coborât același bărbat care venise cu o noapte înainte — purta tot costumul azuriu. I-a dat un plic lui Mamaki, iar ea l-a înhățat și l-a deschis. Hipopotamul s-a întors cu spatele, a scos din plic cel mai mare teanc de bancnote pe care l-am văzut vreodată și a început să le numere, bolborosind cine știe ce. Când a ajuns la jumătatea teancului, s-a uitat la mine și mi-a strigat:

— Batuk, haide, urcă-n mașină! Mai repede!

Șoferul taxiului s-a dat jos din mașină. Era un bărbat înalt și gras, care mirosea la fel de urât ca toți bucătarii mei, îmbrăcat cu o uniformă militară slinoasă, de culoare cafenie.

— Urcă în mașină! Lângă mine... mi-a spus el pe un ton disprețuitor, ascuns sub o politețe prefăcută.

Mi-am închipuit că încerca să pară politicos de dragul celui care-i dăduse lui Mamaki plicul cu bani. După ce mașina a luat-o din loc, bărbatul cu costum azuriu, care se așezase pe bancheta din spate, m-a întrebat:

— Vasăzică, te cheamă Batuk?

Am făcut prăjituri și pe bancheta din spate și pe scaunul din față, așa că sunt obișnuită să umblu cu mașina pe străzi. Îmi place foarte mult să ascult radioul în timp ce mă plimb. Nu-s deloc pretențioasă când vine vorba despre muzică: pur și simplu, mi se par fascinante unduirile sunetelor, felul în care urcă și coboară. Habar n-am cum poate muzica să stârnească emoții, dar întotdeauna reușesc să-mi armonizez trăirile cu ritmul ei. Mă mânca limba să-i cer șoferului să pună niște muzică, dar n-am îndrăznit. Când am ieșit de pe Strada Mare, șoferul a întors capul spre mine și mi-a vorbit cu un dispreț fățiș:

— Domnul ți-a pus o întrebare... N-ai auzit?

Dintr-odată, m-a izbit o durere de cap cruntă: aveam senzația că mi se strânge în jurul frunții o fâșie de pânză umedă. M-a cuprins un val de disperare și mi-a venit să vomit.

— Da, mă chemă Batuk, am răspuns eu cu fruntea plecată.

— Vorbește mai tare! a strigat șoferul.

— Am auzit, a intervenit din spatele umărului meu drept vocea catifelată a bărbatului în costum azuriu.

— Batuk... E un nume neobișnuit. Bine, Batuk, să știi că n-ai niciun motiv să te temi. Vreau doar să-ți fac

cunoștință cu un prieten. Dacă nu vă înțelegeți, nu-i nimic. Ce părere ai?

Cu fiecare cuvânt pe care-l rostea, simțeam că fâșia de pânză din jurul frunții mele se strângea și mai tare. Am întors capul către bărbatul de pe bancheta din spate: aproape că m-au durut ochii de la azuriul costumului său. Am reușit să mă gândesc la un zâmbet, apoi să mi-l dăltuiesc pe față, dar am avut nevoie de forța unui ciocan care sfarmă un bloc de piatră.

— Vă mulțumesc, am spus eu. N-am nimic împotriva.

— Ești foarte drăguță, Batuk, mi-a spus el pe un ton blând. Sunt sigur că prietenul meu o să te placă.

Apoi m-am întors și am privit traficul de noapte din Mumbai. Când am oprit la un semafor, s-au apropiat de mașină trei copii cerșetori: unul dintre ei avea o umflătură enormă pe gât, celălalt, un ochi de sticlă, iar al treilea, un braț amputat. Se știe foarte bine că cei mai valoroși cerșetori sunt copiii mutilați și e foarte probabil ca un zbir să-i fi tăiat mâna celui de-al treilea numai ca să-i sporească valoarea. Însă cei doi bărbați din mașină n-au fost impresionați, așa că geamurile portierelor au rămas închise, iar când s-a făcut verde, ne-am continuat drumul. În timp ce mergeam de-a lungul promenadei, am văzut oceanul pentru prima oară. Aleea era mărginită de palmieri încărcăți cu ghirlande luminoase. Negustori ambulanți vindeau pe tarabe improvizate fructe și mâncare caldă gătită pe grătare ruginite. Străini și indieni bine îmbrăcați mergeau agale, iar unii dintre ei țineau de mână câte un copil. Erau oameni curați și dichisiți, foarte diferiți de cei pe care-i vedeam zilnic pe Strada Mare; zâmbeau sau râdeau și nu se uitau chiorăș unii la alții. Pe de altă parte, acești bogăteni bine

îmbrăcați nu erau decât un șuvoi uman care își croia drum prin lume. Toți se îndreptau spre locuri pe care nu le puteam vedea și, privindu-i pe fereastra taxiului, am simțit că eu eram cea care stăpânea acest fluviu uman. Poate că arborele avea dreptate: poate că totul fusese creat numai pentru mine.

Din când în când, câte un grup de cerșetori ieșea din întuneric și acosta bogătanii, dar se retrăgea când era întâmpinat cu gesturi ostile. Am văzut chiar și un indian care l-a scuipat pe unul dintre cerșetori, dar n-am apucat să văd ce-a făcut cerșetorul, pentru că mergeam prea repede.

Hotelul era o clădire uriașă cu fațada din piatră gălbuie și cu ferestre enorme. Prin ferestre se vedeau candelabre gigantice care atârnavă de un tavan invizibil din exterior. Chiar deasupra intrării era amenajată o verandă luminată, de unde oaspeții hotelului puteau admira oceanul cu un cocteil în mână, protejați de sâcâielile cerșetorilor. Mamaki avea dreptate: totul era superb. Nu plecasem din cuibușor în zdrențe, ci cu sariul stacojiu pe care-l purtam în timpul orelor de lucru. În clipa când am dat să intru în hotel în urma domnului cu costum azuriu, m-am văzut în geamul unei ferestre: nu eram curată, dar frumusețea mea trupească răzbătea de dincolo de murdărie la fel ca focul prin hârtia de orez.

Am intrat pe o ușă rotativă uriașă, făcută din sticlă: o fată de cincisprezece ani, al cărei trup începuse să semene cu al unei femei, a pătruns prin poarta magică a palatului său. Aveam coapse cărnoase, sâni minunați și

ținuta unei prințese. În ultima vreme, sfârcurile mi se măriseră și căpătaseră o culoare mai închisă, iar subsuorile și vulva mi se acoperiseră cu perișorul mătăsos al cărui parfum îi ademenește pe bărbați și îi face să-și piardă mințile. După ce am trecut prin ușa rotativă, m-am oprit și m-am admirat o clipă într-o altă fereastră. Bărbații și-au ridicat ochii din ziare sau și-au luat privirea de la soțiile lor — poate pentru că eu eram desculță, iar ei purtau pantofi.

Am traversat holul palatului, ținându-mă după bărbatul cu costum azuriu. Curioșii care ne urmăreau nu știau ce era cu noi. Un tată cu fiica lui? Un unchi cu o nepoată? Adevărul era acesta: un intermediar și o prostituată. Am intrat amândoi într-o cutie în care se afla un om îmbrăcat în haine de servitor, iar intermediarul i-a cerut să ne ducă la etajul șaptesprezece. Ușile cutiei s-au închis. Dacă nu s-ar fi aflat lângă mine bărbatul cu costum azuriu, mi s-ar fi făcut frică. M-am uitat pe jos, căutând o gaură în podea, crezând că ne aflam într-o toaletă. De asemenea, era cam prea înghesuită ca să fie sala tronului... Cutia s-a zdruncinat ușor și tot trupul mi s-a crispat. Apoi am simțit că se mișcă și mi-am ținut respirația. Dar apoi cutia mi-a cântat un pic — era un fel de bâzâit catifelat: „Batuk, mi-a spus ea, bine ai venit în templul meu!” Când s-au deschis ușile cutiei, am reînceput să respir. Ne aflam într-un alt loc. Eram la porțile unui templu, iar în fața noastră stătea ușierul.

Un bătrân în pantaloni și cămașă din bumbac alb stătea pe un taburet lângă două uși enorme, larg deschise. Purta o pălărie de pai, era desculț și se uita țintă în podea. Am trecut pe lângă el de parcă am fi fost invizibili și am intrat într-o cameră ale cărei dimensiuni nu mi

le-aș fi putut imagina niciodată. Durerea de cap îmi trecuse de tot. Eram copleșită de atâta spațiu.

Mi-am dat seama că, din pricina tavanului foarte înalt, camera părea și mai mare decât era. Totul strălucea. În stânga mea era o ușă care dădea într-o altă cameră: am aruncat o privire înăuntru și am văzut un pat acoperit cu o pătură verzuie. În dreapta se afla o masă lăcuită înconjurată de șase scaune, iar în față, două sofale mari și două fotolii. În fața sofalelor, pe o măsuță de lemn, era așezat un televizor cât mine de înalt, iar între sofale și televizor, se afla o masă de sticlă pe care erau împrăștiate câteva cărți. Chiar și cărțile erau mari, iar copertele lor lucioase reflectau lumina candelabrului.

În ciuda dimensiunilor sale, camera era dominată de ceea ce se afla pe peretele din față mea: blana și capul unui tigru. Capul îi era orientat în jos, dând impresia că tigrul ar fi încercat să coboare de pe perete. L-am privit țintă în ochi: părea să zâmbească, poate pentru că era bucurios că fusese omorât și atârnat într-o odihnă veșnică într-un palat atât de luxos. Sub capul său erau fixate cruciș două săbii de argint — se sugera că fusese ucis cu acele arme. Dar nu prea cred că tigrul a fost omorât cu sabia, pentru că omul rareori renunță la o parte din puterea sa de dragul corectitudinii.

Fără să stau prea mult pe gânduri, am început să mă plimb prin cameră. Covorul era atât de moale, încât aveam impresia că pășesc pe nori. Bărbatul în costum azuriu căuta ceva în portofel, dar nu părea să se grăbească. M-am apropiat de scaune, atingându-le speteaza catifelată, apoi am lăsat masa lăcuită în urmă și m-am apropiat de ușa care dădea în cealaltă cameră. Deși eram copleșită de lucrurile pe care le vedeam și de mirosul care domnea

Înăuntru (totul mirosea a curat), n-am uitat de ce fusesem adusă acolo. M-am întors cu fața spre bărbatul în azuriu, care rămăsese în picioare lângă ușă și se uita țintă la mine, răsucind între degete un cartonaș alb.

Imediat ce m-am întors către el, s-a uitat spre dormitor și a strigat: „Hita!“ Mă așteptam s-o văd ieșind din cameră pe asistenta de la spitalul misionarilor, cu un zâmbet larg pe chipul său bucălat. Mi-a trecut prin minte că Hita a găsit o partidă bună (desigur, nu profesorul), că a venit să mă salveze din ghearele Hipopotamului și că voia să devin fiica ei (ceea ce nu m-ar fi deranjat deloc). Plăsmuirile de felul acesta au viața unei picături de ploaie: imediat după ce-o vezi, cade pe pământ, se sparge și dispare. Din dormitor a ieșit o Hita dichisită, care nu avea niciun pic din fericirea radioasă a tizei sale. A intrat pe ușă cu aerul că fusese chemată pentru o întâlnire de afaceri extrem de importantă. Privea drept înainte, iar fața îi era precum trupul: uscățivă și fermă.

— Da, domnule Vas! a spus ea pe un ton rece, dar politicos.

Purta un costum simplu din bumbac alb, cu căptușeală în dungi albe și roșii. La prima vedere, părea o femeie orientată spre tot ce-i simplu și practic, dar am simțit că în străfundul ei zăceau lucruri pe care nici ea nu le cunoștea.

— Ea e Batuk, i-a spus bărbatul cu costum azuriu, apoi s-a întors către mine: Hita o să te spele și o să te aranjeze. Poți să-i ceri tot ce vrei. Ne vedem mâine.

Mi-a zâmbit fără niciun pic de căldură, apoi a plecat.

Ușa s-a închis în urma costumului azuriu. Se pare că ușierul adormise, pentru că a tresărit atunci când a plecat intermediarul. Hita s-a întors către mine și m-a măsurat din cap până-n picioare, de parcă ar fi examinat o rochie.

— Uite cum stă treaba, târfulițo, mi-a zis ea punându-și mâinile-n sân, nu uita că știu foarte bine cu ce te ocupi. Și nu care cumva să faci pe prințesa cu mine, dacă vrei să nu te chelfănesc!

N-am zis nimic, dar știam că n-ar fi dat în mine, pentru că mă aflam acolo ca să satisfac poftetele stăpânului ei — bărbatul în azuriu sau altcineva. Și chiar dacă ar fi avut de gând să mă pocnească, amenințarea ei mă lăsa rece, pentru că, după cum arăta, n-ar fi fost în stare să-mi provoace o durere suficient de mare cât să-mi pese; aproape că am devenit imună la durere. Dar am înțeles că mi-ar putea fi de folos să intru în grațiile Hitei, așa că m-am prefăcut foarte supusă.

Lui Puneet i-ar fi plăcut să vadă cu cât talent îmi jucam rolul. Actrița Batuk a ingenuncheat în fața Hitei, apoi și-a lipit fruntea de covorul pufos.

— Vă implor, stăpână! Vă implor să nu mă loviți! Am fost bătută de atâtea ori... Am să fac tot ce-o să-mi porunciți. Promit!

Ba chiar am reușit să vărs lacrimi de crocodil, așa că atunci când am ridicat capul, rămânând în continuare ingenuncheată, aveam ochii umflați de plâns. Era limpede că mica mea reprezentație o impresionase; era atât de înduioșată, încât s-a aplecat și mi-a întins mâna.

— Hai, Batuk, ridică-te! N-ai de ce să plângi. N-am să-ți fac niciun rău. Hai, scumpa mea, ridică-te!

Am luat-o de mână, m-am ridicat și m-am simțit vinovată pentru că o păcălisem cu atâta artă. Apoi am

început să plâng din nou. Prima lacrimă mi s-a prelins pe obrazul stâng. Cea de-a doua, pe același obraz. Apoi am simțit că-mi curge o lacrimă din ochiul drept — nu era născută din ipocrizie, ci dintr-o disperare autentică, intensă și nestăvilită. Prima lacrimă s-a prelins pe obraz, mi-a atârnat o clipă de bărbie, apoi a căzut pe covor; celelalte două au urmat același drum. Apoi am început să plâng în hohote. Nu mai plânsesem din ziua în care fusese lăsată în casa domnului Gahil, cu mulți ani în urmă. Am dat frâu liber sentimentului că eram singură într-o lume plină de răutate și că fusesem smulsă din ade-vărata mea viață. Dintr-odată, fluviul de iubire care zăcea îngropat în adâncul meu a început să se reverse năvalnic. Hita m-a strâns la pieptul ei sfrijit, iar eu am închis ochii, ca să mă afund în întuneric.

Și-a sprijinit bărbia de creștetul meu și m-a mângâiat ușor pe păr, fără să spună nimic. Abia atunci mi-am dat seama că șuvoiul de lacrimi nu fusese stârnit de mâna pe care mi-o întinsese Hita, nici de prezența ei, nici de camera somptuoasă în care mă aflam, nici de sutele de bărbați care mă vizitaseră și nici de cerneala neagră, ci de mirosul pe care îl împrăștiau hainele Hitei. Când am tras aer în piept, am simțit miresmele râului, ale râului din care beam apă când eram mică și în care mă scăldam, spălam rufe și înotam. Am simțit că avea aceeași origine ca și mine. Dar când am pătruns și mai adânc în străfundurile acelei femei, mi-am dat seama că ea însăși mirosea a râu, nu hainele pe care le purta — ea însăși era râul. În timp ce plângeam, șiroaiele de lacrimi mi se prelingeau prin șanțulețul pe care-l formau sânii ei mititei. Ne-am scufundat amândouă în râu. Nu eram nici ca doi iubiți, nici ca o mamă și pruncul ei, ci deveniserăm o singură

făptură, pentru că împreună alcătuiam un singur râu. Dacă amesteci apa dintr-un potir cu apa dintr-altul, oare vei mai putea să le deosebești? Nu, pentru că s-au contopit și alcătuiesc o singură apă — nu mai sunt separate de nimic. Trupurile femeilor, care sunt dăltuite atât de fin, sunt vase care poartă apă pe întreg pământul. Așa cum torn un pahar de apă în altul, tot astfel m-am revărsat eu în Hita, iar ea s-a amestecat cu mine și astfel am devenit o singură picătură.

Bărbații sunt niște căutători. Ei încearcă să se strecoare în noi prin gurile lor umede, prin transpirația și mădularul lor. Dar ei nu caută decât să se întoarcă în râul care este fiecare femeie. Să vă explic! Bărbatul purcede din apa unei femei; este purtat o vreme în această apă, până când, la naștere, înoată afară din ea. Și care este primul lucru pe care îl face un bărbat când iese din noi? Încearcă să sugă de la sânul nostru și să soarbă râul în el, pentru că fără femeie rămâne gol. Tot restul vieții sale, bărbatul își aruncă păcatele și gunoaiile în râu, iar la sfârșit, cadavrul său este mai întâi ars, apoi aruncat într-un fluviu, iar fluviul este o femeie.

Oare e o corvoadă că sunt mijlocul prin care bărbatul își satisface poftele? Mădularul său se deșartă în mine sau își împrășteie sămânța pe buzele mele — oare este o corvoadă sau rolul pe care trebuie să-l duc la îndeplinire, întrucât sunt receptaculul său? Dacă bărbatul nu-i decât un căutător, atunci eu sunt un vas de lut. Stă în firea lui să-și caute originea. Iată-mă, am fost modelată din argilă, colorată că să-i fiu pe plac, iar apoi întărită într-un cuptor încins. Sunt strachina lui! Mă poate sfărâma, însă ar fi o nebunie să facă una ca asta, pentru că tocmai pe mine mă caută. Stă în firea lui să vrea să se golească în

mine, iar într-a mea, să-l primesc. Femeia își cunoaște destinul. Dar, fiți cu băgare de seamă! Unele dintre noi au găuri, altele sunt crăpate, iar altele sunt atât de fragile, încât pot fi sparte cu un singur bobârnac. Unele dintre noi nu-s smălțuite, iar altele sunt urâte (să fim cinștiți), dar sunt foarte încăpătoare. La urma urmelor, toate astea nu-s importante, pentru că noi, vasele de lut, îi primim, iar ei sălășluiesc în noi. Apoi ne apropiem încetșor de râu și îi vărsăm în matca din care au ieșit.

Sunt un lac cu o adâncime nebănuită și cu o capacitate imposibil de calculat. În mine se varsă toți bărbații.

Când ne-am dezlipit una de alta, Hita mi-a spus:
— Hai să te îmbăiez, Batuk.

*

Baia era la fel de somptuoasă ca și celelalte camere din Apartamentul Tigrlui. Podeaua și pereții erau acoperiți cu plăci de piatră cafenie, foarte bine lustruită. Am văzut două chiuvete lucioase cu robinete de argint, prosoape albe, un closet și o cadă. Closetul era sculptat în piatră albă și strălucea precum chiuvetele, iar deasupra avea un capac. În stânga closetului, era un sul de hârtie igienică prins într-un suport fixat de perete: o limbă de hârtie aștepta cu nerăbdare să-ți lingă fundul. Baia era atât de încăpătoare, încât ar fi putut adăposti și un bou. Ca să ajungi la cadă, urcai trei trepte făcute din aceeași piatră ca plăcile care acopereau pereții. Apa scotea aburi, iar stratul de spumă de deasupra era atât de gros, încât părea că o să am nevoie de un cuțit ca să-l tai. Am urcat treptele cu aerul că m-aș fi apropiat de tronul reginei și

m-am băgat în cadă ca un bețiv care își moaie buza de sus în gulerul unui pahar de bere. Când am simțit căldura apei, mi-am adus aminte de ultima oară când mă scufundasem într-o cadă cu apă fierbinte: atunci mă spălase bătrâna, iar acum avea să se ocupe de mine Hita.

Mai întâi mi-a spălat părul. Mi-a masat pielea capului cu degetele înmuiate în șampon, apoi mi-a frecat şuvițele lungi între palme. M-a spălat pe cap de trei ori; de fiecare dată a turnat șampon și m-a clătit cu apă caldă. Clăbucii mi se prelingeau pe gât, apoi se contopeau cu stratul de spumă; apa se întorcea în apă. Mi-a înfășurat părul într-un prosop, apoi m-am întins în cadă, iar Hita mi-a frecat tot trupul. Își plimba palmele pe gât, pe spatetele și umerii mei, iar apăsarea degetelor sale era puternică și aproape dureroasă, așa că m-am arcuit de câteva ori. Dar când a ajuns la mâini și la sâni, și-a ridicat degetele de pe piele, masându-mă ușor cu podul palmelor — era o senzație cu totul diferită. În timp ce-mi spăla sâni, mi s-au întărit sfârcurile. Aveam sâni tari, chiar dacă erau cât două portocale. Mâinile Hitei i-au mângâiat pe îndelete, iar mișcarea de du-te-vino și-a încetinit ritmul. Cu fiecare mângâiere, palmele ei îmi presau din ce în ce mai tare sfârcurile închise la culoare și, dintr-odată, coapsele mi s-au încordat imperceptibil sub apă.

Apoi a trecut la picioare. Mi-a cuprins glezna stângă cu ambele mâini, apoi mi-a masat gamba cu mișcări lungi și ferme. Îmi apăsa mușchii cu putere și am simțit cum mă eliberez de o tensiune despre care nici nu știam că există în trupul meu. Cu ochii săi căprui și încercănați, își urmărea mâinile care repetau aceleași mișcări pe gamba dreaptă. Apoi a urcat mai sus, către sold, masându-mi mușchii cu putere. În timp ce-mi freca partea interioară

a coapsei, am simțit cum mi se strânge un fel de centură în jurul pântecului și am scăpat un suspin. A venit și rândul celeilalte coapse. Am închis ochii, iar Hita mi-a mângâiat piciorul de la gleznă până la șold, prelungindu-și fiecare mișcare până când îmi atingea cu latul palmei urechile iepurașului. Din reflex, mi-am desfăcut ușor picioarele. Senzațiile din pântec coborau din ce în ce mai mult. Hita și-a scos mâinile din apă, și-a săpunit palma dreaptă, apoi mi-a frecat strașnic urechile umflate ale iepurașului. Am deschis ochii o clipă și am văzut că se uita țintă la mine.

— Batuk, mi-a șoptit ea, a venit momentul să ieși din apă.

Am pășit afară din cadă, iar Hita m-a învelit cu un prosop mare și alb, având grijă să nu-mi cadă cel pe care mi-l înfășurase pe cap.

— Mergi și așază-te pe pat, mi-a spus ea. Vin și eu imediat.

M-am apropiat de patul acoperit cu pătura verzuie și m-am întins pe burtă, cu fața spre ușa băii, uitându-mă la Hita. După câteva clipe a venit lângă mine cu o tavă în mână. Avea mânecile suflecate și zâmbetul omului foarte sigur pe sine. A așezat tava lângă mine, apoi mi-a spus pe un ton blând:

— Batuk, acum trebuie să te relaxezi... Vrei să pun niște muzică?

Am încuviințat din cap, iar Hita s-a așezat în genunchi alături de mine, a pornit radioul montat în tăblia patului și s-a oprit la un post care difuza muzică de sitar.

— Iar acum, întinde-te pe spate.

După ce m-a întors cu fața în sus, Hita mi-a desfăcut prosopul cu mișcări sigure, dar blânde și am rămas goală — doar părul îmi era acoperit.

— Relaxează-te și împreunează-ți mâinile deasupra capului.

Folosindu-se de un pământuf, mi-a acoperit subsuoara cea mai apropiată de ea cu spumă, apoi a ras cu un brici firele de păr care prevesteau că în scurtă vreme aveam să devin o femeie în toată puterea cuvântului. La fel a procedat și cu cealaltă subsuoară, apoi mi le-a șters pe amândouă cu un prosop pe care îl muiase în apă caldă. Mi-a cerut să-mi relaxez brațele, iar eu le-am lăsat să cadă de-a lungul trunchiului. A luat pământuful de pe tavă, l-a muiat în spumă, apoi mi l-a trecut pe deasupra iepurașului, care avea urechile destul de umflate de la atâta frecat și de la apa fierbinte. Spuma era destul de înțepătoare.

— Relaxează-te, mi-a șoptit Hita în timp ce mișca briciul de jos în sus.

A început din partea inferioară, îndepărtând spuma cu mișcări scurte. Era o senzație care m-a făcut să tresar de câteva ori. După ce a terminat, m-a curățat cu un alt prosop cald și umed. Pe trup mi se prelingeau picături de sudoare și îmi simțeam mirosul.

— Gata, am terminat, mi-a spus Hita. Acum, bagă-te sub pătură.

M-am supus cu plăcere, iar ea mi-a zâmbit.

— Mâine o să fie o zi lungă, Batuk, așa că trebuie să te odihnești. Somn ușor!

M-am uitat la ea și i-am întors zâmbetul, dar a trebuit s-o mai privesc o dată, pentru că n-am văzut decât un chip pustiit. În noaptea aceea, n-am visat nimic.

Am fost trezită de câteva raze de lumină care se strecurau printre draperii și îmi gădilau ochii. Eram singură în cameră. M-am dat jos din pat și am început să explorez.

Apartamentul Tigrului era alcătuit din cele trei camere pe care le văzusem deja: sufrageria, dormitorul și baia. M-am dus în sufragerie, iar tigrul mi-a zâmbit și mi-a dat binețe.

— Da, i-am răspuns eu, am dormit bine. Tu?

Am dat la o parte draperia și, spre surprinderea mea, a alunecat atât de ușor, încât aproape că n-a trebuit să fac niciun efort. Suprafața albastru-verzuie a oceanului oglindea strălucirea soarelui. Apa se întindea la nesfârșit. Soarele abia își începuse călătoria zilnică, așa că se afla chiar în fața mea. Jos, la o distanță foarte mare, se vedea promenada largă, pe care acum se plimba foarte puțină lume. Am zărit doi oameni cu haine colorate care fugeau de un demon invizibil. Între promenadă și hotel se zărea strada, pe care mașinile și autobuzele înaintau nestingherite. Am dat la o parte draperiile una câte una, mai întâi pe cele din sufragerie, apoi pe cele din dormitor. Trei dintre ferestrele înalte ale apartamentului (două din sufragerie și una din dormitor) dădeau spre ocean și aveam impresia că, de-aș fi făcut un pas de pe pervaz, aș fi intrat direct în apă. Dormitorul avea și o fereastră care venea perpendicular pe linia țărmului; dădea spre o stradă laterală, unde se vedeau cinci omuleți care reparau o mașină prăfuită de culoare verde-închis. Dintr-odată, mi-am dat seama că eram goală.

Nu că mi-ar fi fost rușine să stau despuiată, dar era pentru prima oară în viața mea când, singură fiind, stăteam goală pușcă. Desigur, rămâneam goală atunci când, împreună cu Puneet și celelalte fete de pe Strada Mare, făceam dușul săptămânal în spatele bârlogului unde

dormea Hipopotamul, dar în rest eram mereu îmbrăcată. În cuibușorul meu — aveam impresia că plecasem de acolo de-o veșnicie — aş fi putut dormi dezbrăcată şi cu draperia trasă dacă aş fi avut chef, dar niciodată nu mi-a trecut prin cap aşa ceva. Deşi atât eu, cât şi tigrul eram goi şi amândurora ne plăcea să simţim căldura soarelui pe piele, mi s-a părut indecent că eram dezbrăcată.

Am găsit în baie un halat alb şi greu, din bumbac gros. Mi-am dat seama imediat că fusese conceput pentru un bărbat, dar, după ce i-am suflecat mânecile, m-am simţit excelent în el. Mi-am legat cordonul în jurul taliei şi m-am îndreptat spre uşile de la intrare.

— Nu-ţi face griji, i-am spus tigrului, n-am de gând să plec. Vreau doar să ies puţin ca să explorez împrejurimile.

El a mârâit în semn de aprobare, iar eu i-am zâmbit. Însă uşile erau încuiate pe dinafară. Mi-am lipit urechea de una dintre ele şi pot să jur că am auzit respiraţia uşierului celui bătrân. Era limpede că puteam să mă furişez afară din apartament.

Apoi am văzut că pe masa din lemn se afla un coş cu fructe. Eram hămesită şi am presupus că fuseseră lăsate acolo pentru mine. Am luat un mango mare şi moale, am decojit jumătate din el cu dinţii şi cu unghiile, apoi mi-am înfipt dinţii în pulpa dulce. Când am auzit cheia în uşă, toată faţa îmi era plină de zeamă. Hita a intrat în apartament înainte să apuc să mă şterg. M-am uitat la ea cu un aer vinovat.

— Văd că ţi-e foame, mi-a spus ea, zâmbind. O să-ţi comand micul dejun. Ce-ţi place să mănânci?

Mi-am frământat creierii câteva clipe, dar n-am reuşit să-mi dau seama ce mi-ar fi plăcut să mănânc, aşa că în cele din urmă i-am spus:

— Mănânc orice... Mulțumesc, domnișoară Hita.

A vorbit la telefon un pic, apoi a pornit televizorul și a dat peste un reportaj în care o femeie vorbea despre un bloc care luase foc. Au arătat și câteva cadavre carbonizate, ceea ce mi-a amintit de groapa de gunoi din spațele orfelinatului. Îmi plăcuseră mai mult liniștea și singurătatea dinainte de venirea Hitei, dar nu aveam de ales. M-am gândit preț de o clipă la soțul meu de la orfelinat.

După un timp, s-au auzit ciocănituri în ușă, apoi a intrat în apartament un bărbat cu haină albă și pantaloni negri, care împingea un cărucior plin cu mâncare. Era cel mai îmbelșugat mic dejun pe care îl văzusem vreodată, dar abia dacă mi-a făcut poftă, chiar dacă eram lihnită. Mi-ar fi plăcut mult mai mult dacă aș fi primit un ceai negru îndulcit cu miere, niște cremă de soia făcută de mama și câteva turte fierbinți unse cu ulei. Dar nu pot ridica astfel de pretenții decât cei care au hrană din belșug... Bărbatul cu haină albă a pus farfuriile pe masă și a plecat. După ce s-a închis ușa, m-am uitat la Hita, care a încuviințat din cap, apoi m-am năpustit asupra mâncării cu ambele mâini. Muiam bucăți de pâine în gălbenușul ouălor prăjite, apoi le îndesam în gură. Între timp, mi s-a deschiat halatul, iar mâncarea cădea pe mine, pătându-mă din cap până-n picioare. Când m-am simțit sătulă și m-am oprit, cele mai multe feluri rămăseseră neatinsse. Hita privea aceste mostre de grosolanie cu detașarea unui profesionist, ceea ce mi-a amintit că mâncarea nu era decât un preludiu pentru ce avea să urmeze în ziua aceea.

Un pic mai încolo, în timp ce-și sorbea ceaiul, Hita mi-a spus că mai târziu avea să mă consulte un doctor și m-a întrebat dacă aveam nevoie de ceva.

— Domnișoară Hita, mi-ai putea spune de ce mă aflu aici și când o să mă întorc la Mamaki Briila?

Hita m-a privit o clipă și mi-a zâmbit.

— N-are niciun rost să te gândești la toate astea acum. Cel mai bine ar fi să te gândești doar la ziua de azi. După cum ți-am zis, în curând o să vină doctorul. Dar, ia spune-mi, nu vrei nimic?

Nu mi-a trecut prin cap să-i cer haine, așa că i-am răspuns:

— Domnișoară Hita, mi-ai putea aduce, vă rog, un pix și câteva coli de hârtie?

— Vrei creioane colorate, ca să desenezi?

— Nu, domnișoară Hita. Aș vrea un pix și niște hârtie, ca să scriu o poveste.

Hita și-a arcuit sprâncenele.

— Va trebui să stau cu ochii pe tine, a spus ea pe un ton mirat. Nu mi-am dat seama că ești fată deșteaptă. Ești prima care-mi cere pix și hârtie. De obicei, vor farduri, perii de păr, jucării sau ceva asemănător, dar niciodată pix și hârtie.

Hita s-a uitat la mine cu atenție. Privirea ei nu era nici amabilă, nici răuvoitoare.

— Tare aș vrea să știu, provii cumva dintr-o familie educată? m-a întrebat ea.

— Nu, am învățat să citesc... am început eu și era cât pe-aci să-i spun „când am avut TBC“, dar mi-am dat seama că, de mi-ar fi scăpat asta, poate c-aș fi fost trimisă de urgență înapoi pe Strada Mare; poate că avea dreptate: eram mai deșteaptă decât îmi închipuiam. Domnișoară Hita, am continuat, am învățat să citesc de la misionarii din satul meu.

— Citești în engleză sau în hindi?

— În hindi, am răspuns.

— Vii dintr-un sat?

— Da, m-am născut în satul Dreepah-Jil din Madhya Pradesh.

Ploaia de întrebări a continuat.

— Și de câtă vreme ai venit în Mumbai?

Ceea ce voia să știe de fapt era de câtă vreme stăteam în cuibușorul de pe Strada Mare. Se știe foarte bine că, de obicei, în cuibușoare ajung fete de la țară, care fie au fost abandonate, fie au fost vândute. Petrecusem la Mumbai multe veri și toate îmi rămăseseră întipărite în minte: căldura lor umedă le făcea insuportabile.

— De șase ani, am răspuns eu.

— Și încă ceva: ai scris povești în toți acești ani?

M-a luat pe nepregătite, pentru că nu-mi dădeam seama de ce-mi puneă acea întrebare. Când nu ești sigur, cel mai bine e să minți.

— Nu, am răspuns eu.

Habar n-aveam că una dintre îndatoririle Hitei era să se asigure că fetele ca mine dispăreau de pe fața pământului fără să lase nicio urmă.

*

Înainte să plec de pe Strada Mare, îmi legasem jurnalul la spate cu un șnur. Nu voiam să plec fără el. În plus, nu știam dacă aveam să mă mai întorc în cuibușorul meu. Când m-am așezat în taxi, mă cam împungea în spate, dar mi s-a părut un sacrificiu foarte mic. După ce am ajuns la hotel, când m-am plimbat pentru prima oară prin Apartamentul Tigrului, am așteptat momentul potrivit și, în timp ce bărbatul cu costum azuriu scormo-

nea în portofel, am scos jurnalul cu multă grijă și l-am strecurat în spatele pernei de pe unul dintre cele două fotolii. După această conversație cu Hita, mi-am amintit de neinspirata mea ascunzătoare și mi-am dat seama că trebuia să-l mut într-un loc mai sigur. Ocazia mi s-a ivit aproape imediat, când Hita s-a dus în dormitor și l-a sunat pe doctor. „E gata“, l-a înștiințat ea. Cât ai bate din palme, am înhățat caietul de după pernă și l-am strecurat sub o sofa, unde mă gândeam că avea să fie în siguranță o vreme. Hita s-a întors sufragerie și mi-a spus că, în curând, avea să vină doctorul Prathi să mă consulte. Spre marea mea încântare, mi-a spus și că în sertarul micului birou din dormitor erau coli de hârtie și un pix; de asemenea, un băiat de serviciu avea să vină mai târziu ca să-mi mai aducă niște hârtie. Hita m-a înștiințat chicotind că voia să-mi citească și ea povestea când avea să fie gata — era limpede că trebuia să-mi fac un plan.

Cineva ciocănește la ușă. Hita o descuie cu cheia pe care o ține în buzunarul pantalonilor ei albi. Un angajat al hotelului intră cu un teanc de coli imprimare în partea de sus cu numele hotelului — „Hotel Imperial, Mumbai“ —, scris cu litere aurite. Pune teancul pe masă, apoi bagă mâna în buzunar și scoate două pixuri pe care le așază lângă el. Băiatul primește de la Hita o monedă, o bagă în buzunarul hainei, apoi îmi zâmbește galeș.

Aproape imediat după ce iese băiatul, sosește doctorul Prathi. Pântecul i se revarsă peste cureaua strânsă și bag de seamă că ultima gaură a curelei e atât de solicitată, încât pielea stă să se rupă. Respiră anevoios, pentru că

a venit în grabă. Își tamponează fruntea lucioasă cu baltista murdară pe care o ține într-una dintre mâinile lui durdulii; în cealaltă ține una dintre acele genți roase pe care le poartă doctorii de obicei. Transpirația de la sub-suori îi răzbate chiar și prin stofa gri a sacoului.

— Îmi pare rău c-am întârziat, zice el gâfâind. Am venit cât de repede am putut.

Hita face un pas către el.

— Îmi pare bine să vă văd. Nu-i absolut nicio problemă: aveam la dispoziție toată ziua. Uitați, am ceva pentru dumneavoastră, îi spune ea, în timp ce-i întinde un plic maroniu. Iar acum, vă rog s-o examinați. Trebuie să merg în oraș să iau niște haine pentru ea. Revin peste vreo oră, adaugă Hita, apoi bagă mâna în buzunar și scoate cheia camerei, care se leagănă ușurel pe un inel metalic. Această e cheia. Dacă terminați înainte să mă întorc, încuiați și dați-i cheia ușierului. Lăsați fișa pe masă... Iar dacă aveți vreun motiv de îngrijorare în ceea ce-o privește, vă rog să mă sunați după-amiază pe numărul de aici... Ah, și dacă aveți nevoie de ceva, sunați la recepție.

Hita dă mâna cu doctorul și bagă în buzunar bancnota pe care acesta i-o oferă drept recompensă, apoi închide ușa în urma ei. Sper c-o să se spele pe mâini.

Doctorul Prathi îmi face semn să mă apropii de el. Se așază pe scaunul din capul mesei și se revarsă peste tăblie. Mă așez la două scaune de el, dar tot îi simt mirosul. Se întoarce spre mine cu un aer blând și spune:

— Sunt sigur c-o să ne simțim bine împreună. Ia spune, scumpa mea, cum te cheamă?

— Batuk.

Scoate din geantă un carnetel și furtunurile pentru ascultat. Apoi scoate un obiect metalic și lucios, pe care

nu l-am mai văzut niciodată; când îl pune pe masă, face clic. Bagă mâna în buzunar și dă la iveală un pix negru.

— Batuk, care-i numele tău de familie?

— Ramasdeen.

— Așadar, Batuk Ramasdeen, repetă el în timp ce-și notează numele în carnețel.

Are un scris foarte urât. În ultimii ani, e prima oară când mă întrebă cineva care mi-e numele de familie. Tocmai de aceea îmi sună ciudat; e ca și când aș face cunoștință cu un străin.

— Câți ani ai, Batuk?

— Cincisprezece.

— Scumpa mea, eu sunt doctorul Prathi. Am venit să văd dacă ești sănătoasă, ca să te poți bucura de șederea ta aici, fată norocoasă ce ești! mă lămurește el, făcând un gest larg cu brațul, ca pentru a descrie ceva grandios.

Balta de sudoare de la subsuoară se transformă cu iuțeală într-un lac.

— Întâi de toate, continuă el, spune-mi dacă ai făcut vreun copil.

— Nu.

— Ai început să ai ciclu, la fel ca toate femeile? mă întrebă el și face un semn cu mâna spre propriul său burdihan, ceea ce mi se pare tare caraghios.

— Da.

— Când ți-a venit prima oară?

— Nu mai țin minte... Acum câțiva ani. (Când trăiești pe Strada Mare, ajungi să pierzi noțiunea timpului.)

— Ai avut TBC sau friguri galbene?

— Nu, mint eu.

— Folosești așa ceva? mă întrebă el, scoțând din buzunar un prezervativ în ambalaj roșu.

Mamaki ne-a sfătuit de multe ori ca, atunci când vine vorba despre prezervative, să spunem că le folosim întotdeauna. Știu că, dacă un bucătar vrea cu prezervativ, Mamaki îi cere zece rupii în plus; bineînțeles că prezervativele pe care ni le dă nu-s noi, ci din cele folosite și spălate. Răspunsul meu pentru doctorul Prathi este:

— Da, domnule doctor, întotdeauna.

— Bine, spune el, băgând ambalajul roșu înapoi în buzunar. Iar acum, Bituk...

— Batuk, îl corectez eu.

— Iar acuma, Batuk, trebuie să-ți ascult plămânii și inima.

Furtunurile de cauciuc i se leagănă ușor în mână stângă.

— Mergi în dormitor și urcă-te în pat. Vin și eu imediat.

Continuă să facă însemnări în carnețel, iar eu mă duc în dormitor. După câteva clipe, doctorul intră în dormitor, se duce direct în baie și deschide robinetul de la chiuvetă. Deja și-a dat jos haina și îi văd spatele acoperit de o cămașă albă îmbibată cu sudoare. În timp ce se spală, fredonează o melodie. Se întoarce cu fața și se apropie de mine cu pas legănat. Furtunurile pentru ascultat îi atârnă la gât, iar în mână are obiectul lucios. Se așază pe pat, alături de mine și își suflecă mânecile. Îmi zâmbește și își clatină capul de sus în jos, la fel cum se bălăngăne frunzele de dovleac în apă. În timp dă din cap, gușa îi tremură, pieptul îi saltă, iar pântecul i se zdruncină. E o adevărată orchestră alcătuită din grăsimi rezonantă. Îmi cere să mă ridic în capul oaselor și să respir adânc. Îmi pipăie spatele și-mi spune ce să fac:

— Respiră cu putere... inspiră... iar acum, expiră... Bravo, draga mea!

Apoi îmi lovește ușurel spatele și mă ascultă cu furtunurile. Se ridică în picioare și-mi spune:

— Iar acum, întinde-te.

Mă supun, iar el îmi palpează coastele de pe ambele părți. Apoi sânii. Unul câte unul. Apasă și își mișcă palmele în cerc. Ochii i se măresc — aș putea băga mâna-n foc! Îmi ascultă pieptul cu furtunurile. Se îndreaptă de spate.

— Bine, spune el.

Apoi îmi palpează fiecare bucățică a pântecului: mai întâi degetele sale apasă ușurel, dar apoi mi se adâncesc în carne.

— Bine, spune el din nou. Acuma, Batuk, desfă-ți picioarele. Vreau să văd și cum e jos... Așa, draga mea.

După ce îmi îndepărtează picioarele, ia în mână obiectul metalic pe care tocmai l-a spălat în baie — suprafața sa lucioasă reflectă o rază de soare. Îl apropie de mine, apoi mi-l îndeasă între picioare, chiar în gura iepurașului. E rece, iar picioarele îmi tremură ușor. Mâna sa grea îl împinge până întră în mine.

— Bravo, draga mea! Bravo! murmură el.

Mă uit la mâna lui, iar primul meu impuls e să-mi strâng picioarele și să mă dau un pic în spate, dar mă doare. Doctorul schimbă mantra:

— Relaxează-te, scumpa mea! Relaxează-te!

Îmi desfac iarăși picioarele și nu mai încerc să mă îndepărtez de mâna lui, iar doctorul împinge și mai adânc obiectul metalic. Îi simt forța în mine și dintr-odată mă doare. Îmi încordez spatele cu putere și scâncesc. Își cere scuze în șoaptă, apoi își repetă mantra:

— Relaxează-te, scumpa mea! Relaxează-te...

Dar, deodată, pântecul îmi e străbătut de o durere foarte intensă. Încerc să-mi arcuiesc spatele, însă doctorul

îmi apasă pântecul cu cealaltă mână. Mă mișc în stânga și-n dreapta, încercând să scot din mine obiectul lucios. Doctorul se oprește, se uită la mine și spune:

— Stai naibii cuminte, că altfel o să te doară rău de tot! Ai înțeles?

Mă liniștesc și încuviințez din cap. De un lucru sunt sigură: n-am să plâng din cauza lui. Aprinde o lanternă la capătul din afară al dispozitivului metalic pe care, în cele din urmă, a reușit să mi-l înfigă între picioare. Își așază capul pe pat, ca să vadă mai bine — aș vrea să-i dau un picior, dar mă abțin din pricina chestiei de metal din gura iepurașului. Apoi, cât ai zice pește, îmi scoate obiectul lucios dintre picioare. Se ridică în capul oaselor și zâmbetul îi revine pe buze. Are fruntea plină de broboane de sudoare.

— Ei, n-a fost chiar atât de rău, nu-i așa?

— Nu, domnule doctor.

— Bine! Iar acuma mai avem de făcut un singur lucru.

Nu apuc să mă întreb cam despre ce poate fi vorba, pentru că doctorul își vâără imediat două degete în gura iepurașului. Le simt înaintând și răsucindu-se în mine. Doctorul mă privește țintă, iar după vreun minut, își trage mâna, ținând foarte drept degetele umede, de parcă ar aștepta să pună cineva pe ele niște rufe la uscat.

— Gata! spune el, apoi se ridică în picioare, se duce în baie și, în timp ce se spală pe mâini, începe iarăși să fredoneze o melodie.

Mă înfășor în halat, iar când se întoarce și se așază pe pat alături de mine, mă fac covrig. Își dă seama că mi-e frică de el și-mi zâmbește. Gușa îi tremură ușor. Îmi atinge o gleznă cu mâna și, în timp ce o mângâie, îmi spune:

— Uite cum stă treaba, scumpa mea. Am terminat cu tine și am să-ți dau o veste bună: totul e în regulă! Îți mai

pun câteva întrebări, apoi am să-ți întocmesc fișa și-am să plec, ca să te poți bucura de această vacanță minunată.

Își scoate carnetelul și pixul, se uită la mine, apoi mă întreabă:

— Ia spune-mi, cam câți bărbați te-au vizitat în ultima săptămână? În jur de zece?

Mă uit țintă la el. Zece? Păi dacă aș găti doar de zece ori pe săptămână, aș fi bătută până la sânge.

— Nu, domnule doctor.

— Mai mulți?

Încuviințez din cap. Doctorul e luat prin surprindere.

— Cam câți?

— Uneori, zece într-o singură zi... răspund eu, simțindu-mă rușinată, pentru că, prin atitudinea lui, îmi dă de înțeles c-ar trebui să mă rușinez.

Frecându-mi glezna în continuare — ceea ce, în cel mai bun caz, mă plictisește —, doctorul îmi zice:

— Scumpă prințesă, te afli în acest hotel minunat, înconjurată de foarte multe lucruri frumoase... Câteva dezmierdări din partea ta n-ar strica deloc... Iar eu am să-ți întocmesc o fișă excelentă.

Mă uit la el, dar nu scot niciun cuvânt. Sunt un șoarece hipnotizat de privirea șarpelui. Nu spun nimic, pentru că n-am nimic de spus. Îmi înșfacă glezna dreaptă cu o mână, iar cu cealaltă îmi ridică halatul, dezvelindu-mi picioarele. În parte se cațără, în parte cade și în parte se rostogolește peste mine. Picioarele mi se desfac singure sub corpul său mătăhălos și lent. Albul ochilor lui are o nuanță gălbuie. Vai, cum pute! Încerc să mă strecor pe sub el, ca să ajung pe podea, dar mă împiedică cu greutatea lui. Mă apucă de mâna stângă, mi-o ridică deasupra capului și mi-o imobilizează.

Strânsoarea e atât de puternică, încât aproape că nu-mi mai simt mâna.

— Uite ce e, când ți-am ascultat plămânii, mi-am dat seama imediat c-ai avut TBC... Ia zi, vrei s-ajungi iar pe străzi? E de-ajuns ca eu să spun câteva vorbe cui trebuie și-ai să zbori de-aci cât ai zice pește! Haide, draga mea, nu vreau decât să mă răsfeți nițeluș...

Nu! Știu că sunt vasul de lut al tuturor bărbaților, dar el n-o să mă aibă. Mă zbat și-l împing, dar tot nu reușesc să scap. Îmi răsucesc capul și îmi înfig dinții în antebrațul care îmi imobilizează mâna. Îmi strâng maxilarele și mușc cât de tare pot. Vai, în ce hal guiță porcul! Se trage un pic îndărăt, dar rămâne în continuare prăvălit peste mine. Sângele i se prelinge pe braț. Fața i se face roșie ca focul, iar nările îi tremură.

— Târfă ce ești! urlă el.

Îi râd în nas, apoi îl scuipe. Doctorul ridică din reflex brațul însângerat și mă plesnește peste față. Mă ustură îngrozitor, dar n-o să-mi cadă capul dintr-atâta. Obrazul îmi zvâcnește — o să-mi apară o nouă vânătăie. Își șterge scuipatul de pe față cu una dintre mânecile cămășii.

— Ai să regreti amarnic ce-ai făcut!

Dar, în timp ce-și șterge fața, întrucât greutatea lui nu mă mai apasă la fel de tare, reușesc să ies de sub el, împingându-mă cu picioarele în genunchii săi. Sar din pat, dau fuga în baie și trântesc ușa. Nu-mi pot controla tremurul mâinilor. Dau să încui ușa, dar — vai! — cheia a dispărut. Mă uit cu disperare pe chiuveță. Nu-i acolo. Deși n-are niciun rost, mă împing în ușă cu toată greutate. *Bum!* — ușa se deschide larg, iar eu cad pe podea. Sunt un pic amețită, pentru că m-am lovit cu capul de pardoseală, dar nu mi-am pierdut cunoștința. Ridic

privirea și-l văd în ușa băii: e un morman de carne transpirată care împrăștie în jur o furie nestăvilită.

Se apropie de mine, burdihanul i se zdruncină la fiecare pas, mă înhață de păr, mă ridică în picioare, apoi mă duce la chiuvetă — gura de scurgere e înfundată — și mă bagă cu capul în apa în care s-a spălat pe mâini. Dau afară aerul din plămâni și simt pe față bulele care-mi ies de-a valma din gură. Simt gust de săpun. Sunt imobilizată. Dau să întorc capul, dar doctorul mă ține strâns de păr și îmi scufundă și mai mult capul. Aș trage în plămâni orice, chiar și o gură de apă scârboasă, dar știu că nu se poate. Îmi las trupul moale, pentru că e tot ce pot face. Toți mușchii mi se înmoaie și văd gri în fața ochilor.

— Hop-așa! strigă doctorul, scoțându-mi capul din chiuvetă.

Trag aer cu putere. Gâfâi. Îmi dă jos halatul — întâi de pe mâna stângă, apoi de pe dreapta. Rămân goală. Râde și mă bagă iarăși cu capul în apă. Dar, de data asta, chiuveta e mult mai goală decât prima oară, așa că pot trage puțin aer pe la colțul gurii, dacă îmi răsucesc capul un pic. Îmi depărtează picioarele și îmi apasă capul și mai tare, până ce fruntea mi se lovește de gura de scurgere. Deja nu mai ating podeaua cu tălpile, dar nu-mi trece prin cap să-l lovesc. Îi simt mâna între picioare. Își înfige degetele în mine, mișcându-le cu repeziciune înainte și înapoi, înainte și înapoi, înainte și înapoi... Mă ține strâns, nu pot face nicio mișcare, sunt cu capul în chiuvetă, iar el își bagă mădularul acolo unde, cu câteva minute înainte, se aflase instrumentul metalic. Însă varianta sa din carne e mult mai mică și intră doar un pic, iar în doar câteva secunde îi simt otrava pe coapsă; vasăzică

n-a folosit prezervativul din buzunar. Mult mai de durată e gustul de sânge și săpun care-mi umple gura.

Îmi scoate capul din chiuvetă, trăgându-mă de păr, apoi mă aruncă pe pardoseala de piatră cu forța cu care aruncă zarurile un jucător de barbut.

— N-a fost chiar atât de rău, nu-i așa? zbiară el, apoi izbucnește în râs.

Își trage fermoarul și iese din baie împleticindu-se, iar eu zac pe podea. Din sufragerie se aud zgomote de lucruri răvășite. Rămân nemișcată și ascult. Se pregătește de plecare. Câteva minute mai târziu, aud cheia în broască. Trânțește ușa în urma lui, apoi încuie. A plecat.

*

După plecarea cuiva, se așterne o tăcere aparte; atmosfera este mai liniștită după ce a plecat un om decât dacă n-ar fi fost acolo. E o liniște foarte intensă. O ascult stând întinsă pe pardoseala din baie, iar mintea începe să mi se liniștească pe măsură ce e străbătută de tot mai multe culori și gânduri întâmplătoare. Nu cred că au trecut mai mult de câteva minute înainte ca ușa să se deschidă din nou.

— M-am întors, Batuk, strigă Hita, smulgându-mă din toropeală. Unde ești?

Stau nemișcată și nu scot niciun cuvânt.

— Batuk!... Batuk! o aud strigându-mă.

Hita intră în baie cu un pachet voluminos învelit în hârtie cafenie. Când dă cu ochii de mine, o cuprinde groaza, dar nu scapă pachetul din mână.

— Ce-ai pățit? strigă ea.

— Doctorul... răspund eu.

Hita se încruntă cu un aer neîncrezător.

— Doctorul Prathi te-a adus în halul ăsta?

Încuviințez din cap.

— Nu umbla cu prostii! Sunt sigură că te-ai împiedicat și-ai căzut.

Mă ridică și mă ajută să mă țin pe picioare. Se uită mai cu atenție la mine și strigă:

— Te-a învinețit! Vai, te-a învinețit, nenorocitu'! Și sân-gerezi!

E supărată foc. Mă duce spre pat mai mult târân-du-mă. Cuvertura verzuie e mânjită cu sânge. Se așază lângă mine, ia receptorul în mână și formează un număr, apăsând butoanele cu putere. Hitei îi este greu să alcătu-iască fraze coerente:

— Doctorul Prathi... da... *acel* doctor... a atacat fata... a învinețit-o... a violat-o... îi curge sânge din gură... da, cred că se simte bine... o să-și revină... nu-i leșinată... brațele, spatele... așa am să fac... la revedere!

Din receptor se aude vocea unui bărbat, dar nu se în-telege ce spune. Hita pune receptorul în furcă și oftează.

*

— Haide, acumă trebuie să te spălăm! îmi spune Hita, întorcându-se către mine. Ce prostuță ești, nu trebuia să i te opui... E un moș nenorocit! Uită-te la tine... Numai uită-te la tine!

Mă ajută să merg în baie, pentru că încă nu mă pot ține pe picioare. Pornește robinetul de apă caldă al chiu-vetei (cea în care aproape că m-am înecat), pune mâna sub jet, ca să vadă cât de fierbinte este și o lasă să curgă. Deschide și robinetele căzii, apoi mă cercetează cu

atenție. Mă văd în oglindă și întind mâna în față. Ating sticla, dar știu că nu-s făcută din acest material — de-ar fi fost așa, acum aș fi fost țândări.

Fața mea pare o grădină: o floare purpurie ici, un tu-
fiș colo. Dacă mai plantezi ceva sau dacă sapi pământul,
tot ca o grădină o să arate.

Am o vânătaie pe obrazul stâng. Deși am sânge în-
chegat pe față, n-am rămas cu nicio zgârietură — sânge-
le este sau de la rănilor din gură, sau de la mușcătura de
pe brațul doctorului. Hita înmoaie o bucată de pânză în
apă caldă și mă șterge cu multă grijă. După ce termină,
fața arată perfect, cu excepția vânătăii de sub ochiul
stâng. În rest, umărul drept mi-e foarte vânăt, iar pe în-
cheietura de care m-a strâns doctorul mi-au rămas urme
de culoarea viorelei. Spatele și un șold mă dor de la că-
zătură. Hita mă așază pe capacul closetului, îngenunchea-
ză în fața mea și îmi depărtează picioarele, ca să-mi vadă
iepurășul. Chipul îi e luminat de un zâmbet fin. Îmi cere
să mă bag în cadă, deși încă nu s-a umplut.

Hita m-a machiat în așa fel încât vânătaia de pe obra-
zul stâng să pară elegantă, pentru că se armonizează cu
pata colorată pe care mi-a făcut-o pe celălalt obraz. Îmi pla-
ce să mă privesc în oglindă în timp ce mă aranjează — to-
tul durează mai bine de o oră. Mă uit în ochii mei, încer-
când să mă văd pe mine însămi. Privesc țință în cele două
găuri negre, dar nu se vede nimic în ele. „Oare unde
sunt?“, mă întreb. Încerc să mă uit în mine din toate un-
ghiurile posibile, dar nu văd decât diferite imagini ale tru-
pului meu. Oare ce sunt eu, de fapt, dacă las la o parte toa-
te aceste imagini? Cel mai simplu răspuns ar fi că sunt ceea
ce par a fi acum. Din această perspectivă, totul este exact

ce pare să fie, nimic altceva. Sentimentele, senzațiile, gândurile și cele nouă simțuri ale mele n-au absolut nicio importanță, pentru că nu sunt decât ceea ce par a fi în acest moment: o prostituată de cincisprezece ani plină de vână-tăi, pe care o dichisește o femeie într-o baie luxoasă.

Este un punct de vedere care ne permite să înțelegem și cum anume ne percep semenii. Sunt o făptură cât se poate de simplă, pentru că toți cei din jur mă văd în felul acesta. Sunt o fată care face prăjituri, și nimic mai mult. Mănânc, respir și mă mișc numai ca să îndeplinesc acest rol. Alți oameni au roluri mai complicate pe lumea asta. Să ne gândim, de exemplu, la negustorul ambulant care trece zi de zi pe Strada Mare. Duce un coș în care găsești de-a valma baterii, pantofi, șireturi, țigări și alte mărunțisuri. Ca să-și ferească fața de soare, își lasă pe frunte pălăria de pai cu boruri largi, astfel încât nu-i vezi decât chica sură. Discuțiile pe care le are cu mușteriii sunt impersonale: clienții întreabă cât costă cutare marfă, negustorul zice prețul, apoi ei plătesc, iar el le dă restul. Vasăzică, negustorul le apare mușteriiilor exact așa: o pălărie de pai, o chică sură și o voce. Aceasta este una dintre înfățișările sale: cea de negustor ambulant. Dar, la rândul său, negustorul nostru își cumpără marfa de la un alt negustor, ceea ce înseamnă că și el este client. Vasăzică, iată o altă înfățișare a sa: cea de mușteriu. La el acasă, se prea poate să fie — deși mă îndoiesc — un soț focos sau un tată iubitor. Încă o înfățișare: cea de tată. Vedeți, până și bătrânul negustor ambulant este o vietate cu mai multe capete — are multe înfățișări diferite, așa că te poți întreba: ce este el, de fapt? Negustorul de țigări de pe Strada Mare, clientul altora, un soț plin de pasiune sau un tată iubitor? Când se termină unul dintre roluri și când

Începe celălalt? Sau, cumva, toate rolurile sale coexistă în el? Veți spune că e un om care joacă pe rând mai multe roluri. Dar oare nu vă dați seama că se poate da și un alt răspuns? Un om are o singură înfățișare, anume cea pe care o vezi într-un anumit moment; când umblă cu pălăria de pai pe cap și vinde țigări, rolul său pe lume este să vândă țigări (în acel moment, nu-i nici soț, nici tată, ci doar un negustor ambulant). Pentru cei care se uită la noi, nu suntem decât ceea ce se vede în clipa când suntem priviți — trecutul și viitorul nu contează.

Aceasta este filosofia prostituatei. Sunt doar ceea sunt în acest moment: ce-am făcut în trecut nu se poate vedea, iar viitorul este imposibil de ghicit, așa că nu contează. Nu sunt nimic altceva și nici nu există nimic altceva. În timp ce mă privesc în oglindă, îmi trece prin minte că acel copac din stația de autobuz avea dreptate: totul a fost creat pentru mine. Închid ochii și aud hohotele de râs ale copacului.

Până acum, ritmul noii mele vieți în Apartamentul Tigrului n-a fost unul precis: timpul s-a scurs alene între diferitele întâmplări prin care am trecut. S-au întâmplat multe lucruri, dar nimic n-a fost stabilit în detaliu; unde mai pui că Hipopotamul n-a stat în permanență cu ochii pe mine. Era ceva nou pentru mine, pentru că, până să ajung la hotel, trăiam după ceas. În urmă cu câțiva ani, când am început să muncesc în cuibușor, mă nelinișteam ori de câte ori limbile ceasului ticăiau de prea multe ori fără ca eu să fi făcut o prăjitură. În perioada petrecută pe Strada Mare, mi s-a format un fel de ceas interior la care

luau aminte atât trupul, cât și viața mea. Dar în Apartamentul Tigrului, lucrurile se petrec altfel: ceasul s-a oprit. Mă uit la secundarul dinăuntru meu și știu că în curând o să se miște, dar habar n-am când. De multe ori m-am rugat ca timpul să se oprească, dar ar trebui să fiu mai atentă la ce-mi doresc, pentru că, de s-ar întâmpla așa, atunci evenimentele s-ar succeda după alte criterii. Fără ticăitul ceasului, am fi dezorientați și ne-am rătăci. În așteptarea unui autobuz care nu mai vine, trebuie să-mi adâncesc rădăcinile în pământ, astfel încât să mă pot susține, dar trebuie și să mă înalț cât mai mult, pentru că altminteri n-aș putea vedea.

*

Timpul înainta agale în Apartamentul Tigrului, la fel ca bătrânul gârbovit care își târșăia picioarele pe Strada Mare, sprijinindu-se în cârja cu trei dinți. Stăteam întinsă pe pat și priveam pe fereastră, știind că, în cele din urmă, avea să se întâmple ceva, dar fără să am nici cea mai vagă idee când anume. Încetul cu încetul, cerul s-a întunecat, iar soarele a apus în spatele hotelului. M-am dat jos din pat și m-am apropiat de fereastră. Pe promenadă, șirurile lungi de becuri luminau puhoiul de turiști, de bogătani și de cerșetori. Nu-mi dau seama cât am stat lângă fereastră, dar sunt sigură că destul de mult.

La un moment dat, Hita a venit în dormitor — în tot acest timp, stătuse în sufragerie. M-a întrebat cum mă simt („Vă mulțumesc, bine“, i-am răspuns eu) și mi-a cerut să-mi pun hainele cele noi, pe care le scosese din pachetul învelit în hârtie cafenie. Erau haine pe care le mai văzusem doar pe panourile cu reclame și în revistele

vechi pe care ni le aducea Mamaki din când în când. Hita m-a îmbrăcat cu o rochie lungă și decoltată, de culoare roșie, care îmi lăsa spatele dezgolit. Avea bordură aurie, astfel încât granița dintre piele și rochie ieșea puternic în evidență. Nu purtam nici sutien, nici maiou. Materialul era incredibil de catifelat — mi-am mângâiat trupul cu mare plăcere, pentru că mă încânta atât senzația pe care mi-o dădea rochia, cât și felul în care îmi strângea trupul. În dreptul sânilor, materialul se bomba ușor, iar coada rochiei era despicată, astfel încât piciorul stâng îmi rămânea dezvelit dacă pășeam cu celălalt. Pantofii din piele neagră aveau forma unui pește și aveau tocuri atât de înalte, încât abia puteam merge: când mi i-am pus în picioare, am devenit mai înaltă cu un lat de palmă. Pentru ca totul să fie perfect, Hita mi-a pus și un colier de perle albe. Eram atât de încântată, că am început să țopăi, dar, în același timp, mă străduiam să stau cum îmi cerea ea, așa că era să cad de pe tocuri de câteva ori. „Uite, dacă n-ai chiloți, nu se vede nicio dungă prin material“, mi-a spus ea la un moment dat. Mă fardase în așa fel, încât nu numai că reușise să ascundă vânătaia de pe obrazul stâng, dar mă și făcuse să par mai în vârstă — sunt sigură cu Pu-neet nu m-ar fi recunoscut. Tigrlul rămăsese fără cuvinte.

Afară se întunecase de-a binelea, iar pe fereastră vedeam stelele strălucitoare. Hita a comandat pentru mine dahl și pâine. Nu mi-au fost aduse de același băiat care venise cu teancul de hârtie. Îmi era foame. Hita m-a acoperit cu un prosop, ca să nu-mi pătez rochia, iar după ce-am terminat de mâncat, mi-a retușat machiajul. Era foarte încântată de rezultatul eforturilor sale — ca și mine, de altfel. Simțeam că se apropia momentul când aveam să aflu motivul pentru care fusesem mutată de pe

Strada Mare în Apartamentul Tigrului. Hita se plimba de colo-colo prin cameră, iar eu stăteam la taclale cu tigrul.

*

Primul semn că ritmul evenimentelor avea să se precipite a fost zarva din fața ușilor de la intrare. Apoi ambele uși s-au deschis, ca și când ar fi fost împinse de o erupție vulcanică. În sufragerie au dat buzna trei bărbați, în frunte cu cel mai corpolent dintre ei. Imediat după el venea bărbatul în costum azuriu — oare era același sau avea mai multe, identice? Ultimul era cel mai tânăr, cel mai scund și cel mai dichisit din toată gașca.

Nu încăpea niciun dubiu că acela care conducea mica defilare era cel mai important dintre toți. Bubba (așa îl chema) era plin de viață — o adevărată forță a naturii. Era cu un cap mai mic decât cel în azuriu și aproape de două ori mai lat în spate decât el. Purta un costum gri cu croială europeană, dintr-o stofă catifelată și moale, cu dungi subțiri, de culoare albă. Avea o cravată aurie și o cămașă impecabil de curată. Pe mâna stângă purta un ceas bătut cu pietre prețioase și cel puțin patru brățări de aur, iar pe unul dintre degetele de la mâna dreaptă avea un inel de aur enorm, bătut cu câteva diamante. Tot pe mâna dreaptă avea și o brățară de aur foarte groasă, de care atârnavă niște dinți (cel puțin așa mi s-a părut mie) și o puzderie de brelocuri, făcute tot din aur. Opulența bijuteriilor sale contrasta (în mod plăcut) cu delicatețea dungulițelor albe ale costumului.

La fiecare mișcare pe care o făcea conducătorul coloanei, se auzeau clinchete care mi-au amintit de dansul tradițional cu care ne delecta una dintre verișoarele mele:

purta întotdeauna clopoței la glezne și la încheieturile mâinilor, astfel încât fiecare membru al ei producea un sunet distinct, iar fiecare mișcare de dans avea o melodie proprie. Tot astfel, mișcările lui Bubba dădeau naștere unui cântec; Bubba era o melodie compusă din clinchete, legănări și gâfâituri care se succedau în ritmul fâșâitului scos de frecarea coapselor sale învelite în stofa catifelată a pantalonilor. Mi-a plăcut din clipa în care l-am văzut. Era unul dintre acei oameni care îți putea aduce zâmbetul pe buze chiar și atunci când erai posomorât. „Bubba” – mi s-a prezentat el, întinzându-mi mâna. Am zâmbit și am dat să mă apropiu, ca să dau mâna cu el, dar mi s-a îndoit glezna stângă și era cât pe-acum să cad. A izbucnit în râs. Când am ajuns lângă el, a lăsat mâna jos și m-a îmbrățișat cu putere. M-a sărutat pe obraz și i-am simțit parfumul fin. După ce mi-a dat drumul, s-a întors către bărbatul în azuriu și i-a spus:

— E perfectă!

Apoi a strigat către ultimul din coloană:

— Iftikhar! Iftikhar, unde ești? Uită-te la ea!

Din spatele lui Bubba s-a ivit capul lui Iftikhar. Dacă, în acel moment, mi-ar fi spus cineva că Iftikhar era fiul lui Bubba (chiar și ilegitim), aș fi sărit pe masă și-aș fi făcut ca măgarul. Tânărul care a făcut un pas către mine era opusul părintelui. Bubba avea un trup impunător, iar Iftikhar era sfrijit. Bubba purta un costum european scump, de culoare gri, iar Iftikhar, un costum tradițional (fără guler), alb și strâmt. Unul avea cravată aurie, celălalt nu purta cravată. Unul — zgomotos și plin de viață, celălalt — tăcut, blând și fără vlagă. Un elefant care calcă totul în picioare și o pisică de casă care toarce liniștit. Halal pereche! Singura asemănare dintre ei părea să fie că amândoi purtau pantofi.

Ușierul cel bătrân, cu fața mereu ascunsă sub pălăria de pai și cu capul cărunț mereu plecat, a închis ușile încetișor. Deși în cameră se aflau cinci oameni, doar trei contau: Bubba, fiul său și cu mine. Bărbatul în costum azuriu, cel care pusese totul la cale, devenise invizibil — la fel ca și Hita. Tatăl s-a uitat la fiu și a făcut un semn spre mine.

— Ia zi, băiete, îți place?

— Da, tati, îmi place, a răspuns fiul, străduindu-se să zâmbească.

A urmat o clipă de tăcere, ca pentru a îmblânzi atmosfera din cameră. Pe neașteptate, Iftikhar a întrerupt liniștea, făcând câțiva pași spre masă. Era suplu și sprinten, iar pasul său mare nu prea se potrivea cu trupul său mărunțel. Mișcările lui mi-au amintit de o gazelă. Era atât de slab, încât părea că pielea și carnea îi serveau drept înveliș pentru schelet, nicidecum că oasele ar fi un fel de schelărie a trupului. Fiindcă era sfrijit, părea mai tânăr decât mă gândeam eu c-ar fi. Când l-am văzut, nu i-am dat mai mult de optsprezece ani. De asemenea (și tot pentru că era sfrijit), avea un cap care părea prea mare pentru trupul său — era un cap triumphiular: frunte foarte lată, maxilar alungit și obraji supti. Sub nasul drept și subțire i se vedeau câteva tuleie timide ale mustăcioarei.

Când eram mică, prindeam șopârle cu mâna: era nevoie de enorm de multă stăpânire de sine și de mișcări fulgerătoare. Ei bine, buzele lui Iftikhar îmi aminteau de cele ale unei șopârle. Erau subțiri și palide, răsucindu-se peste dinți la fel ca foița de hârtie peste tutun. Privind mai de aproape, am văzut că mușchii gurii îi erau foarte încordați, ceea ce făcea ca buzele sale cât dunga unui pix să se răsucească și mai mult spre

interior, de parcă ar fi fost trase de un elastic. Nu era o gură care să divulge secretele sufletului, ci una care punea stavilă cuvintelor. Capul îi era încununat de o clăie de păr negru. Însă trăsătura sa cea mai izbitoare erau ochii. Culoarea lor era un maro atât de închis, încât părea negru, iar liniile aspre ale feței le dădeau o înfățișare tulburătoare. Iftikhar privea în gol și am simțit că mintea lui rățăcea cine știe pe unde. La prima vedere, te puteai aștepta ca fiul unui bărbat energic și bogat să fie un simplu beneficiar al bogățiilor strânse de tatăl său. Dar Iftikhar nu era deloc așa. În ochii lui se citea o voință de fier. Era ca un motor care merge încet, un tânăr deloc impresionat de omul exuberant care îl adusese pe lume. Privirea lui vădea o voință tăcută, care aștepta să iasă la iveală, spre deosebire de trupul său, ale cărui mișcări te făceau să crezi că era un băiat repezit și nerăbdător. Cu siguranță, nu era un om pe care să-l jignești sau căruia să-i întorci spatele.

Vocea lui Iftikhar se potrivea perfect cu trupul său. Vorbea pițigăiat și avea un ușor tremur în glas. Pentru un bărbat, părea timid, ezitant și efeminat.

— Ce-i cu teancul de hârtie de pe masă? a întrebat el.

Era întrebarea unui om neliniștit, care încearcă să se ferească de ceva. Toți cei din cameră s-au uitat la teancul de hârtie.

— E pentru fată, a răspuns Hita.

— Pentru fată? a întrebat Iftikhar, atât cu gura, cât și cu sprâncenele sale negre.

— Îi place să scrie povești, a răspuns Hita, aruncându-mi o privire și, în același timp, făcând un semn cu mâna spre mine.

— Serios? a spus el, ridicând ușor bărbia.

S-a uitat la mine și urma să zică ceva, dar a intervenit Bubba:

— Vasăzică, e fată deșteaptă, Ifti... Haideți, porumbeilor, distrați-vă! Eu am niște treburi de pus la punct.

I-a aruncat o privire bărbatului în azuriu, care a încuviințat din cap, apoi s-au îndreptat amândoi spre ușa de la intrare. În timp ce ieșeau, l-am auzit pe Bubba spunându-i:

— Dragă Vas, ca de obicei, te-ai descurcat de minune!

*

Ușile s-au închis în urma lor și a urmat o lungă tăcere. Atât eu, cât și Iftikhar ne uitam la Hita de parcă ea ar fi fost cea care știa următorul pas al dansului. S-a pierdut o clipă, dar apoi și-a recăpătat prezența de spirit și mi-a spus:

— Batuk, hai cu mine la baie, ca să-ți retușez machiajul.

Știam că eram machiată perfect, dar m-am dus cu ea la baie.

— Stai jos! mi-a zis ea, arătându-mi capacul closetului. Am să-ți vorbesc pe șleau. Te afli aici ca să-l faci fericit pe Iftikhar, mi-a explicat Hita, apoi și-a dres glasul și a plecat capul. Ai să-l înveți cum să... cum să... fie un bun soț, a adăugat ea, dregându-și glasul încă o dată. Cum să se poarte cu femeile. M-ai înțeles?

M-a apucat de umeri și i-am simțit degetele apăsându-mi carnea.

— Spune, m-ai înțeles?

Nicio clipă nu mi-am închipuit că altul ar fi fost motivul pentru care fusesem luată din cuibușorul meu și

adusă în palat. Am înțeles că venise timpul să-mi îndeplinesc menirea. M-am uitat la Hita și am încuviințat din cap.

— Fii fată cuminte și fă-l fericit pe Iftikhar... mi-a spus ea. Dacă faci ce-ți spun, ai să fii răsplătită din plin, iar dacă nu... mă rog, sunt sigură că știi ce-o să urmeze.

Mi-a zâmbit, iar eu am încuviințat din cap.

— Am să mă întorc mâine, a continuat ea. Și încă ceva: darurile, banii sau bijuteriile pe care ți le oferă ai să mi le dai mie. Ai înțeles, Batuk? Spune, ai înțeles?

Am râs în sinea mea: nu mă îndoiam că Hita era foarte familiarizată cu șmecheriile de care se folosea Puneet ca să ascundă de Mamaki banii pe care-i primea de la mușterii. Și totuși, Apartamentul Tigrului era mult mai mare decât orice cuibușor, iar eu eram mult mai deșteaptă decât Puneet și mult, mult mai deșteaptă decât Hita.

La câteva secunde după ce a ieșit din baie, am auzit trântindu-se ușa de la intrare. Așadar, spectacolul începuse.

*

Străbat dormitorul, iar când ajung în sufragerie îl găsesc pe Iftikhar răsfoind teancul de coli albe de pe masă. Îmi aude pașii, se întoarce spre mine și mă întreabă:

— Dar unde-s foile pe care ai scris?

— N-am scris nimic de când am ajuns aici, mint eu.

Cât timp Hita fusese plecată din cameră, scrisesem tot despre drumul meu până aici și despre doctorul hidos. Ascunsesem foile în baie: le-am îndoit pe lungime și le-am strecurat în spatele țevilor de sub chiuvetă — erau perfect invizibile. În plus, pusesem un pix în îndoitura

foilor, astfel încât, ori de câte ori voiam să scriu, veneam în baie, le scoteam din ascunzătoare și gata, aveam cu ce scrie! Iar după ce terminam de scris, ascundeam repejor pixul și hârtiile. Am ascuns și jurnalul cu coperte albastre: l-am băgat sub salteaua patului din dormitor, vârându-l cât de adânc am putut. M-am gândit că n-avea să dea de el nici cea mai sânguincioasă femeie de serviciu.

— Și ia zi, ce-ai scrie despre mine? continuă el.

Plec fruntea, îmi iau o postură umilă și-i răspund:

— Încă nu vă cunosc.

Devin încordată, pentru că îmi vorbește pe un ton iritat:

— Hai, spune-mi cum m-ai descrie!

Mă codesc, dând impresia că mă gândesc.

— Aș zice că sunteți amabil, bine îmbrăcat și chipeș.

— Câți ani crezi că am?

— Douăzeci și șapte sau douăzeci și opt, răspund eu.

Deși stau cu fruntea plecată, îmi dau seama după foșnete că se leagănă de pe un picior pe altul. Nu mă corectază, deși era o minciună: nu m-am gândit nicio clipă că ar fi atât de în vârstă.

Se așază pe sofa, ia telecomanda în mână și pornește televizorul. Schimbă de mai multe ori canalul, iar în cele din urmă se oprește la un meci de fotbal.

— Poți să iei loc, îmi spune el, văzând că stau nemișcată în fața lui.

Mă așez pe sofa, la vreun metru de el. În timp ce aștept să văd ce are să se întâmple, degetele de la mâini și de la picioare mi se crispează.

Care credeți că-i mai tare, autobuzul sau combustibilul? Ați putea fi tentați să spuneți că autobuzul, pentru că-i transportă pe șofer și pe pasageri pe distanțe lungi.

Dar gândiți-vă că, fără carburant, rămâne pe loc și e complet inutil. Pe de altă parte, combustibilul poate fi folosit pentru a pune în mișcare un alt autobuz sau pentru a încălzi apa dintr-un boiler. Poate fi folosit și la fabricarea unor bombe incendiare. Deci, e limpede că cel mai tare e combustibilul. Iftikhar și cu mine stăm pe una dintre sofale și-mi dau seama că eu sunt combustibilul. Îi adulmec frica la fel cum leopardul își amușină prada.

Rămân în continuare departe de Iftikhar și urmăresc meciul împreună cu el. Din punctul meu de vedere, ar fi la fel de interesant dacă ne-am uita la cum dospește aluatul în covată. Nu știu regulile fotbalului și nici nu-mi dau seama ce motiv au toți acei bărbați îmbrăcați în culori diferite să-și dea mingea unul altuia, numai pentru ca, în cele din urmă, s-o bage într-o plasă din care este apoi luată și azvârlită pe teren, unde întreaga tărașenie e luată de la capăt. Pe măsură ce mă uit la televizor, îmi dau seama că, fără minge, nu s-ar mai întâmpla nimic: n-ar fi decât douăzeci de bărbați îmbrăcați cu șorturi care s-ar întreba ce-au de făcut în următoarele câteva ore. Deci, mingea e cea mai tare! Când meciul se termină (comentatorul anunță că, în curând, o să înceapă altul), Iftikhar se întoarce către mine și îmi zice:

— Scrie-mi o poezie!

Nu spun nimic, ci mă îndrept spre masă și mă așez în fața teancului de hârtie. Închid ochii preț de o clipă și-mi amintesc ziua în care tata a venit să mă ia de la spital. Mă ghemuiesc la pieptul său plin de miresmele câmpului și încep să citesc. Am în față imnurile lui Namdev. Versurile se înșiruie molcom, iar în scurtă vreme adormim ținându-ne în brațe. Iau un pix de pe masă și scriu:

*Stăpânul meu e un arc făcut din tisă,
Pe-al său braț se odihnește o săgeată
Ce din a sa poruncă își începe
Zborul către cuibul plin de pene.*

Ascultă ce-ți șoptește glasul meu:

Tu,

Tu ești răsplata mea cea mare,

Lucrul cel mai prețios din lume!

Privește-mă!

E o poezie urâtă și lipsită de sinceritate. Mă apropiu de canapea și i-o dau. După ce o citește, buza de sus i se ridică în semn de dispreț.

— Tu ai scris-o?

— Da, răspund eu.

Se uită la mine cu o privire necruțătoare și îmi zâmbește, ridicând hârtia cu ambele mâini. Rupe foaia în două, apoi rupe încă o dată cele două jumătăți. Aruncă bucățile pe jos și îmi urmărește reacția. Oare își închipuie că poezia se află pe acea hârtie? Ce prost e! Pentru că poezia se află în cuvintele din care e alcătuită.

— Acuma știi ce cred despre poezia ta idioată! zice el.

Mai întâi, mă uit la bucățile de la picioarele lui:

— Îmi pare foarte rău...

Apoi îl privesc în ochi. Iftikhar se ridică de pe canapea, având în fundal melodia unei reclame de la televizor, apoi face un pas către mine. Ne privim unul pe celălalt, despărțiți doar de-un lat de palmă. Mă uit ținută în ochii lui ca să-l sfidez. Mă scuipă în obraz, ca și când nu i-ar trece nimic altceva prin cap. Dar în gestul său nu e

niciun pic de răutate. Mă scuipă încă o dată. Urmărește cu un aer curios (dar ca și când n-ar avea nicio legătură cu ceea ce se întâmplă) scurgerea salivei pe obrazul meu. După ce mă privește în tăcere cam un minut, îmi spune în șoaptă:

— Du-te să te speli.

— Imediat.

Mă îndrept spre baie cu un aer supus și mă spăl pe față. Apa rece pe care mi-o arunc pe față îmi face bine și, preț de câteva clipe, mă privesc în oglindă ca hipnotizată. Opresc robinetul și revin la realitate. Mă întorc în sufragerie și am impresia că-i mai mică decât atunci când am plecat.

— Domnule Iftikhar, încep eu pe un ton calm, spunându-i pentru prima oară pe nume, îmi pare rău că nu v-a plăcut poezia mea idioată. A fost doar o încercare și oricum nu prea am talent la scris.

Iftikhar se așază din nou pe sofa și ia telecomanda în mână.

— Atunci de ce scrii, dacă n-ai talent? mă întreabă el pe un ton răstit.

Stau în fața lui, iar el se uită la televizor.

— Pur și simplu, pentru că-mi place să-mi aștern gândurile pe hârtie. Îmi place să le văd, pentru că altminteri rămân invizibile.

Își ia privirea de la ecran și mă privește în ochi preț de o clipă.

— Dar de ce faci un lucru la care nu te pricepi? mă întreabă el.

Îi răspund cu o întrebare:

— Dumneavoastră vă pricepeți la toate lucrurile pe care le faceți?

— Da, răspunde el după o clipă de gândire.

Stau în continuare în fața lui, într-o rochie minunată și cu niște pantofi negri și lucioși — sunt o pasăre de pradă. Pe covor sunt câteva petice de hârtie. După o scurtă tăcere, îl întreb:

— Cu ce vă ocupați?

E o întrebare despre care știu că are mare succes, pentru că subiectul preferat al unui bărbat este el însuși — dacă te transformi în oglinda lui, o să-ți vorbească o veșnicie.

— Dar *tu* cu ce te ocupi? mă întreabă el rânjind.

— Știți cu ce mă ocup, dar aș vrea să știu cu ce vă ocupați dumneavoastră.

— De ce?

— Fără vreun motiv anume.

Îmi răspunde fără să se uite la mine:

— Ard gazul la școală și lucrez pentru porcu' de tai-că-meu.

Interesul meu e ca Iftikhar să mă placă, așa că iau un băț lung, înghiontesc nițel șarpele și îl aprob.

— Pare să fie puțin cam arogant.

— Vasăzică, ți se pare că-i cam arogant?

— Da, spun eu.

Dar, într-adevăr, am de-a face cu un șarpe și am căzut în capcană.

— Deci așa, târfo! Tu, care ți-o tragi cu unul și cu altul toată ziua, crezi că tata, un om de afaceri prosper, e arogant? Bine, zdreanță, păi să vedem dacă e de acord cu tine!

Iftikhar dă sonorul televizorului la minimum și pune mâna pe receptorul telefonului așezat pe măsuta din stânga sofalei. Nu-și ia ochii de la mine în timp ce formează numărul.

— Salut, tati! Sunt eu, Ifti!

Șarpele s-a încolăcit în jurul meu. Spaima îmi invadează chipul și îmi chircește tot trupul. Iftikhar vorbește pe un ton ușor batjocoritor:

— Sunt la hotel cu fata pe care mi-ai făcut-o cadou de ziua mea... Vreau să-ți spun că are un papagal ceva de speriat!

Mă arunc la picioarele lui, i le strâng în brațe și i le sărut:

— Vă rog, stăpâne, vă rog! șoptesc eu.

Apoi îi îmbrățișez coapsele cu putere. Îi apăs genunchii cu sânii și îl privesc cu un aer rugător — sunt un biet cățeluș. Continuă să vorbească la telefon, având în fundal scâncetele mele.

— Da, tati, îmi place. E mai interesantă decât aia dinainte (face o pauză), da, și decât aia (râde, apoi face o nouă pauză), da, așa am să fac.

Se uită la mine cu rânjetul lui de șopârlă și pune receptorul în furcă. Îi strâng picioarele cu disperare. Mă li-pesc de el și îmi adâncesc fața între coapsele sale.

— Te-ai îngrozit la gândul c-aș putea să te părăsc grăsanului împuțit! strigă el, izbucnind în râs.

— Vă mulțumesc, stăpâne! Vă mulțumesc!

— Și-acuma să vedem cât de recunoscătoare ești!

Își împreunează mâinile pe ceafa mea și, simțindu-i palmele, îmi dau seama că, de fapt, eu îl stăpânesc. Îmi strânge capul cu putere și îmi apasă fața între coapse, trăgându-mă spre vintre. Simt cum i se ridică mădularul prin stofa moale a pantalonilor. Îmi fac o idee despre bărbăția mușteriilor mei imediat ce intră în cuibușor și nici-odată nu mă înșel. Știu că, în această privință, Iftikhar este la fel de limitat ca în toate celelalte. Îmi apasă fața

cu putere pe ridicătura din pantaloni, iar eu deschid gura și fac exact ce-și dorește. După nu mai mult de o secundă, se încordează și își strivește mădularul de fața mea: pulsațiile sale îmi izbesc buzele și, fără să-i simt umezeala prin materialul pantalonilor, îmi dau seama că și-a vărsat zeama. Iftikhar nu mă poate vedea: stau cu ochii larg deschiși, iar pe buze mi se așterne un zâmbet.

Dar apoi mă surprinde cu garda jos. Dintr-o singură mișcare, mă azvârle cât colo, iar eu mă prăvălesc pe podea. Îi văd pata de umezeală de pe pantaloni. Acum stă în picioare lângă mine. Timpul se scurge mult mai încet, iar eu rămân neclintită. Mă uit la el și nu mă pot mișca. Iftikhar se apleacă ușor în față, sprijinindu-se doar pe piciorul stâng, în timp ce pe dreptul și-l trage în spate. Mă gândesc la unul dintre jucătorii din meciul la care tocmai ne-am uitat și devin o minge de fotbal. Văd cum mi se apropie de față piciorul său drept. Ochii reacționează, dar nu și trupul. Durerea este îngrozitoare. Cred că mai avea un pic și-mi rupea gâtul. Sunt conștientă, dar simt că totul se învâрте în jurul meu. Pielea obrazului mi-a fost sfâșiată de pantoful lui Iftikhar. Trec prin chinuri cumplite, pentru că m-am înșelat: cel mai tare este piciorul! Scot un țipăt înfiorător, cad pe spate și mă izbesc de podea. Face un pas spre mine, se sprijină iarăși pe piciorul stâng, dar de data asta plec fruntea și ridic brațele. Lovitura îmi provoacă noi chinuri — acum mă dor mâinile. Fug de el în patru labe — sunt un șobolan — și mă ascund sub masă. Răcnesc din toate puterile: durerea îmi sfâșie fața. Suflu greu, dar îmi dau seama că nu vine după mine. Dintr-odată, Iftikhar scoate un urlet. Sunt năucită. Ce drept are el să urle? Nu simte durerea pe care o simt eu. Dar apoi îl ascult mai cu atenție și-mi dau seama

că nu-i un urlet, ci un vaiet. În răcnetul său prelung, recunosc un sunet pe care îl știu foarte bine: cel al disperării fără margini. Din el țâșnește un șuvoi de nefericire; e o suferință care se revarsă din el chiar și după ce amuțește.

De aici, de sub masă, îi văd picioarele. Se sprijină când pe unul, când pe celălalt. Picioarele se străduiesc să ia o decizie. Abia mai respir. Durerea îmi sfârteacă fața. Brațele mă chinuie. Timpul se scurge. În cele din urmă, se hotărăște: se întoarce cu spatele și pleacă. Ușile dormitorului se izbesc una de alta și ricoșează, rămânând deschise. Nu mă mișc de sub masă. Nu fac niciun zgomot. Iftikhar trăneste iarăși ușile, dar de data asta se închid. Aud că lovește ceva. Apoi zgomotele din dormitor încetează. Se aude melodia altei reclame.

Se scurge o bună bucată de timp. Stau ghemuită sub masă în continuare, ascultând ce se difuzează la televizor (încă un meci de fotbal). Iftikhar încă nu s-a întors în sufragerie. Din baie se aude jetul de apă care curge în cadă. Dă un telefon din dormitor, dar nu aud ce spune. După câteva minute, zgomotul apei încetează. Aștept un pic, apoi mă apropiu în patru labe de ușa dormitorului, având grijă să nu-mi târșâi picioarele pe covorul moale, nu care cumva să fac vreun zgomot. Trag cu urechea: nu se aude nimic în afară de câteva pleoscăituri care vin din baie. Mă ridic în picioare. Verific dacă pot să merg. Sunt rănită, dar pot să mă mișc. Mă duc la ușa de la intrare și apăs ușurel pe clanță — e încuiată. Cu chiu, cu vai, mă bag iarăși sub masă. Mă întind pe covor. Cum? Ah, știu! Nu-i nevoie să mă compătimești, pentru că tu ai suferit mai mult decât mine. Erai liber. Și eu am fost liberă, dar cu multă vreme în urmă. Acum ne aflăm aici împreună. Amândoi eram

niște hoinari, dar acum stăm amândoi în camera asta. Și tu trebuie să dormi. Noapte bună, tigrule!

*

Stând întinsă sub masă la adăpostul scaunelor, aud niște ciocănituri la ușa principală. Ușile dormitorului se deschid și văd picioarele lui Iftikhar, care se duce și descuie. I-a fost adusă o tavă cu mâncare. Îi cere băiatului de serviciu să ducă tava în dormitor, iar el rămâne lângă ușă — oare ca s-o păzească? După aceea, oprește televizorul, încuie ușa de la intrare și se întoarce în dormitor. Nu se uită la mine și nici nu-mi vorbește. Aprinde televizorul din dormitor, dar după o oră sau două îl stinge. S-o fi culcat. E prea multă liniște în Apartamentul Tigru-lui. Mi-e dor de zgomotele de pe Strada Mare care au făcut parte din viața mea timp de atâția ani.

În ciuda liniștii, până la urmă adorm sub masă. Când primele raze de soare se strecoară în cameră, deschid ușor pleoapele, iar când mă trezesc de-a binelea, mă doare fața îngrozitor și văd că, pe locul unde mi-am sprijinit capul, covorul moale e pătat cu sânge închegat. Trebuie să merg la toaletă.

Mă apropii tiptil de ușile dormitorului și răsucesc clanța cu grijă. Ușa dreaptă se deschide încet. Balamalele scârțâie un pic, dar nu atât de tare cât să tulbure somnul prințului. Traversez dormitorul cu pași mici, apropiindu-mă de ușa băii, pe care Iftikhar a lăsat-o deschisă. Doarme fără să șuiere, fără să sforăie.

Odată ajunsă în baie, mă aflu în fața unei dileme: cum ar fi cel mai bine să fac pipi? Dacă mă așez pe closet, va trebui să trag apa, ceea ce ar însemna să fac foarte

mult zgomot. Deoarece nu mă pot cocoța pe chiuvetă, ajung la concluzia că cel mai bine e să fac în cada goală. Îmi ridic poalele rochiei roșii și urc tiptil cele trei trepte de piatră care duc la cadă. Mă bag în ea și mă apropii cât mai mult posibil de gura de scurgere, apoi îmi golesc vezica. Urina închisă la culoare și cu miros puternic se prelinge pe fundul alb al căzii, apoi dispare în gura de scurgere. Ies din cadă, rup o bucată de hârtie igienică și șterg urmele de urină, apoi arunc hârtia la coș și mă întorc în sufragerie.

Iftikhar se trezește cu mult înainte să-și facă apariția. Imediat ce aud zgomote din dormitor, ascund ce-am scris în spatele pernei de pe fotoliu. Aud tot ce face: merge la baie, deschide robinetele căzii și vorbește la telefon. Pornește televizorul și dă pe un post cu muzică modernă. Nu iese din dormitor decât după mai bine de-o oră. Poartă un halat lung, de culoare albă, iar părul ud îi e foarte ciufulit. Simt impulsul ciudat de-a mă apropia de el ca să-i șterg părul, dar e un gând care îmi dispare din minte la fel cum se stinge foșnetul frunzelor stârnit de o adiere. Se apropie de mine. Nu mi-e teamă de el, dar plec fruntea în semn de respect. Din întâmplare, ochii îmi cad chiar pe locul unde, cu o noapte înainte, capul meu s-a transformat în mingea lui de fotbal.

— Uite! îmi spune el, întinzându-mi o coală de hârtie.

— Mulțumesc! spun eu, luând hârtia.

— Citește-o!

E o poezie.

Sabia mea

Sabia mi-e făcută din cel mai tare oțel

Zboară prin aer când o mânuiesc

*Și parează orice lovitură primesc.
Nică când nu mă lasă la greu.
Brațul mi-e întins mereu.
Ochii îmi sunt iscoditori,
Stau tot timpul la pândă
Dușmanul să nu mă-înfrângă.*

Are un scris mult mai îngrijit decât al meu — caligrafia e impecabilă — și n-a făcut nicio greșală, de unde trag concluzia că mai întâi a scris pe o ciornă, apoi a copiat totul pe o coală nouă. Este poezia unui băiat. Îl privesc și-i zâmbesc:

— E minunată, stăpâne!

Îmi dau seama că nu-i obișnuit cu laudele, pentru că se simte puțin jenat.

— Sigur e mai bună decât a ta! spune el.

— Da, așa e... Ați vrea să mă învățați să scriu și eu așa?

— Păi, întâi de toate, o poezie trebuie să aibă rimă. A ta n-avea nicio rimă. Era o porcărie.

— Data viitoare, stăpâne, am să scriu cu rimă, dacă am să pot. Mă lăsați să vă scriu încă una? Vă rog!

— Azi trebuie să mă duc cu tata undeva. Scrie poezia cât timp lipsesc și-am s-o citesc diseară.

— Am să mă străduiesc din răputeri... Dar vă rog să nu vă înfuriați dacă n-o să-mi iasă cum trebuie... Va trebui să studiez mult ca să scriu ca dumneavoastră.

Vorbele mele îl înfurie. Atitudinea mea supusă nu-i este pe plac. Dă capul pe spate și ridică tonul:

— Dacă-ți închipui că cineva ca tine o să poată vreodată să scrie ca mine, înseamnă că ești mai proastă decât am crezut.

Cad în genunchi și-i îmbrățișez picioarele.

— Vă rog, stăpâne, mai dați-mi o șansă! Aveți dreptate, aveți mare dreptate! N-am să scriu niciodată la fel ca dumneavoastră... Tot ce pot face e să încerc să scriu mai bine.

Își mișcă ușor picioarele și-i simt contracțiile mușchilor. Îmi ating fruntea de genunchii săi, iar el îmi poruncește să mă ridic.

— Vă mulțumesc, stăpâne! Vă mulțumesc! scâncesc eu.

— Iar acum, pornește televizorul și du-te să te speli!

Pornesc televizorul, apoi pun telecomanda în mână pe care a întins-o către mine. Mă duc în baia care, încetul cu încetul, devine refugiul meu. Iftikhar nu-i deloc grijuliu: apa bălțește pe podea, iar prosoapele ude sunt împrăștiate peste tot. Înainte să pornesc robinetele căzii, îl aud vorbind din nou la telefon.

Intru în apa fierbinte cu zâmbetul pe buze: stăpânul mi-a poruncit să scriu toată ziua.

*

N-am stat mult în cadă. M-am șters repede, m-am îmbrăcat cu rochia roșie și m-am întors la Iftikhar. Se uita la televizor. Am încercat să nu fac niciun zgomot, dar tot m-a auzit și m-a strigat:

— Vino-ncoace!

M-am apropiat de el și m-am așezat pe unul dintre fotolii, dar nu m-am lăsat pe spate, cum aș fi fost tentată, ci am rămas în capul oaselor. Razele soarelui îmi mângăiau ochii și nu-mi puteam da seama în ce stare era: să zicem doar că nu era vesel.

— În genunchi!

Apa fierbinte îmi desfăcuse rănilor, iar fața îmi era umflată de la loviturile pe care le promisem. Am îngenun-

cheat în fața lui. Știam deja că toată tărășenia avea să duzeze puțin, dar îmi era teamă tocmai de consecințele acestei scurtimi. Am început să-i mângâi coapsele prin halat și, aproape instantaneu, am simțit cum i se întărește mădularul. Mă gândeam cum ar fi cel mai bine să procedez, dar, dintr-odată, a intervenit soarta.

De multe ori, soarta este prost înțeleasă. Mulți oameni își explică anumite evenimente ca fiind dictate de soartă, drept care le întâmpină ridicând din umeri. Dar nu așa trebuie înțeleasă soarta. Lumea este alcătuită dintr-o multitudine de cercuri invizibile, care se întind până hăt departe, în straturile cele mai înalte ale atmosferei. Soarta reprezintă punctele în care aceste cercuri se intersectează cu Pământul. Întrucât nu le putem vedea, nu știm din ce sunt și nici cât de mari sunt; altfel spus, ne este imposibil să prezicem când anume se vor intersecta cu viețile noastre. Iar când se întâmplă acest lucru, spunem că este mâna sorții. Nu putem spune că evenimentele care se produc la întâmplare sunt guvernate de soartă, pentru că soarta este inevitabilă. Noi, oamenii, pur și simplu nu știm ce este și nici când anume are să intervină în viețile noastre. Nu știm nici cum anume leagă soarta o întâmplare de alta.

S-a auzit un ciocănit în ușa de la intrare.

— La dracu', a spus Iftikhar, a venit micul dejun!

S-a ridicat în picioare, dându-mă la o parte.

— Intră! a strigat el.

Ridicătura de sub halat încă era vizibilă în lumina blândă a soarelui de dimineață. Omul de serviciu a adus tava cu micul dejun și a pus-o pe masă. Era tânărul care venise cu o zi înainte, dar de data asta nu m-a mai privit galeș, ci cu dezgust. După ce-a plecat, ușierul omniprezent

și aproape invizibil ne-a închis iarăși în apartament — eram ca două murături într-un borcan.

Eu m-am așezat pe brațul unuia dintre fotolii, iar Iftikhar a aruncat o privire mâncării de pe tavă, apoi a luat loc pe scaunul care-i fusese pregătit în capul mesei. Farfuriile erau dintr-un porțelan alb și fin, aproape transparent și aveau marginile decorate cu un model auriu. O fi fost fin porțelanul, dar gesturile lui Iftikhar nu erau deloc așa. Bea ceai ca un om de rând, strângând ceașca în mână, în loc s-o apuce de toartă ca părintele Matthew. După ce-a sorbit de câteva ori, mi-a aruncat o privire.

— Întoarce televizorul spre mine, că nu văd.

Știa că mă uitam la el în timp ce mânca. Eram lihnită, dar aveam experiență: mi-a fost foame mulți ani.

În unele nopți petrecute în cuibușorul meu, visam mâncare, dar de fiecare dată rămâneam nemâncată... De exemplu, într-unul din aceste vise mă aflam într-o celulă. Vedeam o petrecere care se desfășura într-o cameră îndepărtată, dar nu puteam să rup gratiile, deși erau făcute din hârtie. În alt vis, înotam în râu și am văzut că pe mal era în toi ospățul organizat cu ocazia unei mari sărbători; dar oricât de tare aș fi înotat, nu reușeam să mă apropiu de mal, deși apa era liniștită. În amândouă visele, sentimentele mele se băteau cap în cap, pentru că, deși îmi era foame, nu mă străduiam cu adevărat să ajung la mâncare. La fel mă simțeam și acum: eram lihnită, dar nu-mi doream să fiu la masă.

Am observat că Iftikhar bea ceai negru fără zahăr și că-i plăceau ouăle și cârnații. Mânca enorm pentru cât de mic era. Înfuleca de parcă ar fi fost mort de foame, deși eram sigură că nu ducea lipsă de mâncare. Ținea urât tacâmurile: strângea în pumn atât furculița, cât și cuțitul.

Înfiea furculița în bucățile de cârnat la fel cum împungeam eu apa cu un băț ascuțit ca să prind pește. În timp ce mânca, se tot uita la mine — avea obișnuita sa privire glacială.

După ce s-a șters la gură cu mâneca, mi-a spus:

— Iar acumă vino-ncoace și termină ce-ai început.

Vasăzică, dilema mea fusese amânată, nu anulată. Și-a îndepărtat scaunul de masă, s-a ridicat un pic, și-a dat poalele halatului la o parte, apoi s-a așezat la loc, depărtându-și picioarele — trupul îi era gol de la brâu în jos. Am îngenuncheat și m-am uitat fix între picioarele lui. Mădularul i se întărea chiar sub privirea mea. Era foarte scurt. Deasupra lui avea un petic de păr creț și des care se întindea și pe partea superioară a coapselor, dar se oprea la testicule: nu avea niciun fir de păr pe scrot. Părea că artistul care-l concepușe hotărâse să-i adauge o ultimă tușă, ca să fie mai frumos, dar nu dușese treaba la capăt, întrucât i se păruse că-i stătea rău cu acea culoare.

Mi-am așezat iarăși palmele pe coapsele lui și am început să i le mângâi ușor. Am plecat capul și i-am sărutat genunchiul drept. Pielea încă îi mirosea a săpun. Am auzit un geamăt, apoi am simțit că-mi strânge capul între coapse. A scos un strigăt, iar când am ridicat privirea am văzut cum îi țâșnește sămânța. Totul a durat doar câteva secunde. Au fost șase jeturi scurte și alburii. Cred că mădularul i-a fost înclinat un pic spre dreapta, pentru că o parte din zeama albă i-a sărit pe coapsa dreaptă, apoi s-a scurs pe covor. Restul mi-a ajuns în păr. Am ezitat o clipă, apoi m-am aplecat mai mult și i-am sărutat pătimaș picioarele. I-am depărtat coapsele cu capul și i-am sărutat scrotul.

— Ah, stăpâne... Vă mulțumesc, stăpâne! am gemut eu. Sunteți...

Înainte să-mi duc la bun sfârșit laudele mincinoase, mi-a înfipt mâna în păr și m-a zvârlit cât colo. Am căzut pe spate și m-am lovit cu umărul de piciorul mesei. Din inerție, capul mi s-a dat pe spate, izbindu-se și el de tăblia mesei cu un zgomot înăbușit. Lovitura a fost atât de puternică, încât s-a cutremurat toată masa aceea mare din lemn lustruit, iar capul mi-a ricoșat și s-a izbit încă o dată de tăblie, deși cea de-a doua lovitură a fost nimica toată. În cele din urmă, am căzut pe covorul moale, am închis ochii și am rămas nemișcată.

Iftikhar stătea în picioare și zicea întruna: „La dracu’!”, ca și când cele două cuvinte ar fi fost o mantra prin care se dojenea. Mai întâi m-a atins ușor cu piciorul ca să vadă dacă reacționez. Am rămas neclintită. Apoi a îngenuncheat lângă mine și mi-a zgâlțâit umărul. Mi-a pus mâna pe cap, apoi și-a retras-o repede, repetându-și mantra; am presupus că pe mână avea sângele meu. Îmi zvâcnea capul și simțeam înțepături în umăr, dar în rest n-aveam nimic. Voiam să mă întorc pe Strada Mare și speram că supunerea mea avea să mă ajute să-mi ating țelul. Tigrul era furios și răgea. „Șșșt, tigrule! N-am nimic, stai liniștit!”, i-am spus eu.

Iftikhar a dat fuga spre ușa de la intrare, și-a dat seama că o încuiase și a izbit-o cu pumnii.

— Ajutor! Deschide ușa! Deschide ușa! a strigat el.

S-a dus iute în baie, probabil ca să caute cheia, dar imediat după aceea s-a auzit cheia în broască, așa că s-a întors valvârtej în sufragerie țișând:

— Adu-l pe doctorul Vas! Repede, adu-l pe doctorul Vas!

Ușa s-a deschis și, cât ai zice pește, a îngenuncheat lângă mine un om care aducea cu sine mirosul străzilor. Mi-a scuturat ușor umărul moale și mi-a mângâiat părul.

— Ești trează, draga mea? m-a întrebat el la ureche.

N-am zis nimic, doar am crăpat un pic ochii și am văzut chica albă a bătrânului ușier, care striga către Iftikhar:

— Grăbiți-vă, are nevoie de un doctor! Chemați un doctor cât mai repede!

Iftikhar a pus mâna pe receptor:

— Vino la hotel! a spus el pe un ton speriat. Trebuie să vii... imediat... a avut loc un accident... fata a căzut și s-a lovit.

Imediat după ce-a închis, am auzit o voce venind dinspre ușă. Era Hita.

— Doamne, Dumnezeu! Iarăși? Nu se poate! a țipat ea.

S-a năpustit cu așa o viteză, încât, înainte să ajungă lângă mine, am simțit boarea stărnită de trupul ei. A îngenuncheat și i-a cerut ușierului să iasă din apartament.

— Dar are nevoie de un doctor, a strigat el.

— Ieși afară imediat! s-a răstit ea, iar ușierul a plecat, trântind ușa în urma sa.

Am simțit pe gât degetele osoase ale Hitei, apoi a zis ca pentru sine:

— E vie! E vie!

I-am simțit obrazul lângă fața mea:

— Respiră! Sunați-l pe domnul Vas! i-a cerut lui Iftikhar.

— L-am sunat deja! a răspuns el pe un ton speriat.

— Batuk! mi-a șoptit ea. Scumpa mea Batuk, mă auzi?

Mi-a scuturat ușor umărul, ca și când ar fi încercat să disloce un răspuns care se blocase undeva în mine.

— Trebuie s-o întindem pe pat. Vă rog să mă ajutați, domnule Iftikhar!

E limpede că Iftikhar a rămas nemișcat, din moment ce Hita a trebuit să-și repete rugămintea, care de data asta părea mai degrabă o poruncă. Am simțit trei mâini sub spate și una sub cap, apoi am fost întinsă în pat. Hita i-a cerut să aducă un prosop și niște apă, dar lui Iftikhar nu i-a trecut prin cap să aducă apă caldă: era atât de rece, încât am tresărit.

— Mișcă! a spus Hita, fiind limpede că vorbea mai ales cu ea însăși. Batuk! Trezește-te, draga mea! mă imploră ea.

Dintr-odată, s-a auzit soneria telefonului de lângă pat — și acest zgomot m-a făcut să tresar —, iar Hita a ridicat receptorul.

— E pentru dumneavoastră.

Dar se pare că Iftikhar ieșise din cameră, așa că Hita a strigat încă o dată:

— E pentru dumneavoastră!

Iftikhar a vorbit de la telefonul din sufragerie, dar am auzit tot ce-a spus.

— Da, tati... a fost un accident... a căzut... s-a împiedicat de covor.

— Pe-asta să i-o spui lu' mutu'! a bombănit Hita.

Lui Iftikhar îi tremura vocea:

— Nu, tati! E din cauza hotelului ăstuia nenorocit, în care totu-i de proastă calitate... s-a împiedicat de covor... nu, nu, se simte bine... nu-i așa, Hita?

— Respiră, a răspuns ea.

— Ai auzit ce-a zis... se simte bine... așa a zis Hita... bine... Vino-ncoace! a strigat el înspre dormitor. Tata vrea să stea de vorbă cu tine.

Hita a plecat de lângă mine și s-a dus în sufragerie.

— Da... da... e rănită... la cap... sângerează și are fața vânătă... nu știu, încă nu și-a recăpătat cunoștința... nu

eram aici... da, se poate... da, un accident îngrozitor... da, cel mai probabil e să se fi împiedicat... cred că ar trebui să chemăm un doctor... da, aveți dreptate, nu trebuie decât să așteptăm... domnul Vas trebuie să vină dintr-o clipă în alta... da... Vă mulțumesc!

Apoi i-a spus lui Iftikhar:

— Tatăl dumneavoastră vrea să vă mai spună ceva.

Hita s-a întors în dormitor și s-a așezat lângă mine pe pat. Nu înțelegeam ce-i spunea Bubba lui Iftikhar, dar era limpede că țipa la el — se auzea tocmai din sufragerie. Peste tirada lui s-au suprapus niște ciocănituri puternice în ușă. Hita a dat fuga să răspundă:

— Nu, n-a chemat nimeni doctorul hotelului... nu, totul e în regulă... toată lumea se simte bine... Doar v-am spus că toată lumea se simte bine! a țipat ea, apoi a trântit ușa și a încuiat-o.

Am rămas întinsă în pat încă jumătate de oră, apoi am auzit alte ciocănituri și un strigăt înăbușit:

— Hita, deschide!

Hita s-a ridicat imediat de lângă mine, unde stătuse în tot acest timp mângâindu-mi părul din când în când, a dat fuga la ușă și a descuiat-o, iar când a deschis-o, găfâia ușor.

— Îmi pare rău, domnule Vas, dar a trebuit să las cheia în ușă, ca să nu intre aici ușierul sau femeia de serviciu.

— Bine, bine! Unde-i fata?

I-am auzit apropiindu-se de pat, apoi am simțit că s-au aplecat asupra mea.

— Respiră normal, a zis Hita pe un ton precipitat.

A urmat o scurtă pauză, apoi am auzit că unul dintre ei s-a îndreptat spre baie și a pornit robinetele căzii. După câteva clipe, am simțit pe cap un șuvoi de apă rece.

M-am ridicat imediat, tușind și scuipând. Domnul Vas stătea în picioare la capătul patului, ținând în mână o găleată întoarsă cu gura în jos, din care încă se mai prelingeau câțiva stropi de apă.

— N-are nimic! a spus el.

Nu m-a dojenit, dar privirea lui mi-a dat de înțeles că se prinsese de prefăcătorie mea. Nu purta obișnuitul costum azuriu, ci pantaloni gri și o cămașă albă. Era un bărbat chipeș, destul de în vârstă.

Stăteam pe pat în capul oaselor, cu fața udă și părul leocă. Îi aveam în față pe Hita și pe domnul Vas. Iftikhar a intrat în dormitor cu aerul unui condamnat care așteaptă plutonul de execuție. Iar plutonul de execuție avea să vină în curând.

Cel care a rupt tăcerea a fost domnul Vas:

— Domnule Iftikhar, v-aș ruga să vă îmbrăcați, dacă-mi permiteți, pentru că, în scurtă vreme, tatăl dumneavoastră o să treacă pe-aici să vă ia: azi o să mergeți prin fabrici. Hita, ai cu ce să îmbraci fata? Și cred c-ar trebui să se spele. O să plecăm în curând, așa c-ar fi bine s-o aranjezi puțin.

În timp ce Hita umbla ca o bezmetică de colo-colo, mă tot pregăteam să spun ceva.

— O poezie... am șoptit eu în cele din urmă.

— Poftim? a întrebat domnul Vas.

— O poezie... Domnul Iftikhar mi-a cerut ca azi să scriu o poezie.

Era o ocazie pe care nu voiam s-o ratez: șansa de a scrie o zi întreagă. Așa că am continuat:

— Mă învață să scriu la fel de frumos ca dumnealui.

Deși intenția mea nu era să fac o glumă, domnul Vas a izbucnit în râs.

— Ce-ai zis? Domnul Iftikhar te învață să scrii poezii?

Când Iftikhar a deschis gura, am avut impresia că nu-l mai auzisem de-o veșnicie:

— Anul trecut am luat zece la literatură engleză, iar domnul Mitra mi-a zis că am darul scrisului.

Vas a izbucnit iarăși în râs:

— Domnul Mitra a vrut să spună că *el* a primit un dar de la tatăl dumneavoastră, ca să vă dea zece.

A făcut o scurtă pauză, apoi a adăugat ca pentru sine:

— Vasăzică, sunteți poet...

Simțindu-se umilit, Iftikhar s-a înfuriat grozav:

— Uite cum stă treaba, Vas! Ești angajatul tatei, iar când o s-audă ce-ai zis, o să...

Vas i-a tăiat vorba:

— Domnule Iftikhar (a spus „domnule” pe un ton sarcastic), chiar vă rog! Spuneți-i tatălui dumneavoastră tot ce doriți! Dar sunt convins că, în momentul ăsta, are pe cap treburile mai importante decât poeziile dumneavoastră. Și vreau să vă spun un singur lucru: dacă e adevărat că sunteți poet, atunci eu sunt Elvis! Da, domnule Iftikhar, Elvis reîncarnat în trupul unui indian bătrân!

Hita a zâmbit discret, dar eu n-am avut nicio reacție la ce spusese domnul Vas, pentru că aveam tot interesul să rămân impasibilă. Era un plan foarte iscusit. Fie că Iftikhar era poet, fie că nu, Hita avea să-și dea seama că cel mai bine ar fi fost ca eu să-i măgulesc orgoliul scriind întreaga zi pentru el.

Când Bubba a dat buzna în Apartamentul Tigrului, Vas încă zâmbea gândindu-se la gluma lui (în același timp, era bucuros că nu murisem). Zgomotul intrării sale năvalnice se putea auzi chiar și din dormitor.

— Suntem aici! a strigat Vas.

Bubba a intrat în dormitor valvârtej. Iftikhar era încă în halat, iar eu stăteam pe pat cu părul ciuciuete.

— Bună, drăguț! a spus el cu o voce tunătoare, după ce m-a privit din cap până-n picioare. Văd că ești în viață!

— Da, și-a revenit, l-a lămurit Vas.

— Foarte bine, a continuat Bubba. Deci, n-a pățit nimic.

Apoi s-a apropiat de Iftikhar, a ridicat brațul drept și, fără să ezite o clipă, i-a dat o palmă peste față. Mâna lui Bubba era atât de puternică, încât ar fi putut frânge o bătă de crichet. Iftikhar nu se aștepta deloc la această lovitură, iar după impactul violent, a căzut grămadă un metru mai încolo. Sunt sigură că urlatul lui s-a auzit până în Delhi¹⁰. Râdeam în sinea mea, gândindu-mă că amândoi urma să avem vânătaii asemănătoare pe obrazul stâng. Când m-am uitat mai cu atenție la Iftikhar, care se zvârcolea de durere pe podea, am văzut că pe față îi rămăsese urma inelului de pe mâna dreaptă a lui Bubba.

— Măi băiatule, a răcnit Bubba, într-o oră trebuie să fim la prima fabrică! Du-te să te îmbraci, că altfel ai să mergi în halat! Imediat!

Aș putea să jur că, în momentul în care a răcnit ultimul cuvânt, s-au zguduit geamurile. Iftikhar a deschis dulapul din dormitor, ținându-se încă de falca stângă și a scâncit întruna, cât l-a ajutat Hita să se îmbrace. Bubba l-a condus pe domnul Vas în sufragerie, ca să stea de vorbă cu el între patru ochi. Cred că nu și-au dat seama că auzeam tot ce spuneau.

— Ce dracu' ne facem cu băiatu' ăsta? a întrebat Bubba.

— Am putea trimite fata înapoi și rezolvăm problema!

— Dar deja ai plătit pentru ea.

10 Delhi se află la 1 400 de kilometri distanță de Bombay.

— N-a fost scumpă, i-a explicat Vas. Iar dacă o face praf, o să ne coste încă o sută de mii.

— Vas, nu uita că-s tată. Una dintre îndatoririle unui bărbat e să-și pregătească fiul pentru viață, nu-i așa? Tata mi-a făcut rost de fete... și uite ce bine am ajuns! E un lucru pe care trebuie să-l faci pentru băiatul tău. În fine, uite cum stă treaba, Vas: dacă o face praf, asta e... dar problema ar fi că fata-i drăguță. Dacă aș fi fost cu câțiva ani mai tânăr, nu m-aș fi dat în lături, mă-nțelegi...

Bubba a izbucnit în râs și l-a bătut pe spate cu putere — am auzit zgomotul palmei lui. Apoi a oftat și, cu o voce care ar fi putut scula morții, a strigat:

— Iftikhar, să știi că plec!

Ținându-se încă de falcă, Iftikhar a ieșit din apartament după Bubba și Vas.

*

Când Hita s-a întors la mine, părea spășită; și presupun că, la fel ca Vas, era ușurată. Mi-era teamă ca nu cumva șmecheria cu găleata să-i fi dat de înțeles că mă prefăcusem. Dar cred că pentru ea a fost mai degrabă o procedură medicală decât un mijloc de-a mă da în vileag.

— Ar fi bine să te speli, mi-a spus ea.

Cu un aer supus, m-am dus și m-am scufundat iarăși în apa fierbinte din cadă, iar după ce-am terminat, m-am întors în sufragerie îmbrăcată cu halatul care era agățat pe ușa băii. Hita stătea la masă și privea în gol. Când mi-a auzit pașii, s-a întors către mine:

— Te simți bine?

— Da, i-am răspuns eu zâmbind.

— Vasăzică, domnul Iftikhar ți-a cerut să-i scrii o poezie... Atunci, cel mai bine ar fi să te apuci de treabă. O să-ți aduc niște haine de schimb. Și ți-am comandat niște mâncare.

În scurtă vreme, băiatul de serviciu mi-a adus mâncarea (pâine, dahl, fructe și lapte bătut), iar imediat după ce-a ieșit, Hita s-a pregătit de plecare — părea încântată că părăsește apartamentul. N-a uitat să încuie ușa în urma sa.

M-am uitat pe fereastră. Câțiva nori subțiri îmblânzeau lumina puternică a soarelui. Am scris o poezie simplă pentru Iftikhar.

Cufundare

*Cufundă-mă în a ta frumusețe,
Domolește a mea durere,
Fă ca inima să nu-mi mai bată,
Ca să nu mai simt niciodată.*

*Cufundă-te în a mea frumusețe,
Alungă frica din sufletul tău,
Strânge-mă-n brațe, iubește-mă,
La pieptul tău primește-mă.*

*Cufundă-mă în a ta frumusețe,
Domolește a mea durere,
Poți chiar degetele să mi le iei,
Stiloul, sufletul și cuvintele, de vrei.*

*Cufundă-te în a mea frumusețe,
Alungă frica din sufletul tău,
Viața noastră nu-i decât o clipă,*

O lacrimă ce pe-o geană se-nfiripă.

*Cufundă-mă în a ta frumusețe,
Domolește a mea durere,
Iată, aceasta-i viața mea,
Ia-o și unește-o cu a ta.*

Măcar are rimă.

*

Dar Hita s-a întors în apartament după-amiază și m-am întrerupt din scris. Mi-am aranjat în grabă foile, punând deasupra poezia pentru Iftikhar.

— Ai terminat de scris? m-a întrebat ea.

— Da.

Întrucât poezia se afla deasupra, iar paginile cu însemnările mele erau dedesubt, nu-mi era teamă că Hita le-ar fi putut descoperi, chiar de-ar fi știut să citească. Sub braț avea un pachet învelit în hârtie cafenie, asemănător primului cu care venise în Apartamentul Tigrului. Am presupus că era noua mea ținută. Pentru prima oară, părea relaxată. Când s-a apropiat de mine, am simțit un damf care dădea de înțeles că petrecuse niscaiva timp într-un restaurant.

— Hai să te machiem puțin, ca să acoperim vânătăile alea și să te facem iarăși frumoasă, mi-a spus Hita, iar eu am simțit că deja devenise o rutină.

În ciuda libertății de care mă bucurasem întreaga dimineață, durerile din jurul ochilor și dinăuntru capului nu slăbiseră deloc, ba chiar se întetiseră de-a lungul zilei. Din pricina lor, am devenit grozav de tristă. Nu mi se

Întâmplă des să mă simt așa, dar m-am simțit copleșită de un val de disperare. Mintea mi-a zburat pe malul râului (unde mergeam deseori cu bunicul), la ospete, la cercurile cu mama, la încăierările cu fratele meu, Avijit, la mirosul voluptuos de parfum de pe hainele tatei, la discuțiile pe care le purtam cu Shahalad în cămăruța din spate, pe vremea când trăiam la orfelinat, la râsul sănătos al lui Puneet și la glumele pe seama Hipopotamului. Oare aveți vreun drept să spuneți că drumul meu în viață este jalnic? Judecata este umbra pe care o aruncă ideile preconcepute. Habar n-aveți cum e pe Strada Mare! Nu vă puteți închipui câte culori vii îmi umpleau zilele pe vremea când trăiam acolo. Dar aici, în Apartamentul Tigrlui, e liniște și pentru prima dată simt cât de trist mi-e sufletul.

*

Hita e foarte pricepută la machiaj, așa că, în scurtă vreme, fața mea își recapătă frumusețea. În timp ce mă aranjează, e foarte detașată și, din când în când, face un pas în spate ca să mă admire, la fel cum un portretist își admiră lucrarea. Rochia pe care urmează s-o îmbrac e azurie și are o croială asemănătoare celei de ieri (cred că-i luată de la același magazin), atâta doar că la spate nu-i la fel de decoltată. Înainte s-o iau pe mine, Hita îmi pune un sutien, ca să-mi proptească și să-mi scoată în evidență sânii, care încă sunt destul de mici. Apoi îmi pune rochia și, recunosc, sutienul e bine-venit — pare că-s mai împlinită.

Suntem în baie, iar Hita fredonează în timp ce-mi aranjează părul. Dintr-odată, ușa de la intrare se deschide

cu zgomot, apoi e închisă cu atâta putere, încât se zdruncină geamurile. Domnul Vas urlă din toți rărunchii la Iftikhar:

— Ești un nimeni alintat! Dacă aș avea mână liberă...

— Da' n-ai mână liberă, Vas! strigă și Iftikhar. Nu ești decât un angajat al tatei! Ai înțeles? Un simplu angajat! Și ascultă ce-ți spun: când o să preiau conducerea fabricilor din Mumbai, am să te dau afară cât ai zice pește! O să am grijă s-ajungi la sapă de lemn!

Vas îi răspunde cu o furie fățișă:

— Dacă șefu' o să-ți dea fabricile pe mână, nu-ți face griji, că n-o să fie nevoie să mă dai afară! O să plec singur... cât ai zice pește! Crede-mă, tatăl tău știe foarte bine ce poamnă ești!

Urmează o scurtă tăcere, apoi îl aud din nou pe Iftikhar, care a revenit la obișnuita sa voce pițigăiată:

— Alo!... Ia spune-mi, s-a întors tata la birou?... Ah, bine... Iftikhar la telefon... Când dai de el, spune-i să mă caute imediat.

Așază receptorul în furcă și îi spune lui Vas:

— Să vedem în cine are tata încredere! Nu știi că mai degrabă îl crezi pe cel de-un sânge cu tine?

Vas îi răspunde pe un ton mai calm:

— Să-ți spun ceva: am lucrat pentru tatăl tău mai bine de douăzeci de ani și știe că niciodată n-am călcat strâmb. Așa că, du-te dracului!

Iftikhar râde fals:

— O să vedem, Vas! Uiți că Andy Tandor s-a căsătorit cu soră-mea și că tata i-a făcut rost de o slujbă la minister, iar acum mi-e ca un frate.

Hita s-a oprit din pieptănat și amândouă ascultăm discuția din sufragerie. Iftikhar pornește televizorul, dar

la câteva clipe după aceea sună telefonul, așa că dă volumul la minimum și ridică receptorul:

— Da, tată, eu sunt. Îți mulțumesc că mi-ai arătat fabricile. Sunt minunate... iar tu ești excepțional... știu... abia aștept asta și vreau să fii mândru de mine, tată!... Dar să știi că vreau să discut cu tine despre o chestiune foarte serioasă. Îți amintești de bumbacul pe care l-am trimis în insula Mauritius, anul trecut, pe baza unui contract cu guvernul?... Da, ăla! Știi că l-am răscumpărat și că prețul pentru un metru a fost cu patruzeci și cinci de cenți mai mare decât prețul inițial?... Da, sunt sigur. Sună-l pe Andy! Azi am stat de vorbă cu el și era foarte îngrijorat... Dacă vrei, îți poate arăta documentele. Și mai vreau să-ți spun ceva, dar sunt sigur c-ai să fii amărât... eu m-am necăjit foarte tare... În spatele acestei tărășenii se află Vas, care încasează douăzeci de cenți pentru fiecare metru. Trebuia să-ți spun imediat!... Poți să vorbești și cu el, e lângă mine.

Îl auzim pe Vas dând fuga spre telefon.

— Bineînțeles... spune el. E o minciună gogonată... fără îndoială... domnul Iftikhar vrea să vă joace o festă, ca să vă monteze împotriva mea... desigur, sunați-l, avem toate chitanțele... da, da... bineînțeles... noapte bună!

Vas pune receptorul în furcă, apoi îi vorbește lui Iftikhar pe un ton atât de scăzut, încât abia reușesc să-l aud:

— De ce i-ai spus așa o minciună? Cum ai putut să faci una ca asta, căcat cu ochi ce ești? Ți-am slujit familia încă dinainte ca tu să te naști. Și niciodată n-am furat nimic — nici măcar o monedă! Te-am scos din belele și ți-am șters mucii de când erai în scutece.

Apoi se aude zgomotul unei palme. Unul dintre ei l-a lovit pe celălalt. Cineva cade pe podea și scâncește. Dau

să ies din baie, ca să văd ce s-a întâmplat, dar Hita mă oprește, punându-și mâinile pe umerii mei și rămânem amândouă pe loc.

În cele din urmă, se aude vocea lui Iftikhar:

— Vas, ai să regreti amarnic ce-ai făcut! Ai să regreti cât oi trăi! Măine-dimineață ai să-ți dorești să te fi târât pe covor și să mă fi pupat în cur... Iar acum, pleacă! Aștept musafiri. Pleacă! Ah, și încă ceva! Ai grijă să i-o tragi nevastă-tii în noaptea asta, pentru că mâine e rândul meu. Iar după ce-am să i-o trag, am s-o trimit cu mașina mea la închisoare, ca să-ți facă o vizită. Ai să-ți dai seama că a avut de-a face cu mine când o să-i vezi fețișoara printre gratii... La revedere, cinstite și loiale Vas!

Vocea lui Iftikhar este atât de pițigăiată, încât nu reușește să stârnească spaimă, așa că amenințările sale seamănă cu ocările pe care și le azvârlă unii altora copiii — din păcate, nu-s simple ocări.

Vas are ultimul cuvânt:

— Nu știu din care târfă a lu' tăică-tău ai ieșit, dar dacă ar fi fost după mine, te-aș fi vârat imediat la loc.

Ușa de la intrare se trânteste, iar Iftikhar izbucnește în râs. Apoi îl aud vorbind la telefon.

— Andy... da, Ifti la telefon... vezi c-o să te sune tata... nu uita ce-am discutat mai devreme... excelent... exact... da, douăzeci... pe curând... da, am ceva cu adevărat special pentru tine... tre' să discutăm despre mai multe chestii...

După ce pune receptorul în furcă, Iftikhar își domolește râsul, apoi strigă:

— Unde ești, fata mea?

Habar n-am dacă Iftikhar știe că Hita și cu mine am auzit întreaga conversație, dar îmi închipui că e un detaliu care n-are cum să-i influențeze prea mult acțiunile. Dau fuga în sufragerie, cu o agrafă înfiptă în păr.

— Unde-i poezia pentru mine? întreabă el, mai vesel decât îl văzusem până atunci.

E în toane bune. Una dintre mâneci îi e pătată cu sânge. Iau poezia de pe masă (teancul de foi a rămas unde era când a intrat Hita), i-o dau și rămân în picioare în fața lui. O citește, apoi se uită la mine:

— E mai bună decât prima. Asta chiar e o poezie! Dar e cam deprimantă și cam lipsită de imaginație.

— Vă mulțumesc, stăpâne! răspund eu cu fruntea plecată. M-am străduit din răputeri!

— După cum ți-am zis, e mai bună, mult mai bună, dar mai ai de parcurs un drum lung.

Apoi ridică hârtia cu cele două mâini, o rupe în două, după care o face bucățele. Peticele albe cad la picioarele sale ca niște frunze uscate. Îmi dau seama că pe Iftikhar îl excită discuțiile pe teme intelectuale. În orice caz, e singurul bărbat care mi-a cerut să-i scriu o poezie. În timp ce bucățelele de hârtie se aștern pe covor, se uită țintă la mine. Mă privește mai mult decât ar fi necesar ca să mă subjuge, mai ales că televizorul îi face cu ochiul. Îmi aduc aminte că singura porțiune nevătămată a feței mele este obrazul drept — oare o fi observat acest detaliu?

Iftikhar ridică receptorul, formează un număr și îi spune omului de la celălalt capăt al firului să-i aducă două beri. Mă întreb ce-o fi făcând Hita, care a rămas în baie. Poate că vrea să fie în preajma mea, ca să se asigure că nu pătesc nimic. Stau în picioare și, după câteva clipe, dau să plec, dar Iftikhar îmi aruncă o privire și, cu un

gest discret al capului, îmi interzice să plec, după care pune telefonul în furcă. Se uită la un serial în hindi: personajul principal e un medic a cărui soție are o aventură cu un afacerist; la rândul său, afaceristul își înșală amanta (adică pe soția doctorului) cu o femeie mai tânără. Medicul e foarte arătos și plicticos de bun la suflet. După ce sunt aduse cele două beri, soția medicului își face bagajele într-ascuns, ca să fugă cu afaceristul (sunt sigură că afaceristul are să-i trântască ușa în nas). Iftikhar îmi cere să-i aduc berile de pe masă și mă supun fără să cârtesc.

Pe prima o bea dintr-o sorbitură, direct din cutie. E clar că se simte bine. Pe cea de-a doua o bea mai pe-ndelete și, dintr-odată, îmi dau seama despre ce e vorba: își închipuie că berea o să-l ajute să termine mai greu. După ce trânteste cutia pe masa de sticlă din fața sa, se ridică de pe sofa, mă apucă de mână stângă și mă duce în dormitor, apoi mă trânteste pe pat și se proțapește în fața mea. Își desface cureaua din piele maro și își trage în jos pantalonii cafenii, cu croială europeană, dându-și la iveală coapsele — sunt mai subțiri decât ale mele. Își dă jos pantofii odată cu pantalonii, apoi își scoate cămașa fără să-i desfacă nasturii. Trupul său scheletic mai e acoperit doar de chiloți și șosete. Trebuie să fac eforturi ca să nu râd.

— Sunteți frumos, stăpâne. Cred că ați dat dovadă de multă putere și fermitate în fața domnului Vas.

Toți bărbații sfrijiți se îmblânzesc atunci când sunt flatați. Iftikhar e pe punctul de a-mi da un răspuns aspru, dar se răzgândește:

— Ți-a plăcut, nu? Vas e un nenorocit! Nu vreau să-l am în preajmă când o să preiau compania tatei. Nu știu dacă înțelegi, dar e un om învechit. A venit timpul să pri-

menesc sângele din birourile alea! Și să primenesc chiar birourile! adaugă el, râzând de gluma sa. Îi fac tatei un serviciu enorm scăpându-l de boșorogul ăla. Pun pariu că a făcut o manevră! Am avut de-a face de o mie de ori cu oameni de genu' ăsta: întotdeauna pun la cale câte ceva. Ai să vezi, mâine o să vină aici și-o să se roage de mine în genunchi. Și-o să vedem noi cine-i poamă rea!

— Stăpâne, sunteți atât de isteț! Vă rog, apropiați-vă de mine!

Îmi desfac brațele și zâmbesc — e un zâmbet care a pătruns în visele a sute de bărbați. Iftikhar îmi răspunde tot cu un zâmbet, dar e un zâmbet urât, în formă de S, dăltuit cu greu în buzele sale subțiri. Mă trag puțin în față, mă așez pe marginea patului și îmi depărtez picioarele. Iftikhar face un pas și ajunge între ele, iar acadeaua lui mititică mă atinge prin bumbacul chiloților; trag ușor de ei, iar după ce-i dau jos câțiva centimetri, simt o primă zvâcnire și, în câteva clipe, palpitația care-i însoțește descărcarea. Văd cum apare pe bumbac o pată întunecată și umedă. Iftikhar se uită în jos, ca și cum ar avea lipit între picioare un corp străin. Mă uit la chipul său și văd că ochii i se umplu de mânie — parcă aş vedea cum se umple cu apă un pahar. Sunt imobilizată de trupul său. Brațul drept i se ridică deasupra capului (acum îl recunosc în el pe Bubba), dar Hita apare într-o clipită și strigă din toți rărunchii:

— Nu, stăpâne!

Iftikhar tresare și rămâne cu brațul în aer. Se uită spre ușa băii și o vede pe Hita.

— Stăpâne, vă rog să n-o bateți! Aveți nevoie de ea pentru petrecerea din seara asta, nu-i așa? Dacă o răniți, n-am să vă pot găsi repede o altă fată.

Iftikhar se gândește câteva clipe la cererea de clemență, apoi își coboară brațul și se uită la mine cu scârbă, dar nu scoate nicio vorbă. Intră în baie, dând-o pe Hita la o parte și trânteste ușa.

Hita nu se uită la mine și nici nu-mi spune nimic; câteva clipe mai târziu, iese din apartament și încuie ușa în urma sa. Iftikhar face baie, iar eu încă privesc în gol, spre locul în care, acum un minut, a apărut acea pată umedă.

*

E suficient să vă spun că aștept „petrecerea” din seara asta cu încântarea care-i cuprindea pe porcii noștri când îl vedeau pe tata apropiindu-se de ei cu un cuțit în mână.

Baia lui Iftikhar durează cel puțin o oră. Apoi se îmbracă: blugi, tricou alb și teniși — haine englezești. Când vine în sufragerie, eu stau pe un scaun din jurul mesei și mi-e greu să-mi dau seama în ce stare se află. Scârba și furia par să-i fi trecut. Nici el nu pare încântat de petrecerea care urmează. Și tigrlul e agitat, ca și cum deasupra junglei ar pluti amenințarea unei furtuni.

Iftikhar comandă la recepție mâncare și niște băutură, apoi pornește televizorul. Din fericire, nu mai e interesat de mine. După vreo jumătate de oră, se aud ciocănituri în ușă, iar apoi sunt împinse în sufragerie cărucioarele cu mâncare și băutură. Tinerii cu pantaloni albi și haine negre întind totul pe masă: mâncăruri îmbietoare puse în vase metalice suspendate deasupra unor lămpi cu spirt care le păstrează calde, două prăjituri — una cu frișcă, iar cealaltă cu glazură de ciocolată —, platouri cu

salate de legume și carne prăjită. E și un vas mare cu dahl și o tavă cu pâine. Niște beri și alte câteva băuturi stau într-un vas cu gheață. Preț de o clipă, mă simt de parcă eu aș fi gazda și le mulțumesc servitorilor, dar ei îmi aruncă priviri indifferente.

Mă duc să mă așez pe unul dintre brațele fotoliului meu preferat (cel din fața tigrlui). Iftikhar nu mi-a mai zis nimic din momentul în care era cât pe-acți să mă pocnească și îi sunt recunoscătoare pentru această tăcere. Stau pe fotoliu și mă uit la el, dar am grijă ca ori de câte ori îmi aruncă o privire să nu-și dea seama că-l studiez. Văd un omuleț furios și fără șira spinării, dar care mă atrage tocmai prin neputința sa. E foarte liniștitor să privești un câine care se zbate fără speranță într-un râu iute și care sfârșește prin a se îneca. Iftikhar nu reușește să se adapteze la ceea ce se întâmplă în jur și e atât de neputincios în fața incompetenței sale, încât aceasta a pus stăpânire pe el. În loc să fie un motor care merge pe benzină, Iftikhar e un motor care vrea să funcționeze pe bază de oțet și care se străduiește din răspuțeri să afle de ce nu pornește.

Dintr-odată, la ușa apartamentului se aud tropăituri și vocile zgomotoase ale unor tineri. Doi bărbați dau buzna în sufragerie cu avântul celor tineri. Exuberanța lor contrastează cu mișcările lente ale bătrânului ușier, care închide ușile în urma lor. Iftikhar le zâmbește sincer mușafirilor, se ridică de pe sofa și îi sărută prietenește pe amândoi. Mă apropiu tiptil de masă și rămân în picioare, uitându-mă la ei. Tigrlul mârâie un pic, dar apoi adoarme la loc.

Unul dintre cei doi bărbați e frumos: e cu un cap mai înalt decât Iftikhar și de două ori mai lat în spate. E suplu

și musculos, iar fața lui mă captivează. De-ar fi să-mi imaginez un zeu al zilele noastre, cu greu mi-ar putea veni în minte un chip la fel de frumos. Pomeții săi proeminenți îi umbresc ușor obrajii, care deja și-au pierdut rotunjimea tipică adolescenților. Nasul îngust și drept se înalță ca un albatros, apoi se retrage brusc, invitându-te să te apropii de gura sa. Mi-aș dori să i-o sărut și să-i simt buzele cărnoase și moi ca ale unei femei. Părul său negru e pieptănat în așa fel, încât fruntea să-i fie încununată de câteva șuvițe dezordonate. Și are ochi perfecți: par niște faruri în mișcare, niște cercuri de foc prelungite cu câte două cozi, două izvoare căprui din care se revarsă flăcări. Sunt ochi plini de promisiuni ce nu vor fi niciodată îndeplinite. Întrucât vorbește și râde mai tot timpul, dansul neobosit al ochilor săi e plin de veselie — privirea lui mă hipnotizează. Iftikhar observă că nu-l slăbesc din ochi, dar nu mă pot uita în altă parte. Tânărul cel frumos e irezistibil și știe asta. Îl cheamă Jay-Boy. El este adevăratul bărbat al grupului și ceilalți doi țin cont de părerea lui — e un statut care-i face mare plăcere. Dar nu-i bine să bagi mâna într-un cuptor încins: bărbații ca el sunt periculoși.

Pe cel de-al doilea musafir îl cheamă Andy. Nu încapе îndoială că e acel Andy cu care Iftikhar a vorbit la telefon mai înainte. Cei doi schimbă priviri complice care nu evocă dragostea frățească, ci respectul reciproc al hoților. Andy e plin de rotunjimi: are o burtă respectabilă și o față rotundă, iar brațele, picioarele și degetele îi sunt dolofane. Când zâmbește, buzele sale formează o curbă paralelă atât cu linia bărbiei, cât și cu cea a mustăcioarei. Are niște ochi mici, rotunzi, verzi și răi. Se prea poate să nu-i vezi cruzimea din ochi, pentru că, atunci când râde

sau vorbește, mijește ochii, tocmai ca să-și ascundă adevăratele intenții. Dar eu mă uit cu atenție la el și văd tot.

Cei doi musafiri laudă masa plină cu mâncare și băutură, însă după ce trec de această formalitate, se întorc tustrei către mine. Știu că sunt drăguță, chiar dacă Hita a avut nevoie de mult fard ca să-mi acopere vânățiile. Îmi dau seama imediat că Jay-Boy și Andy mă doresc în feluri diferite: Jay-Boy vrea să mă posedă ca să-și confirme încă o dată bărbăția, în timp ce rotofeiul vrea să și-o dovedească. Nu-s decât un fel de mâncare ce se adaugă celor de pe masă.

Se pare că încă n-au venit toți musafirii. Mai așteaptă un tânăr pe nume Bhim. Deși chipeșul Jay-Boy este centrul atenției, se pare că Bhim este șeful de care ascultă tustrei. Vorbesc despre el la fel ca soldații despre căpitanul lor. Îi pomenesc victoriile de parcă ar fi ale lor. Povestesc cu înflăcărare cum l-a bătut pe cutărică sau cum l-a păcălit pe cutărel. Vorbesc despre el la fel cum vorbeau zbirii despre Wölf: el îți spune ce să faci, iar tu te supui. De fapt, am impresia că petrecerea din seara asta a fost pusă la cale de Bhim și că n-are cum să înceapă fără el.

Cei trei tineri stau pe sofa, uitându-se la televizor și simt că sunt uniți prin legături strânse și printr-o afecțiune puternică. Habar n-am dacă la mijloc e spiritul de turmă sau camaraderia tipică băieților. Stau tustrei pe canapea, înghesuți unul într-altul, înghiontindu-se cu umărul și lovindu-se ușor cu palmele peste mâini și picioare. Vorbesc toți odată și râd cu poftă — tot timpul, unul dintre ei încearcă să-i întreacă pe ceilalți doi. În câteva clipe, îmi aduc aminte cum era când mâncam în casa părintească: frații mei se ciondăneau tot timpul, înghiontindu-se și râzând din toată inima — nu puteai să nu zâmbești

când te uita la ei. În aceste clipe, Tigrul și cu mine îi privim pe cei trei tineri de pe sofa și zâmbim. Sunt uimită de puterea oamenilor de a uni într-unul singur momente diferite: îmi amintesc râsetele de acum câțiva ani, le suprapun peste cele de acum și simt o fericire care — abia acum îmi dau seama — îmi lipsește foarte mult.

*

Cei trei tineri se uită la crichet, dar numai pentru că a insistat Jay-Boy (știu că lui Iftikhar nu-i place deloc sportul ăsta). Jay-Boy și Iftikhar beau bere direct din niște cutii verzi și înalte, iar Andy soarbe dintr-un pahar o băutură de culoarea ceaiului. Limbile li se împleticesc deja, iar hohotele lor sunt din ce în ce mai gălăgioase — e limpede că nu-s băutori experimentați.

Râsul le e întrerupt de soneria telefonului.

— Tată, spune Iftikhar cu un entuziasm prefăcut, ce bine că m-ai sunat! Chiar acum...

Iftikhar se fâstâcește un pic, iar glasul i se schimbă.

— E aici, spune el pe un ton serios, făcându-le semn să tacă lui Jay-Boy și lui Andy. Sunt de acord cu tine, tată... continuă el, zâmbind spre complicele său. N-am vrut să-ți spun ce-am aflat, dar am crezut că-i de datoria mea... Vas mi-e ca un unchi... Știu, știu, când eram mic mă legăna pe genunchi... Spune-mi, tată, ce-ai de gând să faci acum, după ce-ai aflat că Vas te-a furat?

Își arcuiește sprâncenele și-i zâmbește lui Andy, iar acesta îi răspunde cu un rânjel.

— Nu, tată, protestează Iftikhar, te rog să nu-l dai afară! Sunt sigur că poți să-i dai altă slujbă... într-un depozit, de exemplu... Are o soție încântătoare... și copiii...

Da, știu... am multe de învățat de la tine. Da, ai dreptate... Dacă ceilalți angajați or să vadă că ești îngăduitor cu un hoț, nimic n-o să-i mai împiedice să te fure. Dar o să-mi pară rău dacă pleacă. Când o să-i spui că-l dai afară?... Chiar acum? Vorbești serios?... Ah, înțeleg... Am atâtea de învățat! La revedere, tată... Nu mie, ci lui Andy ar trebui să-i mulțumești... da, am să-i spun... și lui îi pare rău, pentru că știe cât de mult țin la Vas.

Andy și Iftikhar își zâmbesc încă o dată.

— Da, tată, continuă Iftikhar, or să vină și câțiva prieteni... Ah, bineînțeles, e și fata aici... Se descurcă de mine... Mulțumesc... Așa o să facem! La revedere!

După ce pune receptorul în furcă, Iftikhar lovește aerul cu pumnul de câteva ori, iar Andy începe să aplaude ca un idiot. Jay-Boy mă privește insistent. Iftikhar și Andy sar în sus de bucurie, dansează un pic în fața canapelei, apoi beau unul în cinstea celuilalt.

— Ifti, intervine Jay-Boy, întrerupând veselia celor doi, pot să-ți iau jucărioara și să-i fac un mic test în dormitor?

Iftikhar e luat prin surprindere și nu știe ce să zică. Jay-Boy se ridică de pe sofa și se apropie de mine, dar Iftikhar îl oprește:

— Jay-Boy, mai bine aștepți până vine Bhim. Aduce și el niște fete... Doar știi cum e el.

Aproape imediat după aceea, se aud niște ciocănituri puternice în ușa de la intrare — de dincolo de ea ajung în cameră și niște chicoteli.

Mai întâi intră Bhim, apoi bodyguardul, iar în cele din urmă, două fete.

Bhim e de înălțime medie, iar trăsăturile sale nu ies în evidență prin nimic — nu-i atrăgător, dar nici urât. Dacă

l-ai întâlni pe stradă, ai trece pe lângă el fără să-i dai prea multă atenție, dar ai observa că are un aer de șef. Nu vorbește tare și nici nu are gesturi afectate, dar simți că-i un om autoritar. Poartă un sacou elegant din bumbac negru, un tricou alb și blugi. În urma sa vine bodyguardul, care e cu un cap mai mic și cu o palmă mai lat în spate decât stăpânul; are pielea foarte închisă la culoare, iar fața îi e cam boțită. Privește ținută la Bhim și nu scoate nicio vorbă — dacă ar avea o coadă pe care s-o clatine, ar semăna leit cu un câine. Bhim se așază în fotoliul cel mai apropiat de ușă, iar bodyguardul rămâne în picioare, în spatele umărului său stâng — pare să fie poziția sa naturală.

Cele două fete sunt mult mai în vârstă decât mine și e limpede că au fost plătite ca să vină la petrecere. Cel care le-a dat banii este Bhim, așa că fetele îi acordă atenția pentru care a plătit. Una dintre ele e foarte tâtoasă (asta e principala ei calitate) și poartă un tricou portocaliu, decoltat și foarte strâmt. Pe tricoul decoltat — chiar peste țâțe —, e imprimat cu litere din pietricele strălucitoare cuvântul „Baby“. Fiecare dintre sânii ei gigantici e mai mare decât capul meu. Habar n-am cum de rezistă materialul subțire ca pergamentul, pentru că, la fiecare mișcare, țâtoancele ei dau să sară din decolteu. Are o față urâtă și se vede clar că e nevoită să-și smulgă firele de păr care-i cresc pe bărbie. Poartă o pereche de blugi albaștri care îi scot în evidență fundul generos și pantofi negri cu toc înalt, asemănători cu cei din picioarele mele. Când o privești, impresia pregnantă este că ai în față o pereche uriașă de țâțe portocalii.

Cealaltă față e foarte drăguță: are un păr negru lucios, lung și drept, un trup bine proporționat și buze foarte frumos rujate. Pe obrazul stâng, chiar deasupra colțului gurii,

are o aluniță care cred că-i falsă. Mi se pare că arată prea bine — frumusețea intimidează bărbații chiar și atunci când e cumpărată. Trunchiul îi e acoperit de o bluză care în față face falduri, iar la spate e foarte decoltată; pielea de pe spate e foarte fină și n-are nicio bubiță — ai vrea s-o atingi, ca să-ți dai seama dacă-i adevărată sau e din porțelan. Poartă pantaloni foarte strâmți, de culoare albă (se vede că n-are chiloți) și o pereche de cizme din piele maro, care-i ajung până la jumătatea gambei.

Fetele nu sunt prezentate celor trei tineri care l-au așteptat pe Bhim; și eu am avut parte de același tratament. Cât am lucrat în cuibușor, m-am gândit de multe ori că, pur și simplu, mi-am pierdut numele. Am devenit o unitate anonimă, lipsită de orice statut — cine botează o mătură sau o masă? Cele două fete și cum mine eram obiecte.

Bhim îi cere bodyguardului să plece, iar acesta se supune. E singurul care îi aruncă o privire tigrului: își iau la revedere unul de la altul.

*

Fata cea frumoasă îi oferă lui Bhim un pahar din băutura pe care o sorbea Andy mai înainte, iar apoi cele două nou-venite se servesc cu ce le pofteste inima. Nu-mi dau nicio atenție. Petrecerea începe, Jay-Boy mă țintuiește cu privirea în continuare și, dat fiind că Iftikhar nu mai are niciun motiv să-l împiedice, mă conduce în dormitor. E ușor de satisfăcut, iar eu sunt ușor de posedat.

Jay-Boy se întoarce la grupul din sufragerie, iar eu mă spăl în cadă pe fugă, ca să am puțin timp să scriu. Când ies din baie, urâta îi aduce aminte lui Bhim de zilele demult apuse, când sugea de la pieptul mamei. El stă

întins pe spate, iar ea îl călărește: își ține sânul stâng cu ambele mâini și își împinge sfârcul în gura lui. El e îmbrăcat, iar ea, dezbrăcată. Traversez dormitorul, iar Bhim mă urmărește cu privirea. Urâta iarăși nu-mi dă nicio atenție.

În sufragerie, Jay-Boy stă pe un fotoliu, ținând-o în poală pe bruneta cea frumoasă. Iftikhar și Andy stau pe sofa și se uită la o emisiune de divertisment. Iftikhar și Jay-Boy fumează. Jay-Boy zâmbește când mă vede și îi spune lui Iftikhar:

— Norocosule! E bună gagica asta!

Iftikhar îi răspunde pe aceeași notă, aruncându-mi o privire:

— I-am tras-o tot weekendul! Nu se mai satură! Îi place la nebunie!

Jay-Boy îi întrerupe șirul de scorneli:

— Cred că ar fi bine s-o încerce și Andy.

Bruneta frumoasă intervine, prefăcându-se necăjită:

— Nu se poate, Jay-Boy, doar ți-am zis că-l vreau pe Andy.

Îmi dau seama că o duce capul, pentru că s-a prins imediat cât de timid și supus are să fie Andy, un elev care n-o să-i pună probleme. Andy se înroșește, iar ghionturile lui Iftikhar îl fac să se îmbujoreze și mai tare.

— Andy nu prea știe de unde să înceapă, intervine Iftikhar. Și să-ți mai spun ceva: Sheenah, soția lui, e ca o prințesă, atâta doar că nu prea i-o ia sus — asta-i problema!

— Ifti, nu uita că-i soră-ta, răspunde Andy pe un ton timid.

Se lasă o tăcere stânjenitoare, întreruptă doar de hotele tigrului.

În cele din urmă, Bhim se întoarce din dormitor.

— Cum, nevastă-sa nu bagă botu'? Păi, tre' să rezolvăm problema, nu-i așa, Andy?

— Numai dacă i se scoală, adaugă Iftikhar.

Bhim, Jay-Boy și Iftikhar izbucnesc în râs, iar Andy se înroșește iarăși, din pricina hohotelor batjocoritoare. Jay-Boy se oprește și spune pe un ton ușor malițios:

— Ifti, du-o pe Gee-Gee în dormitor. Te dorește, zău așa!

Bruneta cea frumoasă — ei i se spune Gee-Gee — intervine:

— Nu! Ți-am zis că-l vreau pe Andy, spune ea pe un ton jucăuș, țuguindu-și buzele spre Andy, a cărui față încă e stacojie.

— Deja m-am înfruptat din târfulița asta, îi răspunde Iftikhar lui Jay-Boy, făcând un semn către mine. De două ori... Unde mai pui că și eu vreau s-o văd pe Gee-Gee călare pe Andy.

Intervine și Bhim, dar habar n-am dacă și-a dat seama că Iftikhar minte și-l ia peste picior sau îl crede:

— Știam eu că ai sânge-n tine, măi Ifti!... Atunci am să mă înfrupt și eu nițel din păpușica ta... dacă o țin bala-malele.

Vedeți, îmi spun ba „jucărioară“, ba „păpușică“, ba „târfuliță“, dar niciodată Batuk.

Când Bhim îmi face semn să mă apropii de el, ca să fac cunoștință cu un „montagne russe“ — așa se descrie pe sine —, mă uit peste umăr la Iftikhar: în ochii săi se citește o tristețe sfâșietoare, ceea ce mă încântă, așa că îi susțin privirea o secundă mai mult decât aveam de gând, ca s-o pot savura. Dar, dintr-odată, mă încearcă un ușor sentiment de milă, pentru că-mi aduc aminte de momentul în care Wolf m-a luat de lângă Shahalad. Diferența este că pe Shahalad îl doream cum nu mai dorisem niciun bărbat până atunci. Acum, ceea ce-mi doresc e ca Iftikhar să se simtă umilit.

Când ajungem în dormitor, constat cu surprindere că Bhim se poartă frumos cu mine. De obicei, bărbații tineri se folosesc de forța fizică pentru a-și dovedi virilitatea. În urmă cu multă vreme, mi-am dat seama că e un comportament care vădește imaturitatea și lipsa de încredere. Faptul că se bizuie prea mult pe forță îi transformă în amanți lamentabili și cred că tocmai de aceea sunt respinși de soțiile lor. Dar Bhim nu e așa. Își dorește ca între noi să se nască o dorință reciprocă. Observ asta mai ales la bărbații mai în vârstă — cred că cei mai mulți dintre ei sunt căsătoriți cu femei care nu mai sunt nici capabile, nici interesate să ofere afecțiune. Pentru bărbații de acest fel, mă transform într-o fiică, oferindu-le dragostea rară a celor complet lipsiți de putere. Nu se întâmplă des ca un tânăr să-și dorească de la mine afecțiune, iar situațiile de felul ăsta sunt foarte obositoare, pentru că trebuie să mă folosesc de toate aptitudinile mele teatrale, nu doar de un simplu dans...

Stăm întinși pe pat față în față, iar Bhim îmi zâmbește și mă mângâie pe păr. Apoi se apropie ușor de mine, până când ne mai desparte doar un lat de palmă. Îmi atinge ușor brațul gol și îmi zâmbește iarăși:

— Vasăzică, domnul Iftikhar te extenuază.

— Da, sunt obosită, îi răspund eu zâmbind.

Și e adevărat.

Nu-mi iese nimic dacă îl sfidez pe Iftikhar și, în plus, îmi dau seama dintr-odată că n-am câștigat absolut nimic prin mutarea mea în Apartamentul Tigrului: mi-e dor de zgomotele orașului, de toți cei de pe Strada Mare, ba chiar și de căldură. Stând întinsă pe patul moale din dormitorul răcoros, mă simt obosită pentru prima oară de când am venit la hotel și îmi doresc să dorm.

Bhim îmi răspunde cu un zâmbet pe care nu reușesc să-l descifrez; se prea poate să fie un zâmbet amabil și atât. Îmi cuprinde mijlocul cu un braț și mă trage mai aproape de el, apoi îmi mângâie fundul și coapsa. Îmi ridică fusta și îmi dezgolește tot piciorul, iar eu simulez c-aș fi cuprinsă de plăcere; de-ar fi după mine, i-aș smulge mâna din umăr. Mă strânge cu putere, iar brațul lui osos mi se adâncește în carne. Îmi mângâie fundul dezvelit și se apleacă să mă sărute pe gât — e un gest pe care-l fac mulți dintre mușteriii mei. Îi gânguresc în ureche și, în același timp, îmi amintesc dulceața mangoului pe care l-am mâncat ieri. Bhim îmi lasă pe gât un pic de salivă care, pe măsură ce se usucă, îmi dă o senzație de răcoare. Îmi place să fiu curată, așa că o să spăl în curând toate urmele pe care le lasă pe mine.

— Ai buze foarte delicate, îi spun eu.

— Ce-ar fi să-ți dai jos rochia asta frumoasă? îmi șoptește el la ureche, iar eu mă supun.

Apoi îmi desface sutienul și, amintindu-mi de ofrandele uriașe ale urâtei, simt că am niște sâni mititei. Știu că sunt încă tânără, dar îmi dau seama că trupul meu n-o să ajungă niciodată la fel de generos ca al ei. Îmi sărută sânii, apoi își strecoară o mână între picioarele mele. Stau întinsă pe-o parte și privesc în gol spre ușa băii. Îmi spun că, într-o bună zi, mi-ar plăcea să scriu o poveste despre tigrul de pe perete. „Tigrule“, șoptesc eu. Dinții lui Bhim mi se adâncesc în sfârcul stâng, iar eu tresar și mă trag ușor în spate, dându-i de înțeleș că m-a durut, pentru că multor mușterii le place să-mi facă rău. Îmi sărută sânii în continuare, iar eu mă gândesc la tigrul adormit din sufragerie.

— Te-ai umezit toată, scumpo! îmi spune el, adâncindu-și mâna între picioarele mele.

— Da... pentru că arăți foarte bine...

Oare o fi uitat că încă am în mine zeama lui Jay-Boy?

„Trezește-te, tigrule! Într-o bună zi, am să scriu o poveste despre tine. Vreau să-mi povestești despre mama și tatăl tău, despre frații și surorile tale! Povestește-mi despre jungla prin care hoinăreai și despre căprioarele pe care le vânai. Trezește-te, tigrule!”

Bhim mă sărută între picioare, chiar pe gura iepurașului. Oare simte gustul lui Jay-Boy? E un gând care mă încântă, așa că-i mângâi părul în timp ce mă linge și se înfruptă din sămânța lui Jay-Boy. Vrea să mă urc pe el și să-l privesc în ochi în timp ce-l călăresc. Mă supun. N-are un mădular foarte mare, iar eu fac obișnuita mișcare de du-te-vino. Închide ochii, iar după câteva clipe îi deschide ca să se asigure că-i privesc fața, ceea ce și fac. Ritmul e foarte important: dacă te miști prea repede, bărbatul se golește imediat (problema lui Iftikhar n-are nicio legătură cu mine), iar dacă te miști prea încet, i se moaie. Trebuie să potrivești ritmul la fel cum potrivești focul când faci o prăjitură. Mi-e teamă ca nu cumva lui Bhim să-i trebuiască o eternitate ca să termine, pentru că tocmai l-a prelucrat urâta. Dar grijile mele sunt inutile: după șapte-opt mișcări meșteșugite ale coapselor mele, Bhim își împrăștie sămânța în gura iepurașului. Se vede că-i încântat de prăjitura pe care a făcut-o cu mine. Îi zâmbesc afectuos, apoi mă scuz pe un ton politicos. Închid ușa băii, scot foile de sub chiuvetă, pornesc robinetele căzii și încep să scriu. Simt că în pasta pixului se amestecă dispararea mea din ce în ce mai mare.

Baia e plină de aburi. Se aud ciocănituri puternice, apoi ușa se izbește de perete.

Câteva coli simple

Nu cred c-am să vă pot spune cu exactitate cum anume se înlănțuie această foaie cu ultima pe care am scris-o. Cuvintele îmi vin mult mai greu acum: mintea îmi merge mai încet, iar mișcările îmi sunt greoaie. Stau pe pat în capul oaselor, sprijinită de un cadru de oțel. Când m-am trezit, nu mi-am dat seama imediat că mă aflu într-un spital, probabil din pricina medicamentelor — cred că tot de la ele mi se trag amețeala și greața care mă încearcă din când în când. Durerile revin, ceea ce înseamnă că efectul pastilelor începe să treacă.

Nu-mi amintesc decât vag întâmplările în urma cărora am fost adusă aici — vagi sunt și cuvintele prin care le pot descrie. Am avut nevoie de două zile ca să pun cap la cap tot ce s-a întâmplat din momentul în care am auzit ciocăniturile până când am ajuns în acest pat de spital.

Polițistul e interesat de versiunea mea asupra evenimentelor și mi-a cerut să scriu tot ce-mi amintesc. A rămas uluit când a aflat că știu să scriu. S-a dus în Aparta-

mentul Tigrului și a luat jurnalul albastru de sub saltea și toate foile de sub chiuvetă. Mi s-a spus că n-am de ce să mă tem de poliție. Cred că o să am mult de câștigat dacă îi ajut, iar doctorii sigur n-or să mă neglijeze, întrucât poliștii vin zilnic să stea de vorbă cu mine.

Din câte îmi aduc aminte, lucrurile s-au întâmplat după cum urmează.

Cea care a ciocănit la ușă era Gee-Gee, bruneta cea frumoasă, care trebuia să-și spele dintre picioare zeama lui Jay-Boy. Se pare că și-a făcut de cap cu ea pe fotoliul din sufragerie, în timp ce eu găteam cu Bhim în dormitor. Stăm puțin de vorbă, iar ea îmi spune că, într-adevăr, e ușor de satisfăcut. Îi spun că mi se pare un bărbat extraordinar de frumos și chicotim ca școlărițele. E goală de la talie în jos, ceea ce face ca momentele petrecute împreună să fie și mai intime.

— Și ia zi, ce faci aici? mă întrebă ea.

— Scriu, răspund eu după o clipă de ezitare.

— Ce scrii?

Îi arăt coala pe care scriam când a intrat, dar și celelalte foi, pe care de obicei le țin ascunse sub chiuvetă. Mi le ia din poală și le răsfoiește în grabă, fără să spună nimic: foile acoperite cu scris albastru se contopesc într-una singură. Sunt sigură că nu știe să citească, dar nu vreau s-o jignesc.

— Sunt doar câteva gânduri prostești, îi spun eu.

Mă privește cu un zâmbet radios și-mi spune:

— Ești foarte drăguță și foarte deșteaptă...

Răsfoiește încă o dată teancul, privindu-mă cu admirație:

— Câți ani ai?

— Cincisprezece, răspund eu.

— Lucrezi într-un bordel sau pe cont propriu?

— Într-un bordel.

Mi-e rușine să-i spun că am fost adusă de pe Strada Mare, pentru că ăsta e nivelul cel mai de jos. Fetele din bordeli o duc mult mai bine, iar cele care lucrează pe cont propriu sunt chiar de invidiat.

— Dar tu? o întreb eu.

— Pe cont propriu.

Nu-i de mirare, pentru că-i foarte frumoasă și sigură pe sine. Bag mâna-n foc că merge și prin hotelurile înțesate cu turiști străini.

— Și câștigi bine? mă întreabă ea.

— Mamaki îmi pune un procent deoparte pentru când o să fiu mai mare.

Gee-Gee izbucnește în râs:

— Draga mea, vorbești serios?

— Mă cheamă Batuk.

Se uită la mine, tace câteva clipe, apoi înțelege despre ce-i vorba, pentru că și ea a rămas fără nume.

— Batuk, n-ai să primești nicio rupie din banii ăia! Trebuie să pleci de acolo cât mai...

Dar e întreruptă de Bhim, care s-a apropiat tiptil de ușa băii.

— Ia mișcați-vă cururile în sufragerie! ne spune el.

După ce ne dă ordinul, Bhim rămâne pe loc. Se uită la hârtiile pe care le ține în mână Gee-Gee și i le smulge cât ai zice pește. Mă uit la el și-mi țin respirația. Îmi dau seama că știe să citească după cum își mișcă ochii.

— Nu! strig eu.

Apoi mă reped instinctiv spre el, încercând să-i smulg foile din mână, însă mă îmbrâncește și fac un pas înapoi.

Mă năpustesc iarăși spre el, dar mă lovește zdravăn cu piciorul și mă aruncă pe podea — nu se mai poartă frumos cu mine... Iese din baie, fluturând foile deasupra capului:

— Ce-s astea?

— Niște mângăleli prostești, răspund eu pe un ton rugător. Dă-mi-le înapoi! Nu-s decât niște povestioare stupide. Te rog!

Mă reped a treia oară spre el, dar mă vede apropiindu-mă și mă împinge într-o parte, lovindu-mă cu dosul palmei.

— Jay-Boy, strigă el, vino repede-ncoace!

Jay-Boy dă fuga în dormitor, iar Bhim se uită la el cu un rânjel enorm:

— Ia ține-o un pic p'asta mică!

Bhim e ca un cerșetor care a primit un pahar cu apă și tocmai a descoperit că e plin cu diamante. Jay-Boy mă apucă de o mână, mă îndepărtează de Bhim, iar eu încep să dau din picioare. Gee-Gee iese tiptil din dormitor, iar Jay-Boy mă apucă de încheieturile mâinilor și mi le țin-tuiește de perete, imobilizându-mă cu trupul său. Nu mă mai zbat. Bhim se așază pe pat și citește. Nu se aude decât zgomotul televizorului din sufragerie. Bhim izbucnește în râs:

— P'asta chiar trebuie s-o auzi! spune el, fără să aibă aerul că s-ar adresa cuiva anume, apoi începe să-i citească lui Jay-Boy pe un ton teatral, iar eu izbucnesc în plâns.

Mi-am așezat iarăși palmele pe coapsele lui și am început să i le mângâi ușor. Am plecat capul și i-am sărutat genunchiul drept. Pielea încă îi mirosea a săpun. Am auzit un geamăt, apoi am simțit că-mi strânge capul între coapse. A

scos un strigăt, iar când am ridicat privirea am văzut cum îi țâșnește sămânța. Totul a durat doar câteva secunde. Au fost șase jeturi scurte și alburii. Cred că mădularul i-a fost înclinat un pic spre dreapta, pentru că o parte din zeama albă i-a sărit pe coapsa dreaptă, apoi s-a scurs pe covor. Restul mi-a ajuns în păr. Am ezitat o clipă, apoi m-am aplecat mai mult și i-am sărutat pătimaș picioarele. I-am depărtat coapsele cu capul și i-am sărutat scrotul.

— Ah, stăpâne... Vă mulțumesc, stăpâne! am gemut eu.

Hohotele lui Jay-Boy seamănă cu urletele unui babuin.

— Da' de asta ce zici? îl întreabă Bhim, apoi citește cu voce tare:

Îmi dau seama că pe Iftikhar îl excită discuțiile pe teme intelectuale.

— Să vezi ce față o să facă taică-său când o să citească chestia asta! comentează Bhim. Iftikhar a picat atâtea examene anu' ăsta, încât fac pariu că pe Bubba o să-l apuce dracii rău de tot!

Bhim și Jay-Boy izbucnesc în hohote și simt cum zvâcnește trupul lui Jay-Boy.

— Frate, p'asta chiar trebuie s-o auzi! continuă Bhim.

Mă trag puțin în față, mă așez pe marginea patului și îmi depărtez picioarele. Iftikhar face un pas și ajunge între ele, iar acadeaua lui mititică mă atinge prin bumbacul chiloților; trag ușor de ei, iar după ce-i dau jos câțiva centimetri, simt o primă zvâcnire și, în câteva clipe, palpitația care-i însoțește descărcarea. Văd cum apare pe bumbac o pată întunecată și

umedă. Iftikhar se uită în jos, ca și cum ar avea lipit între picioare un corp străin.

— Se pare că bunul nostru prieten e slab nu numai la mate și chimie, spune Bhim și amândoi râd de se prăpădesc.

— „Acadeaua lui mititică“! repetă Jay-Boy după câteva clipe, apoi izbucnește în hohote isterice.

Bhim iese din dormitor, fluturând teancul de foi, iar Jay-Boy îl urmează, trăgându-mă după el. Dau din picioare și țin: „Nu, nu, nu!“ Când intrăm în sufragerie, Iftikhar se întoarce spre noi. La început, n-o văd pe urâtă din pricina sofalei, dar, după ce mai fac un pas, dau cu ochii de ea: e ingenuncheată în fața lui Andy, care are pantalonii în vine și chiloții dați jos până în dreptul genunchilor. Capul urâtei face o mișcare de du-te-vino chiar sub abdomenul lui Andy — ritmul nu se modifică absolut deloc după ce intrăm noi trei (e o adevărată profesionistă). Bhim citește încă o dată pasajele de mai înainte, pe același ton teatral. Urâta se oprește și, ca să-l rezolve pe Andy, recurge la mână — e numai urechi. După ce Bhim termină primul pasaj, Iftikhar îmi aruncă o privire; Jay-Boy n-are de ce să mă țină cu amândouă mâinile, pentru că toată vlaga mi s-a scurs din trup. Habar n-am ce-aș putea spune, dar știu că vorbele mele oricum n-ar putea schimba nimic. Îmi dau seama că nu mă încercă niciun regret. Cel de-al doilea pasaj îl țintuiește locului pe Iftikhar, iar cel de-al treilea îl nimicește. Simt că întreaga lui făptură e încordată ca un arc întins. Apoi țâșnește. *Vâj!* Se năpustește spre mine, Jay-Boy îl vede și mă trage din calea lui, însă nu-mi dă drumul. Bhim se strică de râs, iar Andy zâmbește.

Odată ajuns în celălalt capăt al camerei, Iftikhar se întoarce și țipă atât de tare, încât urâta scapă din mână mädularul lui Andy, care cade ca un stindard doborât de invadatori.

— Taci, Bhim! Taci dracului din gură!

Bhim se răsuște spre el:

— Ei, Ifti, nu-ți prăpădi pe mine... gloanțele.

Urmează un moment de tăcere, iar în cele din urmă, Andy și Jay-Boy prind poanta și izbucnesc în râs; urâta a priceput imediat ironia lui Bhim, dar a avut atâta minte cât să nu râdă. Iftikhar e distrus. Aruncă o privire spre mine, care sunt acoperită pe jumătate de trupul lui Jay-Boy. Mă privește țină în ochi și spune:

— Vasăzică, vreți să vedeți cum o fut și s-o auziți urlând! Asta vreți cu toții?

— Da' ia zi, îi răspunde Bhim, nu cumva pierd tot futaiul de-oi clipi și eu o dată?

Iftikhar se întoarce spre el și îl întreabă cu ură în glas:

— Spune, vrei să vezi cum o fut? Da sau nu?

— Iftikhar, mi-ar plăcea să văd una ca asta... îi răspunde Bhim. Dar, ia zi, o să țină mai mult decât o reclamă?

*

Iftikhar vorbește tare, dar încă are aerul că-i stăpân pe sine.

— Băieți, strigă el, acoperind hohotele din cameră, trântiți-o la podea și țineți-o bine! O să urle ca din gură de șarpe când o să i-o trag! Târfă, îmi spune el, ai să-ți aduci aminte de... dragostea mea cât oi trăi!

Simt că Iftikhar își pierde cumpătul. Trage de masa joasă din sticlă, care se afla între sofa și cele două fotolii,

răsturnând-o într-o parte; zgomotul sticlei sparte îmi sfredește timpanele și îi reduce la tăcere pe cei din jur, care nici nu mai vorbesc, nici nu mai râd.

— Adu-o încoace! îi spune Iftikhar lui Jay-Boy.

Jay-Boy ezită, dar Iftikhar își încordează gâtul și urlă:

— Ți-am zis s-aduci târfa aia lângă mine!

Jay-Boy se supune și mă îmbrânțește spre Iftikhar, care stă în picioare, pe locul unde se afla masa. Nu mă opun în niciun fel. Mă uit în ochii lui Iftikhar și îi văd sufletul ros pe îndelete de șobolani. Se apropie de mine, susținându-mi privirea și mă pocnește peste față. Nu-mi pierd cunoștința, dar lovitura și durerea mă dezorientează. Dau din cap, privesc în mine însămi și izbucnesc în râs.

Mă încercă fericirea pe care o simt nebunii când își dau seama că nu mai sunt constrânși de normele pe care le respectă toată lumea.

— Trântiți-o pe podea, spune Iftikhar. Andy, așază-te pe pieptul ei.

— Ifti, îi răspunde Andy, nu mi se pare o idee bună... Doar știm că toate astea sunt simple scorneli ale târfuliței! Mi-ai spus că ai futut-o de i-a sunat apa-n cap... de vreo zece ori, dacă-mi aduc bine aminte... Nu-i nevoie să te vedem...

Apoi se întoarce către Bhim și-l întreabă pe un ton rugător:

— N-am dreptate, Bhim?

În sufragerie se lasă tăcerea și bag de seamă că fetele au dispărut. Preț de câteva secunde, Bhim nu scoate nicio vorbă, iar în cele din urmă spune:

— Dacă mă gândesc bine, Andy, chiar vreau să văd cum i-o trage. Dar sper să nu strănut, ca să nu pierd futaiul...

Andy, continuă Bhim cu un zâmbet șiret, pune-ți curu' pe pieptul ei, așa cum ți-a cerut Iftikhar.

Încep să dau din picioare ca un animal lovit de streche, iar Jay-Boy mă pune la podea, împingându-mă și dându-mi o lovitură în partea din spate a genunchiului drept. Andy își așază fundul rotofei pe pieptul meu, așa că tot ce pot vedea e spatele lui. Transpirația îi șiroiește pe gât și îi umezește cămașa — cei patru tineri s-au transformat într-o mică turmă.

— Iar voi doi, spune Iftikhar, adresându-se lui Jay-Boy și lui Bhim, apucați-o fiecare de câte un picior și țineți-o bine.

Jay-Boy se așază în genunchi, îmi înhață gleznela și îmi depărtează picioarele. Îmi înfig unghiile în spatele lui Andy, iar el începe să urle, așa că Bhim îmi înșfacă încheieturile mâinilor, apoi îmi trage brațele deasupra capului și se așază pe ele. Rochia îmi este ridicată deasupra soldurilor, apoi îl văd pe Iftikhar stând în picioare între coapsele mele. Simt că-și înfige vârful pantofului în gura iepurașului meu. Se uită țință la mine și strigă:

— Deci așa, târfă ce ești! Ți închipui că Iftikhar nu poate să te fută?

Îi răspund suficient de tare cât să mă audă și tigru:

— Dragă Ifti, cred că nu poți să fuți nici măcar o varză!

Văd că Iftikhar își trage piciorul în spate și știu ce va urma. Nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru lovitura peste gura iepurașului... Simt că trupul îmi explodează. Aproape că-mi pierd cunoștința, iar în capul meu se învâlmășesc tot felul de zgomote. Unul dintre ceilalți trei tineri — nu-mi dau seama care — spune:

— Da' să știi că tot n-ai futut-o!

Urmează câteva secunde nesfârșite, în care văd că Iftikhar se apropie de tigrul, înhață una dintre săbiile or-

nementale așezate cruciș sub capul său și vine cu ea lângă mine. Chipul său are aceeași expresie din ziua când l-am văzut prima oară: cea a unui om care a luat o hotărâre de neclintit.

Simt vârful sabiei lucioase în gura iepurașului. Imediat ce oțelul îmi atinge carnea, întreg trupul îmi e străbătut de fiori de gheață. Carnea mi se crispează de durere și mă arcuiesc sub greutatea lui Andy. Cei trei strigă la Iftikhar, dar el le poruncește să tacă. Mă privește în ochi peste umărul lui Andy. Își sprijină de pântec mânerul sabiei și se împinge în ea: vârful i se adâncește în gura iepurașului și simt că durerea mă despică în două. Se uită țină la mine și mă întreabă:

— Ia zi, Batuk, te-am futut sau nu?

E prima oară când îmi spune pe nume. Tigrlul rage și le cere zeilor să-mi vină în ajutor, apoi nu mai simt nimic.

Asistenta mi-a spus că am apărut în ziare. Am rămas cu gura căscată când am auzit și am rugat-o să-mi citească articolul, pentru că nu știu engleză (în afară de câteva expresii uzuale). Am simțit o oarecare șovăială în glasul ei când a început să citească. Îmi părea tare bine că stătea cu mine. Toți ceilalți bolnavi din salon ori gemeau, ori plângeau și cu toții dădeau impresia că sunt bolnavi incurabili sau pe jumătate morți. Era un spital mai aglomerat și mai părăginit decât cotețul pentru găini în care stătusem internată când mă îmbolnăvisem de TBC, iar pacienții erau mai bătrâni și mai neajutorați — atmosfera îmi amintea mai degrabă de orfelinat, pentru că așezământul acela era tot un container pentru gunoi uman.

Decorul era destul de colorat: roșu-maroniul stropilor de sânge de pe cearșafuri și de pe prosoape, galbenul petelor de urină — unele proaspete, altele vechi de câțiva ani —, nuanțele de gri de pe fețele pacienților, portocaliul-închis al iodului și amestecul de albastru și maro al pereților coșcoviți. Fondul sonor era asigurat de o simfonie a zgomotelor: scârțâitul cărucioarelor de oțel, foșneteale halatelor albe, vocile personalului medical și corul sublim al pacienților, dintre care unii își cântau ultimele note. Mirosul reprezenta o componentă invizibilă, dar esențială, a atmosferei din salon: amoniacul, carnea de om intrată în putrefacție și duhoarea gurilor nespălate se amestecau în aerul cald și umed, dând naștere mirosului distinct al morții.

Asistenta și-a dres glasul, apoi a început să-mi citească destul de greoi, pentru că trebuia să-mi traducă din engleză.

„Măcel într-un hotel de lux. Poliția investighează masacrarea a patru tineri într-un apartament de la ultimul etaj al hotelului Imperial din Mumbai. Unul dintre ei era fiul de optsprezece ani al lui Purah «Bubba» Singh, faimosul miliardar din Delhi. Inspectorul Repaul a declarat că sunt cercetate toate indiciile care ar putea duce la găsirea făptașilor.”

Și-a dres glasul încă o dată.

„Bubba Singh nu a declarat nimic presei, dar, potrivit unei surse apropiate familiei, fiul domnului Singh se afla în hotel pentru o petrecere pe care o organizase după ce-și susținuse cu

succes toate examenele. Tânărul avea de gând să preia o parte din afacerile familiei. Durerea lui Bubba Singh este sporită de faptul că una dintre celelalte trei victime era Oojam «Andy» Tandor, ginerele său, care lasă în urmă o văduvă tânără. Surse din anturajul cunoscutei familii ne-au declarat că aceasta este însărcinată și urmează să nască în primăvară. Ajunsă la fața locului, poliția a găsit un singur supraviețuitor. Cadavrele au fost descoperite de Hita Randohl, o menajeră, care a chemat imediat personalul de pază al hotelului și care, în prezent, se află în grija poliției, pentru a fi interogată.“

Asistenta a ridicat privirea din ziar și mi-a spus:

— Despre tine-i vorba.

Am zâmbit. În articolul acela devenisem anonimă, la fel cum eram pentru toți mușteriii mei după ce se întorceau la nevestele lor. Eram „singurul supraviețuitor“. Asistenta și-a reluat lectura:

„Poliția a fost chemată la hotelul Imperial, care de-a lungul timpului a găzduit celebrități precum Mahendra Singh Dhoni¹¹, Margaret Thatcher, câțiva senatori americani și formația Police. Oaspeții hotelului au declarat că din apartamentul de la ultimul etaj s-au auzit toată noaptea muzică și strigăte. Potrivit personalului de la recepție, prima sesizare cu privire la gălăgia din apartamentul respectiv a fost primită în jurul

11 Mahendra Singh Dhoni (n. 1981): jucător indian de crichet.

orei douăsprezece. Domnul Ghundra-Chapur, directorul hotelului, ne-a declarat că angajații serviciului de pază au urcat la ultimul etaj imediat după apelul de urgență al menajerei. De asemenea, directorul hotelului ne-a declarat că, după ce aceștia au intrat în apartament și au găsit cadavrele, au anunțat imediat poliția. «Este o tragedie înfiorătoare și suntem alături de familiile îndoliate», a mai declarat Ghundra-Chapur.

Potrivit inspectorului Repaul, «cei patru tineri au fost uciși în mod violent». Inspectorul a refuzat să dezvăluie cauza morții, dar a precizat că nu au fost trase focuri de armă. Câțiva dintre oaspeții hotelului au confirmat că nu s-au auzit focuri de armă. «Am auzit doar muzică dată foarte tare», a declarat domnul Peter Seville din Connecticut.

Moartea celor patru a zguduit comunitatea oamenilor de afaceri din Mumbai. «Nu vom precepeți niciun efort pentru aflarea vinovaților», a declarat inspectorul Repaul.“

Îmi era clar că în ziar erau date și alte detalii, dar că asistenta hotărâse să le treacă sub tăcere. A strigat la un infirmier mai în vârstă și i-a cerut să aducă un prosop, apoi mi-a șters transpirația de pe frunte cu o cârpă udă și a plecat de lângă mine.

*

În ultimele zile, nu mi-a fost deloc bine. Ori de câte ori nu-mi mai dau calmante, durerile devin îngrozitoare. Încă îmi aduc aminte de piciorul lui Iftikhar și de sabia

de oțel, dar după ce-mi dau pastile, totul se înceteșează și mă ia somnul. Azi am febră. Asistenta îmi bagă tot felul de creme în fund, ca să pot face caca, dar nu reușesc. Puțin mai devreme, doctorul a dat din cap când și-a făcut însemnările pe fișa de la capătul patului meu, iar cârduțul mut de asistenți din jurul său a plecat fruntea la unison. Ba chiar am început să simt că asistentele îmi dau mai puțină atenție, de parcă și-ar da seama că ar fi bine să-și investească timpul în altă parte. Când am febră foarte ridicată, îl pun pe infirmierul cel bătrân și gârbovit să-mi șteargă fruntea, iar când febra scade, mi se spune: „Încearcă să bei niște supă“. Mă simt obosită tot timpul. Când n-am febră, simt nevoia să scriu. Nu mi-a mai rămas decât cerneala.

Polițistul a venit încă de două ori, ca să mă întrebe dacă nu cumva mi-am amintit ceva despre noaptea aceea, dar n-am să-i spun nimic nou. Polițistul e un bărbat plăcut. A citit ce-am scris și se uită la mine cu milă. Nu i-am cerut să mă compătimească, dar o face de bunăvoie. Îmi dau seama că-i deznădăjduit, pentru că azi mi-a pus aceleași întrebări ca de obicei, dar cu mai multă insistență. Vrea să știe cât mai multe despre domnul Vas: „Era și el în apartament?“, „L-ai văzut cumva în noaptea aia?“ Sunt întrebări la care i-am răspuns cu „nu“ de mai multe ori, așa că mă mulțumesc să dau din cap, ca să nu-mi irosesc energia. Îmi aduc aminte de costumul azuriu al domnului Vas și zâmbesc. Știu că polițistul ar vrea să audă de la mine că l-am văzut în noaptea aceea, dar nu este așa. Mi-a spus că domnul Vas a fost cel care m-a adus la spital.

De ce m-a luat domnul Vas în brațe și m-a adus cu multă grijă la spital? Habar n-am! Până acum, n-a venit să mă viziteze.

Polițistul mă întreabă încă o dată dacă știu cine i-a omorât pe cei patru și îi spun încă o dată că tigrul este făptașul.

În delirul meu, văd cercuri de diferite mărimi și culori care se mișcă înainte, înapoi sau într-o parte; uneori se rostogolesc foarte repede, iar alteori rămân nemișcate. Lumea este alcătuită din cercuri — nu cumva or fi pălării? — care unesc toate lucrurile, formând modele invizibile.

Noaptea trecută a fost cea mai îngrozitoare, dar n-am să scriu despre ea. Nu mi-a mai rămas decât puțină cerneală.

*

Astăzi e agitație mare în salon, pentru că șeful doctorilor, care este și profesor, vine să vadă toți pacienții. Sunt schimbate toate cearșafurile, iar o asistentă are grijă să-mi spele fața și întreg trupul. Sunt așezată în capul oaselor și sprijinită de două perne. Febra mi-a crescut. În cele din urmă, profesorul intră în salon, urmat de un alai alcătuit din doctori în halate albe și asistente. E un bărbat zvelt și cărunț, are ochelari și poartă un costum elegant. Trece de la un pat la altul, în timp ce un doctor mai tânăr îi vorbește despre fiecare bolnav în parte. Profesorul pune câteva întrebări, dă din cap așa cum te-ai așteptat să faci un savant, face câte o scurtă însemnare pe fișa de la capătul patului, apoi trece la următorul pacient. Se apropie din ce în ce mai mult de mine și simt că devin neliniștită. În cele din urmă, ajunge la mine. Chiar și doctorul mai tânăr este puțin agitat. Buzunarele halatului său alb sunt burdușite cu hârtii și cu tot felul de carnețele, iar furtunurile pentru ascultat îi atârnă de gât ca o

eșarfă. Începe să-i vorbească profesorului despre mine, dar acesta îl întrerupe:

— Vasăzică, ea e fata! spune el, privindu-mă peste ramele ochelarilor.

Încerc să zâmbesc, iar profesorul continuă pe un ton care exprimă rangul său social:

— Mda, m-au sunat câțiva oameni ca să se intereseze de ea... Continuă, te rog! îi spune el doctorului mai tânăr, care începe să vorbească în pășăreasca medicilor.

Profesorul îl ascultă cu atenție și îi pune câteva întrebări. Tânărul încasează întrebările de parcă ar fi niște lovituri: e transpirat tot și dă impresia că s-ar afla într-o sală de interogatorii.

— Vai, e îngrozitor! intervine profesorul, dând ușor din cap. Ar trebui să i se administreze doza maximă de antibiotice, continuă el pe un ton autoritar. Rinichii or să reziste, că-i tânără... Oricum, n-avem de ales.

Face o însemnare pe fișa de la capătul patului și dă să plece, dar se oprește dintr-odată și se așază lângă mine.

— Cum te cheamă? mă întreabă el pe un ton blând.

— Batuk.

— Batuk? E un nume foarte frumos. Ia spune-mi, cum te simți azi?

— Bine, domnule profesor... Vă mulțumesc.

— Bravo! Așa te vreau! Vreau să faci tot ce-ți stă în putință ca să te însănătoșești.

Îmi zâmbește — e un zâmbet larg, dar inexpressiv —, își ia mâna de pe brațul meu, se ridică și se apropie de următorul pacient.

N-am mai scris de câteva zile, deși pe noptieră zace un teanc de foi albe. Se pare că și polițistul și-a pierdut interesul

pentru însemnările mele. Perioadele în care am febră mare s-au înmulțit. Infermierul gârbovit vine deseori lângă patul meu și-mi aduce câte un prosop uscat, ca să-mi șterg broboanele de transpirație care îmi acoperă fruntea și întreg trupul: ori de câte ori întind mâna pe noptieră, dau de un prosop nou. Asistentele îmi iau temperatura foarte des, dar nu se mai străduiesc să-mi dea supă.

Nu numai că mă doare îngrozitor între picioare și am febră foarte mare, dar am început să și tușesc. Problema e că-s prea slăbită ca să scuip flegma groasă care-mi umple plămânii. Asistenta mă așază în capul oaselor, mă bate pe spate de câteva ori, așteaptă să dau afară niște flegme care seamănă cu un iaurt foarte gros, apoi pleacă la alt pacient. Cu fiecare acces de febră, puterile mele — atâtea câte au rămas — mai scad un pic. Mă străduiesc să tușesc. Noaptea trecută, s-a petrecut ceva îngrozitor: tușeam întruna și, la un moment dat, unul dintre pacienți mi-a cerut să încetez, dar n-am reușit. Așa că m-am încordat și am tușit cu toată forța de care eram în stare. Am scos pe gură multă flegmă, dar, în același timp, am făcut pipi și caca în pat. Mi-a fost prea rușine să spun cuiva, așa că am rămas în propria-mi murdărie calduță. A doua zi dimineață, asistenta nu m-a muștrat decât un pic, iar apoi m-a curățat cu grijă.

Doctorul m-a întrebat dacă am avut TBC și i-am spus că am avut când eram mică.

— Cred că iarăși ai făcut TBC... mi-a spus el.

— Vai de mine!

Mi-au făcut injecții cu tranchilizante, lucru pentru care le sunt foarte recunoscătoare. Asistenta curăță gura iepurașului și încearcă să-și ascundă neliniștea, dar văd că bucățile de pansament sunt pătate cu un fel de pastă

urât mirositoare, de culoare albă. Mă uit la punga cu urină și văd că-i plină cu un lichid maroniu. Pielea coapselor mi-e foarte roșie. Asistentă mă spală cu grijă, apoi rămâne lângă mine. E foarte răbdătoare, iar salonul e mai puțin gălăgios. Infirmierul cel bătrân îmi aduce în continuare prosoape uscate, dar nu mai am suficientă putere ca să-i mulțumesc. Încerc să-mi ridic capul, dar nu reușesc. Îmi șterge fruntea cu un prosop răcoros și îmi dă un pahar rece la gură. Sorb din el și-mi dau seama că-i sirop de fructe. E dulce și rece, dar trupul îmi e invadat de un val de căldură, la fel cum, în timpul musonului, râul inundă malurile. Cerneala neagră începe să se subțieze și simt că iese din mine. Sunt mică și stau în poala tatei. Miroase a parfum, a mâncare și a transpirație. Îmi mai dă o gură de sirop și îmi aud vocea subțirică de fetiță neastâmpărată: „Hai, tati, spune-mi, te rog, povestea! Te rog!“ „Nu“, îmi răspunde el, iar suflarea sa îmi atinge urechea, precum o adiere. Însă știu că până la urmă o să-mi facă pe plac. „Te rog, tati, spune-mi-o!“ Apoi începe să-mi povestească, pieptul său răsună la fiecare vorbă, iar eu inspir nu doar mirosurile hainelor sale, ci și mireasma râului care ne leagă pe noi toți.

LEOPARDUL CU OCHI DE ARGINT

Într-o țară foarte îndepărtată, trăia odată o regină neînchipuit de frumoasă. Și pe cât era de frumoasă, pe atât era de înțeleaptă. În vastul ei regat, domneau pacea și belșugul. Toți supușii săi aveau ce pune pe masă și un acoperiș deasupra capului și nimeni nu-și mai amintea când avusese loc ultimul război. Regina era iubită de toată lumea.

Devenise regină pe când avea nouă ani, după ce mama și tatăl ei fuseseră secerați de ciuma care nimicise regatul. Părinții i se îmbolnăviseră de ciumă în timp ce îngrijeau bolnavii în așezământul de la marginea orașului. Căzuseră pradă moliemei în același timp și muriseră îmbrățișați, legați întru eternitate prin dragostea unuia pentru celălalt și pentru supușii lor.

După șapte săptămâni de doliu, prințesa de nouă ani a fost proclamată regină. Din ziua înscăunării sale, Gahil i-a stat alături și i-a fost sfetnic de nădejde. Gahil fusese spătarul regelui și cel mai de încredere slujitor al său. Pe patul de moarte, regele îi poruncise lui Gahil să aibă grijă de prințesă. L-a pus să jure că o va sluji până la moarte și că n-o va lăsa niciodată să iasă de pe domeniul palatului, ca nu care cumva să aibă soarta pe care au avut-o el și iubita sa regină. Gahil și-a ținut jurământul cu sfințenie. Din ziua în care coroana a fost așezată pe fruntea prințesei de nouă ani, Gahil a iubit-o ca pe propria-i fiică. La rândul său, tânăra regină a ajuns să-l iubească așa cum își iubise tatăl. Gahil a rămas alături de ea chiar și după ce prințesa a devenit femeie în toată firea și o cârmuitoare puternică, temută și foarte încrezătoare în forțele sale. Regina n-a părăsit niciodată domeniul palatului, iar croniclele o pomenesc sub numele de Regina Marelui Palat.

În fiecare dimineață, regina se ocupa de treburile regatului, iar după ce-și făcea plimbarea prin grădinile palatului, își lua masa de prânz: pâine, mango și lapte de măgăriță. După-amiaza, supușii veneau la palat, iar regina asculta rugile celor obiști și îi împăca pe cei sfâști. Primea supuși până pe seară, iar de multe ori le cerea slujitorilor să-l ducă pe bătrânul Gahil în camera lui, pentru că nu mai rezista și-l fura somnul.

Regina ajunsese în al douăzecilea an al domniei sale. Pământurile rodeau din belșug și toți supușii erau mulțumiți.

Într-o bună zi, după ce a chibzuit câteva săptămâni la rând, Gahil a luat-o pe regină deoparte și i-a spus:

— Preamărită cârmuitoare și iubită regină (așa i se adresa de fiecare dată, deși regina îi spusese de nenumărate ori să renunțe la aceste cuvinte de laudă), am putea rămâne puțin între patru ochi, ca să vă vorbesc pe șleau?

— Bineînțeles, Gahil, cel mai înțelept dintre toți înțelepții (așa i se adresa de fiecare dată, deși Gahil îi spusese de nenumărate ori să renunțe la aceste cuvinte de laudă).

Regina credea că avea să urmeze o lungă discuție despre una dintre legile pe care le dăduse. De multe ori, dezbătea legile cu Gahil până târziu în noapte; îi plăcea să-și confrunte mintea ascuțită ca un brici cu argumentele înțelepte ale sfetnicului său. Se întâmpla des să nu fie de acord, dar amândoi se dădeau în vânt după confruntările de idei. Însă, de data aceasta, Gahil nu voia să discute despre legi.

— Majestatea Voastră, a început el, ați cârmuit regatul cu înțelepciune și cu bunătate timp de douăzeci de ani. Oamenii sunt mulțumiți, iar copiii, bine hrăniți. Dar spuneți-mi, v-ați gândit la viitor?

Regina știa unde voia să ajungă Gahil, însă făcea pe neștiutoarea.

— Ce vrei să spui, preaînțeleptul meu sfătuitor?

— Majestatea Voastră, v-ați gândit cumva să vă căsătoriți, ca să dați regatului un moștenitor? Fără un moștenitor, regatul ar putea începe să se clatine. Preamărită și preafrumoasă regină, vă implor să primiți peștorii care vin din toate zările și bat la porțile palatului! N-aș vrea ca regina mea să îmbătrânească singură.

Regina a izbucnit în râs când a auzit rugămintea lui Gahil. Nu era prima oară când discutau despre căsătoria ei. În adâncul sufletului, era de acord cu Gahil. Știa că regatul

nu-și putea păstra bunăstarea fără un moștenitor. Iar inima sa tânjea într-ascuns după un soț, căci iubirea lui Gahil și a supușilor nu-i erau de ajuns.

— Și ce crezi că ar fi bine să fac, prealuminat sfătuitor? Eu aveam de gând să îmbătrânesc alături de tine.

Gahil se aștepta să primească un astfel de răspuns.

— Majestatea Voastră, cereți-le dregătorilor să vestească în cele patru zări că iubita lor regină are să primească pețitori timp de șaizeci de zile după ce Luna o să ajungă în al treilea pătrar.

Vestea că regina avea să primească pețitori a făcut înconjurul regatului. „Oare o să-l aleagă pe regele Boemiei?“, se întrebau unii. „Nici vorbă! răspundeau alții. Are să-l aleagă pe regele Ierusalimului, nu încape îndoială!“ „Prostii! intervineau alții. N-o să-l accepte decât pe prințul Persiei!“ Asupra unui singur lucru nu încăpea îndoială, anume că toată lumea avea păreri diferite cu privire la cine ar fi fost cel mai nimerit. În scurtă vreme, oamenii de prin cârciumi și din piețe nu mai discutau decât despre viitorul soț al reginei.

După ce dregătorii au împrăștiat în cele patru zări vestea că renumita Regină a Marelui Palat avea să primească pețitori, bărbați din întreaga lume au dat buzna în capitala regatului. Veneau în șarete, pe cai sau pe elefanți. În fiecare zi, noi pețitori intrau în oraș, iar regina se întâlnea cu fiecare în parte. Unii îi aduceau aur, alții, bijuterii. Unii îi dăruiau blănuri, alții, mătăsurii nemaivăzute. Toți primeau cele mai sincere mulțumiri din partea reginei, dar niciunul nu reușea să obțină mâna sa. „E un războinic neîntrecut!“, îi spunea Gahil despre câte unul, iar regina îi răspundea: „Însă nu se pricepe deloc la muzică! Nu m-aș putea căsători cu un asemenea bărbat“. „Ia priviți ce trăsături frumoase are acesta!“, îi spunea Gahil despre un altul, iar regina îi răspundea: „Însă nu se

pricepe la aritmetică! Nu mă va putea ajuta să țin în bună rânduială hambarele regatului". Ori de câte ori Gahil îi descoperea peștorului câte o calitate, iubita lui regină îi găsea acestuia un cusur. În scurtă vreme, cele șaizeci de zile aveau să se termine, iar Gahil era din ce în ce mai sigur că lupta pentru o cauză pierdută. La rândul său, regina era nemulțumită că, din pricina planului pus la cale de Gahil, se irosise mult timp, pe care l-ar fi putut folosi pentru a rezolva problemele regatului și ale supușilor. Pe de altă parte, se simțea din ce în ce mai singură. La început, fusese un sentiment cât o sămânță, dar, odată cu trecerea vremii, sămânța dăduse naștere unei singurătăți cât o pădure.

Mai rămăsese o singură zi din cele șaizeci, iar regina, ba chiar și Gahil, abia așteptau să revină la mersul obișnuit al lucrurilor. Dar, în toiul nopții, și-a făcut intrarea în oraș încă un prinț. A venit călare pe un cal atât de alb și de strălucitor, încât oglindea lumina stelelor și a lunii. Frumos era calul, dar și mai frumos era călărețul. Prințul avea pe umeri o haină din blănuri aduse tocmai din Rusia, purta cămașă și pantaloni din mătase țesută în China, iar în picioare avea cizme din piele tăbăcită în Turcia, împodobite cu perle din Abisinia. Era un bărbat înalt și lat în umeri. Avea ochi de cărbune și păr ca abanosul, iar pielea îi era arsă de soare.

Prințul a bătut la porțile palatului chiar în toiul nopții.

— Cine ești și ce dorești? a întrebat straja.

— Mergi de-i spune reginei că Prințul Prinților a venit să-î ceară mâna.

— Măria Voastră, i-a răspuns straja, dându-și seama că acel bărbat chipeș era de viță nobilă, nu vă pot lăsa înăuntru în toiul nopții, pentru că regina și toți slujitorii săi dorm deja. Cel mai bine ar fi să veniți mâine-dimineață și să cereți să fiți primit.

— *Ascultă-mă bine! i-a răspuns prințul. Trebuie s-o văd pe regină numaidecât, căci am pentru ea un dar mai prețios decât viața veșnică.*

— *Îmi puteți arăta darul?*

Prințul a scos o cutiuță din lemn pictată în roșu, încrustată cu aur și cu pietre prețioase de toate culorile.

— *Darul e înăuntru, dar n-am să i-l arăt decât reginei. Nimeni altcineva nu-l poate vedea.*

— *Măria Voastră, tot ce vă pot spune e să reveniți mâine-dimineață. Sunt sigur că regina are să vă primească.*

Pe Gahil nu-l luase somnul, așa că ieșise să se plimbe în jurul palatului. Îl frământau gândurile: era bătrân și știa că nu mai avea mult de trăit, iar după moartea sa, prințesa avea să rămână fără sprijin de nădejde. Spusele prințului l-au impresionat și, ca să vorbim pe șleau, Gahil era tot mai nerăbdător ca regina să se mărite. A ieșit din întunericul nopții și s-a arătat străjii.

— *Mărite sfetnic, i s-a adresat acesta lui Gahil, prințul ar vrea s-o vadă numaidecât pe regină.*

Acesta s-a întors către bătrânul ale cărui vorbe erau pline de înțelepciune.

— *Mărite sfetnic, sunt Prințul Prinților și am venit să cer mâna reginei. I-am adus un dar din ceruri — i-a arătat lui Gahil cutiuța bătută cu nestemate — și trebuie să i-l dau Majestății Sale numaidecât.*

Sfetnicul avea de gând să-l refuze și să-i ceară să se întoarcă a doua zi dimineață, la fel cum făcuse și straja, dar, pentru că avea darul de-a vedea până în străfundul sufletului, l-a cercetat cu băgare de seamă pe prinț și a văzut că avea un suflet frumos. Cu ajutorul puterilor magice dobândite în ani de meditație și de învățătură, Gahil a cercetat toate тайніțele din inima prințului și a văzut că era neprihănit. Spre uimirea străjii, sfetnicul i-a spus oaspetelui:

— Intră în palat, Prinț al Prinților. Am s-o întreb pe regină dacă vrea să te vadă la această oră târzie.

Prințul și calul său au pătruns dincolo de zidurile palatului, mergând în urma bătrânului sfetnic. Gahil a trezit câțiva aprozi și i-a trimis s-o întrebe pe regină dacă dorește să discute o problemă de stat extrem de urgentă. În cele din urmă, regina a fost trezită de doamna sa de onoare, care îi era alături încă din copilărie. Era la fel de bătrână ca Gahil, pe care toată viața îl iubise într-ascuns.

— Maiestate, i-a spus ea în șoptă, măritul sfetnic vă roagă să-i acordați o întrevedere urgentă.

În toată domnia sa, regina nu fusese trezită niciodată de Gahil la o asemenea oră — a înțeles că era vorba despre o problemă care nu mai suporta amânare. Și-a pus o rochie simplă din bumbac și, fără să se încalțe, a dat fuga în salonul de primire. Se gândea că poate avusese loc o catastrofă în regat sau că Gahil se îmbolnăvisese. Când a ajuns în salon, abia își mai trăgea sufletul.

— Iubite Gahil, cel mai înțelept dintre toți înțelepții, ce te face să-mi ceri o întrevedere în toiul nopții?

— Preaiubită regină, i-a răspuns Gahil, plecând fruntea, vă rog să mă iertați că v-am deranjat la o asemenea oră, dar vă implor să-i acordați o întrevedere Prințului Prinților, care ar vrea să vă vadă numaidecât.

Dintr-un colț al camerei a apărut Prințul Prinților, ținând în mână cutia roșie. A făcut o plecăciune în fața reginei, care, chiar fără bijuterii și alte găтели, era cea mai frumoasă femeie din câte văzuse.

— Dar ce se întâmplă? I-a întrebat regina pe Gahil.

— Prințul Prinților a venit să vă ceară mâna, i-a răspuns sfetnicul cu vocea sa blândă.

Peste înțelepciunea reginei s-a așternut un vâl de mânie.

— Cum?... Sunt trezită în miezul nopții ca să văd încă un pețitor? Mărite sfetnic, această nerozie mă înfurie la culme!

Bătrânul a căzut în genunchi.

— Regină a Reginelor, mai bine să fiu aruncat pe rug decât să vă înfurii. Iertați-mă, vă implor!

Regina s-a apropiat iute de Gahil și l-a ajutat să se ridice.

— Of, bătrân fără minte ce ești! i-a spus ea, sărutându-l pe obraz. Îmi închipui că-i vorba despre un prinț cum nu s-a mai văzut, din moment ce-ai hotărât să-ți trezești regina.

— Chiar este, preaiubită regină, i-a răspuns Gahil.

Apoi, regina s-a întors către Prințul Prinților.

— Spune-mi, rogu-te, prinț de pe meleaguri îndepărtate, ce te aduce în palatul meu atât de târziu în noapte? Ce-i atât de important, încât nu-mi lași înțeleptul sfetnic să doarmă?

Prințul Prinților s-a uitat la Regina Reginelor și s-a îndrăgostit de ea numaidecât. La rândul său, regina s-a uitat la prinț și s-a îndrăgostit de el, dar era în continuare mânioasă și se temea să-și deschidă sufletul în fața unui străin.

— Preamărită regină, a spus prințul cu o voce melodioasă, v-am adus un dar pe care trebuie să vi-l dau numaidecât. Oare veți fi atât de mărinimoasă încât să-l primiți?

— Ce dar îmi aduci, prințe, cum de nu mai poți aștepta până mâine? l-a întrebat ea, încercând — fără succes — să pară rece și mânioasă. (Bătrânul Gahil se bucura în sinea lui, pentru că era prima oară când o auzea vorbind astfel, ceea ce însemna că, în sfârșit, se îndrăgostise.)

Prințul o privea ținută pe regină și abia putea vorbi — așa se poartă oamenii când se îndrăgostesc. În cele din urmă, prințul i-a spus cu sfială:

— Am un dar pentru preafrumoasa și preaînțeleapta regină.

Apoi a deschis cutiuța și a scos din ea o piatră cât un pumn: era transparentă și nespus de frumoasă. A pus cutia

pe podea și a întins piatra spre regină, ca s-o poată vedea mai bine. Oare era un diamant? Ar fi fost cel mai mare din lume! Regina s-a apropiat de prinț ca s-o poată cerceta îndeaproape, dar imediat a văzut că din mâna lui a căzut o picătură de apă. Apoi încă una.

— Gheață! a strigat regina. M-ai trezit ca să-mi arăți o bucată de gheață! Învățații mei îmi pot răcori dormitorul cu bucăți de gheață de mii de ori mai mari decât cea pe care o ții în mână!

Mâniată la culme, s-a întors către sfetnic și a strigat:

— Gata! Nu mai vreau să aud de pețitori!

Apoi a ieșit din salonul de primire.

Prințul a rămas pe loc, iar bucata de gheață devenea din ce în ce mai mică. Picăturile de apă care îi cădeau din palmă formau o băltoacă pe podea. Gahil a privit o vreme, apoi a ieșit abătut din salon și i-a poruncit străjii să-l conducă pe prinț până la poarta palatului când va fi gata de plecare.

Când a ajuns în dormitor, regina era grozav de furioasă. I-a povestit doamnei de onoare ce se întâmplase, iar bătrâna a ascultat cu atenție și a înțeles numaidecât — înțelepciunea ei era mai adâncă decât a lui Gahil și mult mai bine tănuită. A așteptat să-i mai treacă furia reginei, iar apoi, în timp ce aceasta se plimba de colo-colo prin dormitor, a întrebat-o cu blândețe:

— Majestatea Voastră ar vrea un pahar de apă ca să se mai liniștească?

— Da, mulțumesc. Mi-ar prinde bine niște apă.

Doamna de onoare a luat un pahar, s-a dus într-o cameră alăturată și l-a umplut cu diamante dintr-un cufăr al reginei. Apoi s-a întors în dormitor și i l-a dat acesteia:

— Ce mi-ai adus? a întrebat-o regina cu un aer foarte nedumerit.

— *E apa pe care mi-a cerut-o Majestatea Voastră.*

Regina a presupus în mod greșit că doamna de onoare era zăpăcită din pricina orei târzii, așa că i-a spus:

— *Dar nu pot bea diamante!*

În momentul acela, i s-a ridicat vălul de mânie care îi întuneca judecata și a înțeles că greșise. Darul pe care i-l adusese Prințul Prinților nu era bucata de gheață, ci el însuși. Era căldura inimii sale și mâna sa fermă, nu un nou diamant. Sub privirea iubitoare a doamnei de onoare, se uita la paharul plin cu diamante din mâna sa, care nu-i folosea la nimic. Un singur strop de dragoste e un dar mai prețios decât toate bijuteriile din lume. Regina și-a dat seama dintr-odată că-l iubea din toată inima pe Prințul Prinților. A ieșit valvârtej din dormitor ca să-l caute pe prinț, iar doamna de onoare a vărsat o lacrimă de fericire.

Regina s-a dus în grabă spre salonul de primire, iar când a deschis ușile, a văzut că prințul nu mai era acolo. N-a găsit decât o băltoacă de apă pe podea. După aceea, regina a dat fuga la porțile palatului, dincolo de care nu trecuse în toată viața sa. Când a ajuns la porți, abia mai putea respira. Straja a făcut o plecăciune adâncă, pentru că niciodată nu-și văzuse regina de aproape și, cu siguranță, n-o văzuse niciodată în picioarele goale, îmbrăcată cu o rochie simplă din bumbac.

— *Unde-i prințul? l-a întrebat ea gâfâind.*

— *A încălecat și a plecat în urmă cu foarte puțină vreme... încă se mai aud copitele calului.*

Într-adevăr, în liniștea adâncă a nopții, se auzea tropotul calului, dar din ce în ce mai încet.

Regina s-a întors în salonul de primire și s-a aruncat peste băltoaca de apă. S-a străduit s-o bea, lingând podeaua ca un nomad însetat când dă de apă în deșert. Regina a atins cu

buzele dragostea prințului și înghițit-o, iar ochii i s-au umplut de lacrimi. Vălul de furie se mai poate ridica de pe suflet, dar dragostea orbește pentru totdeauna.

Regina a dat fuga la grajdurile palatului. Ca de obicei, grăjdarul dormea în fân. Nu i-a venit să creadă când a văzut-o pe regină în față sa. Unul dintre cai era deja înșeuat, iar regina l-a încălecat și a pornit în galop, ieșind pe porțile palatului sub privirea uluită a străjii. Toată lumea știa că nu ieșise niciodată de pe domeniul palatului.

Regina a pornit în direcția de unde se auzise tropăitul calului. A umblat întreaga noapte, dar nu l-a găsit pe Prințul Prinților și nici n-a auzit copitele calului său. Era cuprinsă de disperare.

Când a răsărit soarele, calul îi era atât de obosit, încât n-a mai putut galopa, așa că a luat-o la pas. Regina nu-și vizitase niciodată regatul; vedea pentru prima oară câmpurile care an de an umpleau hambarele, casele în care locuiau supușii săi și copiii care se jucau în lumina soarelui de dimineață. Dintr-odată, privirea i-a fost atrasă de o scânteiere îndepărtată: în mijlocul câmpurilor înverzite, se vedea un lac plin cu dragostea prințului. Regina a pornit la galop într-acolo, iar când a ajuns, a văzut că lacul plin cu dragostea prințului se întindea cât vedeai cu ochii. Vă dați seama că prințesa nu văzuse niciodată un lac natural, pentru că nu părăsise niciodată domeniul palatului. A sărit de pe cal și s-a aruncat în lacul plin cu dragoste.

Regina nu numai că nu văzuse niciodată un lac natural, dar nici nu învățase să înoate. Și astfel, Regina Reginelor s-a înecat. Nu a strigat după ajutor, pentru că — s-a gândit ea — așa se simțea orice om când era mistuit de dragoste.

Singura făptură de pe pământ care a văzut ce s-a întâmplat după aceea a fost calul reginei, dar bietul animal n-a

putut povesti nimănui nimic. După ce Regina Reginelor a fost înghițită de apă, din lac a ieșit un leopard alb. Era un animal frumos, zvelt și puternic, cu o blană atât de strălucitoare, încât oglindea lumina stelelor și a lunii. Ochii leopardului erau de argint, pentru că minunatul animal purta sufletul reginei.

Leopardul a luat-o la fugă, cu pasul său elegant, și a trecut dincolo de hotarul provinciei Kumara, înaintând pe târmurile de la răsărit. A alergat prin ploaie și zăpadă, a străbătut câmpiile Abisiniei și Munții Himalaya. S-a strecurat prin trecători de mult uitate și s-a cățarat pe creste de nimeni văzute până atunci.

După câteva luni, a dat peste o peșteră în care se afla Prințul Prinților, așezat în poziția lotusului. Era singur și gol. Leopardul și-a ațintit ochii de argint asupra prințului. În adâncul ființei sale a văzut cerul și pământul contopindu-se într-un fluviu de iubire. Iar în ochii lui a zărit cercuri de iubire care se întindeau peste întreg pământul, împreunând plânsul unui copil cu râsul unui cerșetor, unind o rază de speranță cu un strigăt de disperare, împletind binele și răul. Tot restul e o simplă iluzie. Leopardul cu ochi de argint s-a așezat la picioarele Prințului Prinților și a rămas acolo întru eternitate.

Scrierea poveștii m-a epuizat. Mintea mi-e din ce în ce mai încețoșată, dar, cu puținele puteri care mi-au mai rămas, am încercat să mă uit peste umărul negustorului de pălării, ca să-i văd fața. Încă n-am reușit, dar sunt aproape.

***Versurile care urmează au fost găsite
pe o coală de hârtie îndoită în două
și introdusă în jurnalul albastru***

Poezia a fost scrisă cu creionul.

Povestea unei plării

*Totul a fost sorocit pe astă lume,
Dar omul tot e liber să aleagă.
Binefacerile noastre sunt toate măsurate:
Când talerul atârnă într-o parte, soarele răsare,
Când talerul atârnă în cealaltă parte, din a sa văpaie
nu mai rămâne decât o trâmbă de fum.*

*Totul ne este oferit pe astă lume,
Dar cu toții trăim acoperiți de-un văl.
Negustorul îți vinde pe datorie cu dragă inimă,
Dar tot ce-ți dă însemnează în al său catastif.*

*Noapte de noapte, cel ce strânge datoriile își face turul
Și ia de la cel adormit tot ceea ce i se cuvine.
Căci datoria nu ți-a fost uitată,
Iar judecata e întotdeauna dreaptă.*

JAMES LEVINE

Batuk este o fetiță precoce și cu o imaginație ieșită din comun, dintr-un sat din India. La vârsta de nouă ani, tatăl său o vinde unui proxenet din Mumbai. Astfel începe calvarul ei: este trimisă într-un așa-zis orfelinat, unde va fi inițiată în noua sa profesie – aceea de prostituată. Obligată să servească din *cuibul* ei până la zece bărbați pe zi, tratată mizerabil de către cei care plătesc pentru serviciile ei, fata este abuzată chiar și de medicul care o consultă; iar prietenul ei, Puneet, aproape moare după ce a fost violat de doi polițiști și este castrat la primul semn de pubertate.

«*Jurnalul albastru* este o poveste profund emoționantă și un stigmat viu al rezistenței de care poate da dovadă spiritul omenesc. Este un tribut adus scrisului, care oferă sens vieții și ne poate ajuta să facem față celor mai cumplite împrejurări. Vocea lui Batuk – memorabila eroină, prostituata copil – va rămâne alături de cititor pentru mult, mult timp.»

Khaled Hosseini, autor al cărților *Vânătorii de zmeie* și *Splendida cetate a celor o mie de sori*

JAMES LEVINE

Batuk Ramasdeen are nouă ani când tatăl ei o vinde unui proxenet. «Plasată» licitatorului care oferă prețul cel mai mare și care caută o tânără virgină, ajunge la un «orfanat» unde este inițiată în noua ei profesie. Batuk locuiește într-o cușcă mică pe Common Street, în Mumbai, India; aici ea se prostituează zilnic pentru ceva mâncare și un loc de dormit. Folosindu-și imaginația și talentul la scris pe care l-a deprins pe când era internată într-un spital misionar, Batuk evadează din cumplita sa existență așternând pe hârtie povești. Jurnalul albastru devine mântuirea sa. Poveștile lui Batuk sunt minunat redată, iar descrierile evadărilor sale imaginare sunt nespuse de poetice. Felul în care frumusețea și înfricoșătoarea realitate sunt puse laolaltă e cutremurător.

James Levine, doctor la clinica Mayo, a avut ideea acestei cărți teribile și sfâșietoare, pe când intervievea copiii străzii în Mumbai ca parte a cercetării lui medicale. Pe «Strada Cuștilor» unde copiii se prostituau, închiși pur și simplu în spații mici și expuse public, Levine a fost izbit de imaginea unei fete care stătea în fața cuștii sale și scria într-un jurnal.

Partener media:

avantaje

ISBN 978-973-707-384-6

www.edituratrei.ro

9 789737 073846 >